Derleyen: Saad ibn Abi Waqqas

30 Muharrem 1439

Şiilerin birçok farklı mezhebi vardır ve her birinin çeşitli sapmaları mevcuttur.
Bunların en tehlikelisi, çok sayıda
misyoneri ve içinde bulunan büyük şirk eylemleri nedeniyle, özellikle de iddia ettikleri gibi on iki imamın gaybı bildiğine inanarak (vefat etmiş) Peygamber ailesi üyelerinden yardım istemeleri nedeniyle, İran'ın resmi dini
olan Humeyni Rafizi On İki İmam mezhebidir. Ayrıca, Sahabelerin çoğunu dinden çıkarmaları
ve Ebu Bekir ve Ömer (Allah onlardan razı olsun) gibi kişilere karşı hakaret dolu sözler sarf etmeleri de bu tehlikeyi artırmaktadır
. Allah'tan, onların içinde bulundukları yanlışlıktan bizi korumasını niyaz ediyoruz...

Safaviyye

Safawl Devleti, İsmail İbn Haydar tarafından 906 Hicri yılında kurulan ve 1148 Hicri yılında resmen yıkılan İthna-Aşriyye (On İki İmamcı) Rafidelerin siyasi bir kültüydü. Rafdidelerin dinini (Ravid) acımasızca yeniden canlandırmalarının yanı sıra, Farsça diline ve kültürüne büyük önem verdiler. Günümüz Rafideleri, aynı Rafdiyi uyguladıkları, Ehl-i Sünnet'e karşı aynı politikaları izledikleri ve aynı Farsçılığı yaydıkları için şüphesiz bu kültün bir devamıdır.

Türkmen veya Kürt kökenli ve “Safi ad-Din” olarak bilinen İshak el-Ardabili (ölümü 735 Hicri) adını taşıyan Safaviyye, başlangıçta sözde “Şafiî” bir tarlkah (Sufi tarikatı) olarak ortaya çıkmış, daha sonra militan bir Rafidl hareketine dönüşerek, Sünnetin ve halkının tüm izlerini silme hırsıyla İran'ı boyunduruk altına alan zalim bir devlet haline gelmiştir.

İran'ın ilk "şahı" (Pers kralı) 906 Hicri yılında iktidara geldi. Safi ed Din'in

doğrudan torunu olan İsmail İbn Haydar, hem aşırı sapkınlığı hem de acımasızlığıyla tanınıyordu. Şavanî onun hakkında şöyle demiştir: "Takipçileri, Şirvan sultanına saldırıp onu yenene kadar çoğaldı; ordusu onu esir aldı. Sonra da onu bir kazanda pişirip yemelerini emretti" [Al-Badr at-Tali']. Bu nedenle, İsmail'in Merv emiri'ni yendiğinde onu parçalara ayırıp, uzuvlarını İran'ın dört bir yanına dağıtması ve kafatasını altın ve mücevherlerle kaplayarak sosyal etkinliklerde kadeh olarak kullanması şaşırtıcı değildir.

İsmail'in iddiası, beklenen "Mehdi"den talimat aldığı, yeni bir devlet kurmak ve Rafideler tarafından "yanılmaz" kabul edilen 12 imamı desteklemek için "Allah'ın yeryüzündeki temsilcisi" olduğu yönündeydi. Sufi geçmişi nedeniyle, "ilham gayb" yani bir tür "gnostik ilham" aldığını iddia etti ve bu da takipçilerinin ona ilahi bir statü atfetmesine, hatta onu "Allah'ın bedenlenmiş ruhu" olarak görmelerine yol açtı. Biz Allah'a böyle açık bir küfürden sığınırız!

Kızılbaş Rafidl milislerinin tam desteğiyle [3]İsmail, özellikle Sünnet

3Bunlar, İsmail'in babası tarafından organize edilen ve her birinin on iki çizgili kızıl taçları nedeniyle Kızılbaş (Türkçe'de "Kızılbaşlılar") olarak bilinen Türk milisleriydi; bu taçlar, On İki Şam'a olan bağlılıklarını temsil ediyordu.

Bir zamanlar aydınlanmış olan İran'da hızla bir karanlık çağı yayıldı. İsmail ve soyundan gelenler, Sünni çoğunluğu zorla Rafizi dinine dönüştürmek için çalıştılar. Aynı durum Azerbaycan da dahil olmak üzere diğer Sünni çoğunluklu topraklarda da yaşandı. Lübnan, Bahreyn ve Irak'tan Arap Rafizi "alimler", sapkın öğretilerini öğretmek için getirildi. Bunların en ünlüsü ve ilk gelenlerden biri, "Şeyhülislam" unvanı verilen ve Ehl-i Sünnet'in din değiştirmesini denetlemek üzere kurulan resmi bir kurumun başına getirilen Ali İbn el-Hüseyin el-Karakl'dı (ölümü 940 Hicri). İthna-Aşri Rafizi'nin askeri güç kullanarak kendi yönetimlerini kurmalarına izin veren fetvaları veren de el-Karakl'dı; böylece İsmail'in iddialarını "doğruladı" ve tüm suistimallerini haklı çıkardı. Birçok Sünni İran'ı terk etti, ancak kalanlar zulüm gördü ve ya dinden dönmek ya da ölümle yüzleşmek zorunda kaldılar. İsmail, bu süreç ve Ehl-i Sünnet'e karşı acımasızlığı konusunda şunları söyledi: "Bu mesele beni ilgilendirmez, çünkü Allah ve masum imamlar benimle birliktedir, bu yüzden kimseden korkmam. Eğer tebaamdan herhangi biri itiraz ederse, kılıcımı kınından çıkaracağım ve kimseyi sağ bırakmayacağım."

Ezan, Rafidl'in "fıkhını" yansıtacak şekilde değiştirildi ve "eşhadu enne 'allyyan

öğreten alimleri hedef alarak çok sayıda Müslümanı öldürdü. Binlerce insanı katletti ve Ehl-i Sünnet'in tüm kitaplarını yaktı, Kur'an nüshalarını bile esirgemedi. Başlangıçta ezici bir Sünni çoğunluğa sahip olan İran, Doğu Irak ve Horasan, bir zamanlar dilbilimciler Sıbeyeyh ve el-Ezhari; hadis üstatları Buhari ve Müslim; müfessirler Taber ve Bağavi; ve fıkıh âlimleri Mervezi ve İbnü'l-Mündir gibi isimlerin aktardığı bilgiyle dolup taşıyordu. Ancak Safeviyye'nin kontrolüne geçtikten sonra bu topraklar neredeyse tamamen ilimden yoksun kaldı.

Dördüncü yüzyılın Rafizi lideri İbn Buveyh'i taklit eden İsmail, Hüseyin'in ölümünün halka açık bir şekilde anılmasını yeniden canlandırdı. İbn Kathir'in anlattığı ritüeller şöyledir: "[İbn Buveyh tarafından] pazarların kapatılması, kadınların kıldan dokunmuş çuval giymeleri ve yüzleri ve saçları açık bir şekilde dışarı çıkmaları, yüzlerine vurup Hüseyin İbn Ali İbn Ebu Talib için ağıt yakmaları emredildi. Şiilerin sayısı ve egemenliği nedeniyle Ehl-i Sünnet bunu engelleyemedi, çünkü yönetici Şiilerin tarafındaydı." [El-Bidaye ve Nihayya].

Ömer İbn el-Hattab'ın (radıyallahu an) suikastını anma kutlamaları da bu dönemde başlatıldı. Bu uygulama, Şah tarafından "Şeyhülislam" unvanı verilen ve en önemli Safevi saray "alimlerinden" biri olarak kabul edilen Muhammed Bakır el-Meclisi (ölümü 1111 Hicri) tarafından desteklendi. Ömer'in ölümünü kutlarken, "Günümüzün büyük şehirlerinde ve topraklarında Şiiler arasında bilinen şudur ki, [Ömer'in suikastı] Rebiü'l-Evvel'in 9. gününde olmuştur ve bu bir kutlama günüdür" [Bihar el-Enver]. Daha sonra, Ömer'in ölüm gününün (aslında Zilhicce'nin 26. günü) bu gün olduğuna dair uydurma bir rivayeti delil olarak gösterdi ve bunun Ehl-i Beyt destekçileri için en büyük bayram olarak kabul edilmesi

veliyullah" ("Şehadet ederim ki, 'Her şey Allah'ın duvarıdır") ifadesi eklendi. İmamlara, her Cuma hutbesinde Ebu Bekir es-Sıddîk'e, Ömer İbnü'l-Hattab'a ve Osman İbni Afhand'a lanet etmeleri emredildi.

Sünni mezarlıkları tahrip edildi ve mescitleri yıkıldı. 916 ve 917 Hicri yıllarında İran'ı gezen Haçlı ve Çin'deki Portekiz büyükelçisi Tome Pires buna şahit olmuş ve şöyle demiştir: "O [İsmail] kiliselerimizi yeniliyor, ama Sünnete uyan Müslümanların mescitlerini yıkıyor" [Summa Oriental].

gerektiğini söyledi!

Günümüzdeki Rafideler gibi, Safeviler de Haçlılara olan bağlılıklarıyla biliniyordu. O zamanlar Hürmüz'ü kontrol eden İsmail, 921 ile 927 Hicri yılları arasında, Arap Yarımadası'nın doğusundaki Bahreyn ve Katif'in fethinde Portekizli Haçlılarla ittifak kurarak, Peygamberin müşrikleri Arap Yarımadası'ndan kovma emrine doğrudan karşı geldi. Ancak Portekizlilerin Rafideler yerine "Sünni" kuklaların yardımını alması nedeniyle, İsmail'in büyük torunu Abbas, Safevilerin bu Haçlılarla olan ilişkilerini kesti; ancak dedesi Tahmasp İbn İsmail döneminden kalma Avrupalı yöneticilerle devam eden yazışmaların ardından İngiliz Haçlılarla başka bir ittifak kurdu.

Haçlı ordusunu "modernleştirmek" ve haça tapan müttefiklerine daha fazla yardım etmek amacıyla Essex Kontu komutasındaki Haçlılar Anthony ve Robert Shirley'i davet eden kişi Abbas'tı. Rafidi hanedanlığının sonlarına doğru, Hicri 1119'da, Safavi Hüseyin, Arap Körfezi'nin bazı kısımlarını kontrol altına almak için Fransa Kralı XIV. Louis'den deniz desteği istedi.

Bu ittifakları ve komşularıyla yürüttükleri kurnaz siyaseti kullanarak Sünnilerin yaşadığı topraklara daha da sızdılar. Hicri 962 yılında Osmanlılarla anlaşmalar yaparak, tıpkı Suudi Arabistan'ın bugün onlara izin verdiği gibi, Arap Yarımadası'na girip Mekke'de Hac ibadetini yerine getirmelerine izin verildi; oysa Allah şöyle buyurmuştur: *{Ey iman edenler! Şüphesiz müşrikler necistir. Bu yıldan sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmalarına izin vermeyin.} [Tevbe: 28].*

Etkileri fethettikleri topraklara yayılmış ve kalıcı etkileri bugün bile hissediliyor olsa da, Safevi "şahları" rezillik içinde yaşadılar ve öldüler. İsmail, ezici bir yenilgiyle sözde "ilahi" imajı zedelendikten sonra sarayına çekildi, son günlerini sarhoş bir halde geçirdi ve 93 Hicri yılında, sadece 38 yaşında öldü. Tahmasp İbn İsmail 984 Hicri yılında zehirlenerek öldü. İsmail İbn Tahmasp, tahttaki yerini güvence altına almak için kardeşlerini öldürttü ve kör etti, ancak iktidarda sadece bir yıl kaldıktan sonra

yeterince Rafizi olmadığı gerekçesiyle zehirlenerek öldürüldü ve böylece büyük ölçüde kör olan kardeşi Muhammed Hudebandah tarafından tahttan indirildi. 10 yıl "şah" olarak görev yapan Hudebandah'ın saltanatı, kendi oğlu Abbas tarafından hapsedilmesiyle sona erdi; Abbas babasının yerini aldı. Hem alkolik hem de eşcinsel olan bu kişi, varisi Muhammed Bakır'ı öldürdü, diğer iki oğlunu kör etti ve ardından 1038 Hicri yılında öldü. Alkolik ve afyon bağımlısı torunu, oldukça zayıf olan Sam İbn Muhammed Bakır, onun yerine geçti ve 1052 Hicri yılında öldü. Oğlu Abbas, 1077 Hicri yılında ölümüne kadar hüküm sürdü. Süleyman İbn Abbas İbn Sam yönetimi devraldı ve 1105 Hicri yılında alkol bağımlılığından öldü. Hüseyin onu takip etti, ancak başkentinde yakalandı ve bir delilik nöbeti sırasında hapishanede öldü. Tahmasp İbn Hüseyin birkaç yıl hüküm sürdü, ta ki oğlu Abbas, akrabası olmayan Nadir Han'ın yardımıyla onu tahttan indirene kadar; Nadir Han daha sonra iktidarı ele geçirdi. Böylece Safevi hanedanlığı sona erdi, ancak Safevi-Rafidi siyasi ideolojisi ve Ehl-i Sünnet'e yönelik zulüm, Nadir Han'ın Eşferiyesi, ardından Zendiyye, ardından Kaçariyye, ardından Pehleviyye ve nihayetinde bugün Humeyni'den ilham alan İran rejimi tarafından kesintisiz olarak sürdürüldü; bu rejimin destekleyici "alimleri", Safeviyye gibi kişilerden "rehberlik" alarak onları "iyi" yönetimin bayraktarları olarak görüyorlar. İranlı Rafizi “alim” Abbasi-Kumml (ölümü 1359 Hicri) şöyle yazmıştır: “Safi ed-Din el-Ardablll: O, en yüce evliyadır, mükemmel temizliğin delilidir... Ondan, dinin sembollerini yayan ve Müminlerin (yani İbn Ebi Talib'in) destekçilerini teşvik eden Safavi sultanları türemiştir” [El-Kuna ve'l-Alqab].

Günümüz Rafizi alimlerine göre İsmail, Allah'ın dinini kurmakla ve O'nun yolunda savaşmakla meşguldü. Iraklı Rafizi "alim" Hasan es-Sadr (ölümü 1354 Hicri), onu "Allah yolunda baskıncı, Şah İsmail es-Safavi" [Takmilat Amal al Amil] olarak adlandırdı.

Ancak, günümüzdeki Rafizi torunları gibi, Safaviyye'nin de İslam'la hiçbir ilgisi yoktu; tek amaçları insanları İslam'dan uzaklaştırmaktı. Rafizi devleti, kin ve nefretle dolu çürümüş bir kültürel miras bıraktı ve bu

nefret, Ehl-i Sünnet'e yöneltilmişti. Şunu belirtmek önemlidir ki, bu kötü miras -Ehl-i Sünnet'i Yahudiler, Haçlılar veya mürtedler değil, asıl düşmanları olarak görmek- günümüz İranlı, Iraklı, Lübnanlı ve diğer Rafizi toplulukları tarafından, ölülerin ibadeti ve diğer küfür ve şirk biçimlerinin yanı sıra, dinleri olarak benimsenmektedir.

Roma İmparatorluğu hiçbir zaman tamamen yıkılmadı, sadece yeni isimler aldı; tıpkı İran merkezli Safaviyye tarikatının da, Ehl-i Sünnet'i ortadan kaldırma ve yerlerine mürted bir nüfus getirme Rafizi amaçlarıyla varlığını sürdürmesi gibi.

Rafidahlar ve Yahudiler

Tabi'l-i Şa'bl (ölümü 104 Hicri) şöyle demiştir: “Sizi sapkın arzuların takipçilerinden sakındırıyorum. Bunların en kötüsü ise Rafidelerdir; çünkü onlar bu ümmetin Yahudileridir. Onlardan bazıları, tıpkı Yahudilerden Pavlus'un sapkınlığını yaymak için Hristiyanlığı taklit etmesi ve Yahudilerin zafer kazanmasını umması gibi, dindarlıklarını yaymak için İslam'ı taklit eden Yahudilerdir. Rafideler, Yahudilerin Hristiyanlıktan nefret etmesi gibi İslam'dan da nefret ederler. Onlar Allah'ı özleyerek veya O'ndan korkarak değil, İslam ehlinin nefretinden ve onlara zarar vermek için İslam'a girdiler. Dualarının kulaklarını bile geçmez. Nitekim Allah onları diri diri yaktı ve başka diyarlara sürgün etti. Aralarında Sanaa Yahudilerinden Abdullah İbn Saba' da vardı; o da Saba'ya sürgün edildi.”

Peygamberimiz (r.a.) ayrıca şöyle buyurmuştur: “Gerçekten Rafidelerin felaketi, Yahudilerin felaketiyle aynıdır. Yahudiler, sadece Davud soyundan birinin krallığa layık olduğunu söylerler. Rafideler ise sadece Ali soyundan birinin imameliğe layık olduğunu söylerler. Yahudiler, Mesih ortaya çıkıp gökten bir kılıç ininceye kadar cihadın olmayacağını

söylerler. Rafideler ise Mehdi ortaya çıkıp gökten bir davetçi ‘Ona uyun’ diye seslenene kadar cihadın olmayacağını söylerler. Yahudiler Tevrat'ı tahrif ettiler. Rafideler de aynı şeyi yaparak Kur'an'ı tahrif ettiler. Yahudiler müminlere selam verirken doğruyu söylemezler, aksine ‘Size hayırlı olsun’ derler.” Ve sam ölüm anlamına gelir. Rafidiler de aynıdır. Yahudiler, Allah'ın Kur'an'da onları şöyle buyurduğu gibi, tüm insanların servetini helal sayarlar: {“Cahiller [yani Araplar] konusunda bize bir suçlama yoktur”} [İran: 75]. Rafidiler de aynıdır, çünkü tüm Müslümanların servetini helal sayarlar. Yahudiler, tüm Müslümanların kanını helal sayarlar. Rafidiler de aynıdır. Yahudiler, insanları aldatmayı helal sayarlar. Rafidiler de aynıdır. Yahudiler Cibril'den nefret eder ve onu melekler arasından düşmanları olarak görürler. Rafidiler de aynıdır, çünkü bazıları Cibril'in yanlışlıkla Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) vahiy indirdiğini ve tüm 'R'leri terk ettiğini iddia eder.

1 Eş-Şa'bi'nin çeşitli beyanları el-Hallâl tarafından "As-Sunnah"da, el-Lalika'i "Şerh Usui'l-İ'tikad"da, İbn Teymiyye "Minhacu's-Sünnet"te ve diğerleri tarafından nakledilmiştir.

Bu, şüphe götürmez bir gerçektir. Yahudiler ve Rafideler aynı madalyonun iki yüzüdür. Rafidelerin ("Şiilik") dini, Yahudi selefi Pavlus'un izinden giden bir Yahudi -İbn Saba'- tarafından kurulmuş bir komplodan başka bir şey değildi. Pavlus, Mesih'in (a.s.) saf dinini bozmuş, Hristiyanları Pavlus'un sapkınlıklarına ve haç, ilk günah, enkarnasyon, kefaret, Mesih'in egemenliği, ilahi oğulluğu ve ilahlığı ile antinomianizm (Musa (a.s.) Kanununun terk edilmesi) gibi sapkınlıklarına bırakmıştı.

İbn Saba' kimdi?

İbn Saba' adlı Yahudi, Pavlus gibi İslam'dan nefret ediyordu ve Müslümanları saptırmak, dinlerini bozmak için İbn Abi Talib'in (RA) tanrılığı, egemenliği ve ikinci gelişi gibi sapkın kavramlar ortaya atmayı arzuluyordu. Aynı zamanda, Müslüman saflarında fitne çıkarmaya çalıştı ve Halife Osman'a (RA) karşı kışkırtıcılık yaparak Osman'ın öldürülmesine yol açtı. Osman'ın öldürülmesi daha fazla Müslümanın ölümüne ve

sonunda İbn Saba'nın bir zamanlar Allah olduğunu iddia ettiği Hz. Muhammed'i (RA) öldüren Haricilerin ortaya çıkmasına neden oldu!

İbn Taymiyye (r.a.) onun hakkında şöyle demiştir: “İlk fıkıhçılığı ortaya atan, Abdullah İbn Saba’ adında bir münafık idi. O, Hristiyanların okuduğu mektupların yazarı Pavlus gibi, Müslümanların dinini bozmak istedi. Pavlus, Hristiyanlığı yozlaştırmak amacıyla münafık bir şekilde taklit eden bir Yahudiydi. İbn Saba’ da aynı niyeti taşıyan bir Yahudiydi. Dini bozmak amacıyla yalan yaymaya çalıştı, ancak başaramadı. Bununla birlikte, Müslümanlar arasında bazı anlaşmazlıklar ve çekişmeler oldu; bu çekişmelerde Osman (r.a.) öldürüldü. Bundan sonra fitne çıktı.” [Majmu' al-Fatawa].

At-Tabari (r.a.) Histarlkh adlı eserinde şöyle demiştir: “İbn Saba, Osman’ın hilafeti döneminde İslam’ı kabul etti. Daha sonra Müslümanların topraklarını dolaşarak onları saptırmaya çalıştı. Hicaz’dan başladı, sonra Basra’ya, sonra Kufe’ye, sonra da Şam’a gitti. Şam halkı arasında planını hayata geçirmekte başarılı olamadı. Sonunda onu kovdular. Sonra Mısır’a gitti ve halkını çağırdı. Onlara şöyle dedi: ‘İsa’nın döneceğini iddia eden, ama Muhammed’in döneceğini inkar eden bir kavim ne kadar gariptir! Oysa Allah şöyle buyurmuştur: {Şüphesiz ki, size Kur’an’ı indiren, sizi döneceğiniz yere geri getirecektir .} [Kasas: 85]. ’ 2 Bu nedenle,

2 Tefsir âlimleri, bu ayetin Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'den zorla çıkarıldıktan sonra tekrar Mekke'ye döneceğine dair bir söz olduğunu söylerler.

Muhammed, İsa'dan daha çok geri dönmeye layıktır. Bazı insanlar onun çağrısını kabul ettiler ve böylece onlar için ikinci geliş kavramını icat etti. Onlar da bu konuda konuşmaya başladılar. Sonra onlara şöyle dedi: "Bin peygamber vardı ve her peygamberin bir varisi vardı. Hepsi Muhammed'in varisiydi." Sonra şöyle demeye başladı: "Muhammed son peygamberdi ve hepsi son varisti." Sonra şöyle demeye başladı: "Resulullah'ın (s.a.v.) emrini yerine getirmeyen ve daha sonra

Resulullah'ın (s.a.v.) varisine saldıran , ümmetin otoritesini ele geçiren bir kimseden daha zalim kim olabilir?" Sonra şöyle dedi: “Usman bu meseleyi haksız yere ele aldı. 'Her şey Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) varisidir. Öyleyse bu meseleye el koyun ve onu kışkırtın. Önce önderlerinizi karalayın. İyiliği emredip kötülüğü yasaklayarak kendinizi gösterin ki insanları kazanın ve sonra onları bu meseleye çağırın.' Sonra da davetçilerini gönderdi ve daha önce kendisine mektup yazmış olan, o bölgelerde sapkınlaşmış olanlara mektuplar gönderdi. Onlar da gizlice kendi inançlarına çağırıyorlardı. İyiliği emredip kötülüğü yasaklayarak kendilerini gösteriyor, çeşitli bölgelere mektuplar gönderiyor ve önderleri karalıyorlardı.”

İbn Saba, Rafd ve fitne tohumlarını gelecek nesillere yaydıktan sonra Hicri 40 yılı civarında vefat etti. Rafd'ın kurucusu ve Haricilerin kışkırtıcısı olarak kabul edilir. Bu nedenle, çeşitli sapkın mezhepler hakkında yazan âlimler, Rafidîler hakkındaki tartışmalarına ek olarak Hariciler hakkındaki tartışmalarında da ondan bahsederler. Hariciler, İbn Saba'nın Osman'a karşı kurduğu komplonun bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. İbn Saba'nın takipçileri daha sonra Haricilerle sapkınlıklarının temel bir ilkesinde hemfikir oldular; yani, Hariciler gibi, Sahabelerin çoğunu, tüm sıradan Müslümanları ve tüm halifeleri tekfir ettiler.

“Rafidah”ın Anlamı

İbn Saba'nın fitnesi nihayetinde, onun davetinin değiştirilmiş bir biçimini sürdürecek olan Rafide mezhebinin oluşmasına yol açtı. Bu mezhep, tüm sapkın mezhepler gibi, zamanla evrim geçirerek giderek daha fazla sapkınlık, küfür ve kötülük icat etti.

“Rafide” ismine gelince, bu da “reddetmek” anlamına gelen “rafada” kelimesinden gelir. Zeyd İbn Ali İbn el-Hüseyn İbn Ali İbn Ebu Talib'e (ölümü 122 Hicri) gelip, destekleri karşılığında Ebu Bekir ve Ömer'den (radıyallahu anh) bereket ilan etmesini istediklerinde bu ismi almışlardır. Zeyd İbn Ali bunu reddetmiş ve bunun yerine “Allah ikisine de rahmet etsin” demiştir. Bunun üzerine Rafideler ona, “O halde biz seni

reddediyoruz” demişlerdir. Bundan sonra “reddedenler” olarak anılmaya başlanmışlardır. Alimler de onları bu şekilde adlandırmışlardır çünkü Rafideler Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın imamlığını, Sahabeyi, Sünneti ve esasen Kur'an'ı ve İslam dinini reddetmişlerdir.

“Şl'ah” ismine gelince, bu isim “desteklemek” anlamına gelen “şaya'a” kökünden gelmektedir; zira Rafideler, Ebu Bekir ve Ömer'e kıyasla Ali Ra'yı desteklediklerini iddia etmişlerdir.

“İthna'ashriyyah” (on iki âlim) ve “İmamyyah” (imam kökünden) isimlerine gelince, bu isimler, “ma’sum” (yanılmaz) olduklarını iddia ettikleri on iki imamdan oluşan bir silsileye olan inançlarından kaynaklanmaktadır. Bu on iki imam şunlardır: Ali İbn Eb-Talib ve iki oğlu Hasan ve Hüseyin; üçü de Sahabe olan; sonra Hüseyin'in oğlu Ali es-Sajjad, onun oğlu Muhammed el-Baqir ve sonra onun oğlu Cafer es-Sadiq; üçü de büyük takvalarıyla ünlü, tanınmış âlimlerdir. Onlardan sonra Cafer'in oğlu Musa el-Kadhim, onun oğlu Ali er-Rida, onun oğlu Muhammed el-Jawad, onun oğlu Ali el-Hadl ve sonra onun oğlu Hasan el-Askarl gelir. Hepsi de takvalarıyla ünlüdür. Ancak bu on bir kişiden hiçbiri Rafidîler tarafından yayılan uydurmalar dışında Rafidî değildi.

Rafideler, on ikinci “imam” olarak, Hasan el-Askari’nin oğlu olduğu iddia edilen Muhammed’i öne sürerler. Ona “el-Mehdi” derler. 255 Hicri yılında Irak’ın Samarra şehrinde doğduğunu ve halifeler tarafından öldürülmesinden korkulduğu için doğum haberinin halktan gizlendiğini iddia ederler. Beş yaşındayken babası vefat edince, döneminin “iması” olduğunu ve babasının evinin altındaki bir mahzene girerek saklandığını söylerler. Rafideler bu dönemi “Gaybe es-Suğra” (Küçük Gaybet) olarak adlandırırlar. Bu dönemde, sözde “imam” ile dört “vekil” veya “elçi” dışında kimse iletişim kuramamıştır; bu dört kişi onun dış dünyayla tek bağlantısıydı. Bu “Küçük Gaybet” yaklaşık 70 yıl sürmüş ve son sözde “vekil” 329 Hicri yılında vefat etmiştir. Rafideler, son vekilinin ölümünden kısa bir süre önce “Mehdi”den şu ifadelerin yer aldığı bir mektup aldığını iddia ederler: “Ölüm altı gün içinde sana gelecektir. Öyleyse gücünü

topla. Ölümünden sonra yerini alacak kimseyi tayin etme. Büyük Gaybet senin ölümünle başlayacaktır. Benim yeniden ortaya çıkışım ancak Allah'ın izniyle, çok uzun bir süre sonra gerçekleşecektir.” [Kamal ed-Din - İbn Babaveyh].

Ancak, Taberi, İbn Hazm ve Yahya İbn Said'in hepsi Hasan el-Askarl'ın hiçbir soyunun olmadığını bildirmiştir [Es-Siyar - ez-Dhahabi]. Ailesinin doğum gerçeğini 72 yıl boyunca halktan başarıyla gizlediğini iddia etsek bile, nasıl olur da dünyadan gizli kalıp neredeyse 1200 yıl yaşamıştır? Eğer buna inanmak zorunlu olsaydı, Kur'an ve Sünnette belirtilirdi. Dolayısıyla, onların "mehdi"sinin, batıl kardeşlerinin izinden giden yalancı Rafiziler arasında birçok kişi tarafından uydurulmuş bir şeyden başka bir şey olmadığına şüphe yoktur. Batıniyye'nin (Kur'an'ın açık sözlerine aykırı gizli anlamlar içerdiğini iddia eden sapkın mezhepler) birçoğu da, gaybete inmiş ve kendisini temsil eden, ona seslenen veya onunla iletişim kuran seçilmiş "vekilleri" olan gizli bir "imam"a inanmaktadır. Bu mezheplerin en ünlüsü, Muhammed İbn İsmail İbn Cafer es-Sadık'ın gaybetine inanan ve onun babası ve dedesi tarafından gizlendiğini, ikinci bir gelişinin olacağını iddia eden İsmailiye (Yediler) mezhebidir.

Bu aşırı cehalet ve sapkınlık ilkeleri, Şabi-i R.'nin de şu sözleri söylemesine yol açtı: “Rafidelerin köksüz saplara tutunduklarını gördüm. 3 Eğer onların boyunlarını bana köle olarak sunmalarını, evimi altınla doldurmalarını veya benim evime hac yapmalarını isteseydim, ben de orada yatardım.”

3 Yani, peygamberlikle hiçbir ilgisi olmayan iddiaları ve uygulamaları var.

"Allah'ın dilinin ucunda bir kez olsun yalan söylerlerdi. Allah'a yemin ederim ki, ben asla onun dilinin ucunda yalan söylemem. Gerçekten ben, arzu ehli insanları inceledim ve Rafidelerden daha ahmak olanını bulamadım. Kuş olsalardı akbaba olurlardı, hayvan olsalardı eşek olurlardı."[4]

4 2 numaralı dipnota bakınız.

Rafidahlar Hakkındaki Hüküm

Selefîlerin Rafidelere tekfir eden sözleri meşhurdur. İmam Ahmed Râs, Ebu Bekir'e, Ömer'e veya Aişe'ye lanet eden kişi hakkında sormuş ve şöyle cevap vermiştir: " Onu İslam'da saymam" [As-Sunnah - Al-Khallal]. Ayrıca şöyle buyurmuştur: "Rafideler gibi Sahabelere lanet edenler için küfürden korkarım . Peygamberimiz صلىاللهعليهوسلم 'in Sahabelerine lanet eden kişinin dinden çıktığını rahatlıkla söyleyebiliriz " [As-Sunnah - Al-Khallal]. Ayrıca şöyle buyurmuştur: 'Rafideler, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Sahabelerinden bereket ilan eden , onlara lanet eden, onları aşağılayan ve Sahabe önderlerine, dört kişi hariç (Hepsi, Ammar, Mikdad ve Salman) lanet edenlerdir. Rafidelerin İslam ile hiçbir ilgisi yoktur.' [Sünnet]. Buhari şöyle buyurmuştur: 'Cehml veya Rafidl'in arkasında, Yahudi veya Hristiyan'ın arkasında namaz kılmamın benim için bir önemi yoktur. Onlara selam verilmez. Onların akrabaları hasta ziyaretine gidilmez. Onlarla evlenilmez. Cenazelerine katılınmaz. Kestikleri et yenmez.' [Halkâf el-İbad]. Ahmed İbn Yunus (rahmetullahi aleyh, 227 Hicri) şöyle demiştir: "Eğer bir Yahudi bir koyun kesse ve bir Rafizil de bir koyun kesse, ben Yahudinin kestiği koyundan yerim, Rafizilin kestiği koyundan yemem; çünkü Rafizil mürtedattır." [Es-Sarim el-Maslul - İbn Taymiyye].

İbn Hazm (r.a.) şöyle demiştir: "Rafideler Müslümanlardan değildir." [El-Fisal]. İbn Taymiyye (r.a.) şöyle demiştir: "Kim Kur'an'ın bazı ayetlerinin silindiğini veya gizlendiğini iddia ederse, onun hakkında tekflir yapılması konusunda görüş ayrılığı yoktur. Aynı şekilde, kim Resulullah (s.a.v.)' den sonra Sahabelerin , sayıları on ikiyi geçmeyen çok az bir kısmı hariç, dinden döndüğünü veya çoğunun büyük günahkâr (fussak) olduğunu iddia ederse, onun hakkında tekflir yapılması konusunda şüphe yoktur; çünkü o, Kur'an'ın çeşitli yerlerde dikte ettiği övgülerini inkâr etmiştir. Aksine, kim böyle bir kişinin küfründen şüphe ederse, onun hakkında tekflir yapılması farzdır. Çünkü bu ifadenin anlamı, Kur'an ve Sünnet'in rivayet edenlerinin kafir veya fussak olduklarıdır." Bu aynı zamanda, bu ayette {Sen insanlık için yaratılmış en hayırlı ümmetsin} [Al-İmran: 110]

belirtilenlerin, en hayırlı nesli ilk olanların çoğunun kâfir veya fussak olduğu anlamına gelir. Ayrıca bu ümmetin en kötü ümmet olduğu ve bu ümmetin seleflerinin de en kötü insanlardan oluştuğu anlamına gelir! Böyle bir kişinin küfrü, İslam dininden mutlaka bilinir' [As-Sarim al-Maslul]. As-Sam'an dedi ki: 'Ümmet, İmamiyye'nin tekflleri konusunda icma etmiştir, çünkü onlar Sahabe'yi sapkın olarak görürler, Sahabe'nin icmasını reddederler ve onlara yakışmayan şeyler isnat ederler' [Al-Ansab]. [“Hal Ataka Hadlth ar-Rafidah 1”den kısaltılmıştır].

sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabesine küfredenin İslam'dan nasibi yoktur' [Es-Sünnet — elhelal]. Malik ayrıca şu ayeti yorumladı:

{Ve onların [Sahdbe'nin] ncili'de, filiz veren ve onları güçlendiren, böylece sağlamlaşıp sapları üzerinde duran, ekenleri sevindiren bir bitki olarak tasvir edilmesi, Allah'ın onlarla kâfirleri öfkelendirmesi içindir} [Al-Feth: 29] diyerek, 'Böylece kim Sahabe'den öfkelenirse kâfirdir.' İmam Şafi'l de bu çıkarımda onu takip etmiştir.” [İla Ummatl al-Ghaliyah].

Rafidahların Kufn İlkeleri ve Amelleri

Rafidahlara tekflr okunmasının sebepleri çeşitli olup, en önemlileri şunlardır:

1) Onlar, tüm sapkın mezhepler arasında türbe tapınmasıyla en çok bilinen mezheptir. "Ehl-i Sünnet"in bazı kesimlerine giren türbe tapınmasının büyük bir kısmı Rafd ve Rafide'den kaynaklanmıştır. İbn Taymiyye Rıza şöyle demiştir: "Mezarlar üzerine inşa edilmiş türbeleri ziyaret etmek için yapılan bu hadisleri ilk uyduranlar, Rafide ve benzerleri gibi sapkınlık mensuplarıydı." [Majmu' al-Fatawa].

Rafideler şimdi mezarların önünde secde ediyor ve tavaf ediyorlar. Gömülü olanlara dua ediyor ve onlardan şefaat diliyorlar. Kalpleri Allah'tan çok onlara bağlı! Bu şirk! Bu, onların -hem liderlerinin hem de sıradan halkının- hepsinin suçlu olduğu bir şeydir. Eğer bu onların tek küfürü olsaydı, hepsini mürted ilan etmek için fazlasıyla yeterli olurdu.

2) Rafideler, Sahabelerin çoğunu tekfl eder, onlardan nefret eder ve onlara lanet okurlar. Muhammed İbn Abdül-Vahhab (r.a.) şöyle demiştir: “Kuran’da Sahabelerin faziletleri hakkında çok sayıda ayet vardır ve bu konudaki hadislerin tamamı mütevatirdir ve onların doğruluğunu açıkça belirtmektedir. Dolayısıyla, kim Sahabelerin veya çoğunluğunun fasık veya mürted olduğuna inanırsa veya onlara lanet okumanın haklı veya meşru olduğuna inanırsa, Allah’a ve Resulüne küfretmiş olur ve Allah’ın ve Resulünün anlattığı Sahabelerin faziletlerini inkar etmiş olur.” [Ar-Radd 'Alar-Rafidah]. Ayrıca şöyle buyurmuştur: “Bu, dinin temelinin tamamen yıkılmasıdır, çünkü dinin temeli Kur'an ve Hadis'tir. Eğer Peygamberimizden (s.a.v.) ilim öğrenenlerin çok azı hariç hepsinin dinden döndüğü varsayılırsa, insanlar Kur'an'dan ve Hadis'ten şüphe ederler. Biz ise dinin çöküşünü emreden bir inançtan sığınırız.” [Ar-Radd 'Alar- Rafidah]

Bu nedenle, takiyye uygulayanlar (küfürlerini gizleyenler) hariç, Rafidelerin çoğu Kur'an ayetlerinin Sahabe tarafından çıkarıldığını, değiştirildiğini ve uydurulduğunu ve bu nedenle Ehl-i Sünnet'teki Kur'an'ın yanlış ve eksik olduğunu düşünmektedir!

3) Rafiziler, Sahabelerin çoğuna karşı sapkın tavırlarının yanı sıra, özellikle Ebu Bekir, Ömer ve Osman gibi en iyi ve en ünlü Sahabelere karşı nefretlerini ve tekfllerini vurguladılar. Aynı şeyi Peygamberin eşlerine, özellikle Ebu Bekir'in kızı Aişe'ye ve Ömer'in kızı Hafsa'ya da yaptılar. Peygamberin eşlerinden ve en iyi sahabelerinden nefret ederken, bir hardal tanesi kadar imana sahip olduğunu iddia edebilir mi insan ?

El-Evza'i (r.a.) (ölümü 157 Hicri) şöyle demiştir: "Ebu Bekir es-Siddik'e lanet eden kimse mürteddir." [El-İbanahas-Suhra - İbn Battah]. El-Firyabi (r.a.)'ye Ebu Bekir'e lanet eden kişi hakkında soru sorulduğunda, "O bir kafirdir." diye cevap vermiştir. [Es-Sünneh-i Halal].

4) Rafideler, Aişe'yi (radıyallahu anh) ve iffetini, dolayısıyla da Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şerefini lekeleyerek,

> Allah'ın Nur Suresi'nin 11-26. ayetlerinde Aişe'nin masumiyetini ilan ettiği Kur'an'ı açıkça inkar etmektedirler. Kur'an'ın bir harfini bile yalanlayan kimse kâfirdir. Hele ki Kur'an'ın on ikiden fazla ayetini yalanlayan kimse kâfirdir!

İbn Kathir tefsirinde şöyle demiştir: "Âlimler, bu ayetlerin ve bunlarda zikredilenlerin vahyinden sonra Aişe'ye lanet eden ve onu [küfürle] suçlayan kimsenin Kur'an'a karşı çıktığı için kafir olduğu konusunda icma etmişlerdir."

5) Rafideler, "on iki" imama fanatik bir sevgi beslerler ve hatta bazılarını peygamberlerin çoğundan daha çok tercih ederler, Allah'ın Rabliğine dair sıfatlar bile atfederler! Bu imamların evrenin atomlarını kontrol edebildiklerini, gaybı bildiklerini, Kur'an'ı yürürlükten kaldırabileceklerini ve mutlak itaate layık olduklarını iddia ederler.

Rafide'nin bu küfrünü gösteren çeşitli ifadelerini aktardıktan sonra Muhammed Âlîn Abdül-Vahhab (r.a.) şöyle buyurmuştur: "Peygamber olmayanların peygamberlerden daha üstün veya eşit olduğunu iddia eden kimse küfür işlemiş olur. Birden fazla âlim bu konuda icma rivayet etmiştir." [Ar-Radd'Alar-Ra-fidah].

Rafidelerin benimsediği ve uyguladığı çeşitli küfür biçimleri o kadar çoktur ki, özellikle de her geçen gün yeni sapkınlıklar icat ederken aynı zamanda İslam'a karşı savaş açmakta ve Haçlıları ve Müslümanlara karşı mürtedleri desteklemektedirler.

Rafidah Hakkındaki Hüküm

İslam'ı savunan bir kişi Allah'tan başka bir şeye veya birine taparsa, Allah'la alay ederse veya O'na teslimiyeti tamamen terk ederse, Müslüman olarak kabul edilemez. İslam, Allah'a karşı samimiyet ve O'na teslimiyettir. Şahitliği, Allah'tan başka ibadete ve itaate layık hiçbir şeyin olmadığını ilan eder. Şartlarından biri bilgidir; ve onu geçersiz kılan şeylerden biri de İslam'ın temellerini öğrenmekten yüz çevirmektir.

Murciye ve cihat iddiasında bulunan kardeşlerinin aksine, İslam gerçekliği olmayan yüzeysel bir iddia değildir. Eğer öyle olsaydı, Müslümanlar ve kâfirler arasındaki çatışmaların çoğu savaşa gerek kalmadan çözülürdü. Ancak kâfirleri en çok kızdıran şey, imanın söz ve eylem olduğu gerçeğidir. Onlar, çarpıtılmış Tevrat ve İncil'in emrettiği amellerin çoğunu terk edip "Hristiyanlık" adını koruduğu gibi, Müslümanların da aynısını yapmasını isterler. {Onlar, sizin de kendileri gibi inkâr etmenizi, böylece sizin de onlar gibi inkâr etmenizi isterler.} [Nisa Suresi: 89]. 5

İbn Abi Butayn (rahmetullahi ahit 1282), Rafiziler gibi laikleri mazur görenleri eleştirerek şöyle demiştir: "Eğer bir kimse, o dönemdeki Rafiziler hakkında, Ebu Bekir, Ömer ve Aişe'ye lanet etmelerinin cahillikten kaynaklandığını, Rafizilerin kör ve cahil takipçiler olduğunu söylese, hem âlimler hem de laikler onu kınarlar!" [Ad-Durar as-Saniyyah].

Rafideleri büyük şirk konusunda mazur gören kimse kınanmalıdır!

1) Bazı âlimlerin Rafidiyaların tamamını tekfir etmediği iddiası: Bu iddia, iki konudan birinin çarpıtılmasıdır.

Birincisi: Burada kastedilen, "Şii"nin tamamını tekfir etmeyen âlimlerdir. "Şii", Rafide'den daha genel bir terim olup, Ebu Bekir ve Ömer'in hilafetini ve yoldaşlıklarını kabul ederken Ali'yi Ebu Bekir ve Ömer'e tercih edenleri de kapsar. Bu, artık sadece biat ehlini anlatan tarih kitaplarında var olan, yok olmuş bir olgudur. Çağdaş Zeydiyye'ye gelince, onlar İran propagandasıyla Rafideleştirilmiş, zaten Rafide'yi taklit ederek kabir ibadeti yapan ve Sahabe'ye lanet okuyan bir mezhep haline getirilmişlerdir.

İkinci olarak: Rafide'yi tekfir etmeyen bazı âlimlere atıfta bulunuyorlar. Ancak fetvaları, tarihsel bağlamda anlaşılmalıdır; zira Rafide önderleri,

Hicret'ten sonra onuncu yüzyılda İsmail es-Safavi önderliğindeki Safevi devletinin yükselişine kadar, Müslümanların otoritesi altında yüzyıllarca takiyye uygulamış, dinlerinin birçok yönünü Sünni âlimlerden, halktan ve hatta kendi sıradan halkından gizlemişlerdir. Bundan sonra, küfür olan batıni inançlarını açıkça ilan etmiş ve utanmazca büyük şirk diktelerini sergileyerek, fanatik kalabalıklarını apaçık küfür dinine davet etmiş, hiçbir Rafide sıradan insanı mürtedlikten masum bırakmamışlardır. İşte bu "yeniden diriliş" döneminde Muhammed Bakır el-Meclisi, Safevi devletinin en üst düzey din adamı olarak ortaya çıkmıştır. Çeşitli etkili kitaplar yazdı ve "uyanışçı" propaganda yayarak Rafd ve Rafdah üzerinde kalıcı bir etki bıraktı.

Abdullah İbn Muhammed İbn Abdil-Vahhab (r.a.), İbn Taymiyye'nin, Sahabelerin çoğunu tekfir eden Rafideler hakkında tekfir ettiği fetvasından bahsettikten sonra şöyle dedi: "Başlangıçta onlar için hüküm buydu. Sonraki nesillerine ve şimdiki nesillerine gelince, onlar Rafiziliklerine büyük şirk eklediler. Bu şirki türbelerde öyle bir boyutta işliyorlar ki, Resulullah (s.a.v.)'in gönderildiği Araplar bile bu seviyeye ulaşamadılar." [Ad-Durar as-San-iyyah].

Muhammed İbn Abdil-Latlf el-Şeyh de İbn Taymiyye'nin fetvasından sonra şöyle buyurmuştur: “Başlangıçta onlara verilen hüküm buydu. Şimdi ise durumları çok daha kötüdür, çünkü bu sapkınlığa, Ehl-i Beyt'ten evliya ve salihlere tapınmayı da eklemişlerdir. Ehl-i Beyt'in kendilerine hem fayda hem de zarar verebileceğine, hem zorluk hem de kolaylık zamanlarında onlara dua ettiklerine inanmaktadırlar. Bunun kendilerini Allah'a yaklaştıran bir amel ve uymaları gereken bir din olduğuna inanmaktadırlar. Bu yüzden, böyle bir şeyden sonra onların tekfirinden şüphe duyan kimse, peygamberlerin getirdiği ve kitapların indirildiği gerçeğinden habersizdir. Bu nedenle, defninden önce dinini gözden geçirmelidir.” [Ad-Durar as-Saniyyah].

Birkaç âlimin seçilmiş sözlerini çarpıtarak Rafidelerin “Müslüman” olduğunu iddia etmek, Selefin kendi dönemlerinin Sufilerine karşı –

hataları abartılı zühd ve vesvese ile sınırlı olan ilk Sufilere– yönelik sözlerini alıp, daha sonraki dönemlerin kabir tapan, Cahmi Sufilerine yanlış bir şekilde uygulamak ve böylece ilk Sufilerin sapkın Müslümanlar olduğu gibi, daha sonraki müşrik Sufilerin de sapkın “Müslümanlar” olduğunu iddia etmekle eşdeğerdir! Bu tür bir hakikat çarpıtmasından Allah'a sığınırız.

Rafiziler Mürted mi yoksa Kâfir Asliyyin mi?

Bu soru, bazı cahilleri şaşırtmıştır; çünkü onlar, Rafideleri mürted ilan etmenin, Rafd üzerine yükselen Rafidelerin bir zamanlar gerçekten "Müslüman" olduğu anlamına geldiğini düşünmüşlerdir. Bu cahiller daha sonra, Rafideleri mürted ilan edenin kendisinin de mürted olduğunu, çünkü onlara göre küfrü İslam olarak ilan ettiğini iddia etmişlerdir. Ancak onların anlayışı tamamen yanlıştır.

Talha İbn Musarrif (112 Hicri'de vefat etti) şöyle demiştir: "Rafide kadınları evlendirilmemelidir. Rafidelerin kestiği et yenmemelidir. Çünkü onlar dinden dönmüş bir kavimdir." [Al-Ibanah as-Sughra - İbn Battah].

Rafidelerin bir mezhep ve bireyler olarak mürted sayılması hükmü, çeşitli dönemlerden birçok âlim tarafından daha önce de dile getirilmiştir. Bu hüküm, İbn Taymiyye ve diğerlerinin, Dürzi, Nusayriyye ve İsmailîyye dahil olmak üzere Batiniyye hakkında da verdiği hükümdür; bunların hepsi bu âlimlerden yüzyıllar önce kurulmuş mezheplerdir. Bu hüküm, bireysel Rafide veya Batiniyye'nin İslam'ın şartlarını yerine getiren bir Müslüman olup olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Ve tıpkı ikiyüzlü bir şekilde İslam'ı iddia edip daha sonra ikiyüzlülüğünü itiraf eden bir kişi veya şehadet getiren ancak şaka yaptığını iddia eden bir Yahudi gibi, Rafide olarak yetiştirilen kişi, gerçekte hiç Müslüman olmamış olsa bile mürted sayılır. Bu, yüzyıllardır herhangi bir mürted mezhep hakkında âlimlerin verdiği hükümdür.

Bu hüküm, Rafidelere rızık vermeleri halinde kılıçla muamele edileceğini, bunun küfür edenlere karşı kılıçla muamele edilmesinden farklı olduğunu

belirtir. İki kılıç arasındaki farklar şunlardır: 1) Mürtadd, esir alındıktan sonra tövbe etse bile öldürülebilir. 2) Mürtadd, zimmül olmak için cizye ödeyemez. 3) Mürtaddinlerle anlaşma imzalanamaz. 4) Mürtaddinler köleleştirilemez. 5) Mürtaddin fidye karşılığında serbest bırakılamaz. 6) Mürtaddin af yoluyla serbest bırakılamaz. 7) Mürtaddin zorla İslam'a geri döndürülebilir. Vb.

Rafidelerin kafir oldukları iddiası, esaret altında tövbe ettikten sonra öldürülmemeleri gerektiği, Rafide olarak kalıp cizye ödeyebilecekleri ve ehlid-zimmete olabilecekleri, onlarla bir antlaşma imzalanabileceği, erkeklerinin köleleştirilebileceği, merhamet veya fidye karşılığında serbest bırakılabilecekleri ve İslam'a zorla sokulmamaları gerektiği anlamına gelir! Sapık bir cahil, Rafidelerin bir kitaba sahip olmaları (her ne kadar onu çarpıtılmış olarak kabul etseler de) nedeniyle Yahudilerden ve Hristiyanlardan daha çok Ehl-i Kitap'tan sayılmaya uygun olduklarını bile iddia edebilir!

Selef alimlerinin âlim kitaplarını araştıran biri, bu garip görüşlere dair herhangi bir emsal bulamaz. Son olarak, Rafidelerin mürted olması, cihat kılıcını boyunlarına dayarken daha sert bir yaklaşım gerektirir.

Rafizilerin Ehli Sünnete Karşı Suçları

Sufyan İbn Uyaynah (198 Hicri'de vefat etti) şöyle demiştir: "Hiç kimse, Resulullah'ın Sahabelerinden birine düşmanlık beslemiyorsa, Müslümanların geri kalanına daha fazla düşmanlık besliyor demektir." [Al-Ibanahas-Sughra—İbn Battah].

Vallahi, doğruyu söyledi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yeryüzünde kendisine en sevgili kişiler olarak ilan ettiği Ebu Bekir es-Siddik ve kızı Aişe'ye karşı düşmanlık besleyen biri, sıradan Müslümanlardan daha da nefret etmez mi?! Dolayısıyla Rafideler, İslam'a karşı başlatılan hemen her komploda rol oynamıştır.

İbn Taymiyye Rıza şöyle buyurmuştur: “Müslümanların Yahudilerden ve

Hristiyanlardan daha büyük küfre sahip olduklarını düşündükleri için, din düşmanlarını, düşmanlıkları herkesçe bilinen Yahudileri, Hristiyanları ve putperestleri yakın dostları olarak edinirler. Allah'ın en hayırlı insanları ve takva sahiplerinin önderleri olan Allah'ın evliyalarına düşmanlık beslerler.” [Minhaj as-Sunnah]. Ayrıca şöyle buyurmuştur: “Her akıllı insan, kendi döneminde ve öncesinde yaşanan kötülük, fitne ve fesat olayları üzerinde düşünmelidir. Bu olayların çoğunun Rafizilerden kaynaklandığını görecektir. Onların fitne ve kötülük yapmada en kötü insanlar olduğunu anlayacaktır.” [Minhaj as-Sunnah].

Tarihsel deneyimleri, geçmiş dönemlerin tanıklıklarını, güncel olayların işaretlerini ve bugün yaşadığımız deneyimleri hatırlayarak, {Onlar düşmandır, onlardan sakının. Allah onları helak etsin; nasıl da aldanmışlardır?} [Al-Munafiqun: 4] ayetinin gerçek anlamını kavrayacağız. Tarih boyunca onlar, Müslümanların boğazında bir sancı, sırtlarında bir hançer, barajı yıkan fare ve ümmet düşmanlarının üzerinden geçtiği köprü olmuşlardır.

Şeyhülislam İbn Teymiye, Müslümanları tekfir etmelerinden sonra onların durumunu anlatırken doğruyu söylemiştir: "Bu nedenle, Müslüman kitlelere karşı kâfirlere yardım ettiler. Moğollara da yardım ettiler. Kâfirlerin kralı Cengiz Han'ın Müslüman topraklarını işgal etmesinin en büyük sebeplerinden biri onlardı. Ayrıca Hulagu Han'ın Irak'ı işgal etmesinin, Halep'i ele geçirmesinin ve Salihiyye'yi yağmalamasının da sebebi onlardı. Kötü niyet ve aldatmacayla işledikleri birçok başka ihanetleri de vardır. Bu nedenle, ilk olaydan sonra Mısır'a dönerken yakınlarından geçen Müslüman ordusunu yağmaladılar."

Bu nedenle, silahlı soygun yoluyla Müslümanların yollarını tahrip ettiler. Bu nedenle, Müslümanlara karşı Moğolları ve Frankları desteklediler. İslam'ın yeniden zafer kazanmasıyla en büyük üzüntülerini gösterdiler. Benzer şekilde, Müslümanlar Akka kıyılarını ve çevresini fethettiğinde, Rafideler Hristiyanları desteklediler ve onları Müslümanlara tercih ettiler... Anlattıklarım onların kötülüklerinin sadece bir kısmı, oysa

mesele çok daha büyük. Göğüslerinde, başka hiçbir halkın kalbinde bulunamayacak türden bir kin ve öfke var; bu öfke Müslümanların her kademesine ve seviyesine yöneltilmiş durumda. Onlara göre, en büyük ibadet, Allah'ın evliyalarına lanet okumaktır... Rafideler, Müslümanların cemaatini bölmek için en çok çabalayan halktır. Rafidiler, en büyük prensiplerinden birini, halife-i Raşidin ve alimler gibi en iyi Müslüman önderleri tekfir etmek ve lanetlemek olarak tanımlıyorlar; çünkü yanılmaz, var olmayan imama inanmayan herkes Allah'a ve Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) inanmamıştır. Rafidiler Moğolları ve devletlerini severler, çünkü bu devlet sayesinde Müslüman bir devlette elde edemeyecekleri bir şerefe kavuşmuşlardır. Müslümanlar Hristiyanları ve müşrikleri yenerse, bu Rafidiler için boğazda bir acıdır. Müşrikler ve Hristiyanlar Müslümanları yenerse, bu Rafidiler için bir kutlama ve sevinçtir.' [Majmu' al-Fatawa]. Sözleri burada sona eriyor, rahmetullah. Sanki aramızda yaşıyor ve kendi gözleriyle şahit olduklarını anlatıyor gibi, şöyle diyor: "Ve aynı şekilde, Yahudiler Irak'ta veya başka bir yerde bir devlet kurarlarsa, Rafideler onların en büyük destekçilerinden olur; çünkü onlar her zaman müşriklerden, Yahudilerden ve Hristiyanlardan kâfirleri desteklerler. Onlara Müslümanlara karşı savaşmada ve mücadelede yardımcı olurlar." [Majmu' al-Fatawa] [İla Ummati al-Ghaliyah].

Rafidiler, Osman, Ali ve Muaviye dönemlerindeki ilk fitnelerin arkasındaydı. Rafidiler, Hüseyin'in ölümünün de arkasındaydı. Rafidiler, sözde "Fatimi" devleti aracılığıyla Abbasi Hilafetine karşı savaş açtılar. Abbasi Hilafetine ve sonrasındaki Müslüman krallara karşı Moğolları desteklediler. Şam ve Filistin'e yaptıkları işgallerde Frankları ve Haçlıları desteklediler. Safevi devleti aracılığıyla Ehl-i Sünnet'e karşı savaş açtılar. Amerikalıların Afganistan ve Irak'ı işgallerine yardım ettiler. Şam'daki Nusayri rejimini desteklediler ve Yemen'de bir Rafidi milis devleti kurdular. Rafidiler, nihayetinde Deccal'in bayrağı altında Yahudilerle birleşene kadar Müslümanlara karşı savaşmaya devam edeceklerdir.

Rafide ve Deccal

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) , Deccal'den çokça bahsetmiş, hatta Müslümanlara günde beş defa Allah'a Deccal'in kötü fitnesinden sığınmalarını emretmiştir. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ayrıca Deccal'in birçok özelliğini de tarif etmiştir. Sünnette Deccal'in ten renginin kırmızı olduğu ve iri yapılı olduğu anlatılır [Buhari ve Müslim, İbn Ömer'den rivayet etmiştir]. Saçlarının da çok kıvırcık olduğu söylenir [Müslim, İbn Ömer'den rivayet etmiştir]. Ayrıca bronz tenli olduğu da belirtilir [İmam Ahmed, Cünede İbn Ebu Ümeyye'den rivayet etmiştir]. Yahudi olduğu da söylenir [Müslim, Ebu Sa'l-ı Hudri'den rivayet etmiştir]. Ayrıca doğu denizlerinde bir adada zincirlenmiş ve hapsedilmiş olarak da tasvir edilir [Müslim, Fatıma bint Kays'tan rivayet etmiştir]. Medine'ye doğru doğudan geldiği de anlatılır [Müslim, Ebu Hurayra'dan rivayet etmiştir]. Yeryüzü onun için katlanır ve kırk günde onu kaplar [İbn Hibban, Fatıma bint Kays'tan rivayet etmiştir]. Yeryüzünde tek bir pınar bile bırakmaz, mutlaka orada durur [İmam Ahmed, Cabir'den rivayet etmiştir]. Harabelerin yanından geçer ve onlardan hazinelerini çıkarmalarını ister; hazineler de arılar gibi onu takip eder [Müslim, Nevvas İbn Sam'an'dan rivayet etmiştir].

Yukarıda belirtilen özellikler, Rafide kitaplarında anlatılan "Mehdi" olarak adlandırılan kişinin özelliklerine benzer. Saçları çok kıvırcıktır [İlzam an-Nasib - al-Hairi]. Bronz tenlidir [Al-Ghaybah - at-Tusi]. Büyük bir göbeği vardır [Al-Ghaybah an-Nu'mani]. Ten renginde kırmızılık vardır [Al-Ghaybah an-Nu'mani]. Beni İsrail erkeklerine benzer [İlzam an-Nasib - al-Hairi]. Şu anda denizde yeşil bir adada, korunması için zincirlenmiş haldedir [İlzam an-Nasib al-Hairi]. Yerinden edilmiş ve yalnızdır [Bihar al-Anwar - al-Majlisi]. Çağrısına doğudan başlayacaktır [Bihar al-Anwar - al-Majlisi]. Dünya onun için katlanacaktır [İlzam an-Nasib]. Yeryüzünde tek bir pınar bile bırakmayacak, mutlaka orada duracak [Kashf al-Ghummah - al-Ir-bili]. Yeryüzünün hazineleri onun için ortaya çıkacak [Flam al-Wara- at-Tabrasi]. Yanındaki “melekler” Davud ailesine ait kılıçlar taşıyacak [Al-Kafi al-Kulayni]. Musa ve Harun’un sandığını çıkaracak ve onunla şehirleri fethedecek [Ar-Raj'ah - al-Ihsa'i]. Yanında Musa’nın asası ve Süleyman’ın yüzüğü olacak [Flam al-Wara - at-Tabarsi]. Musa’nın

levhalarına sahip olacak [AlKafi al-Kulayni].

Şüphesiz ki, Ehl-i Beyt'e atfedilen bu uydurma rivayetler aslında Deccal'i, yani Yahudilerin "Mesih'ini" anlatmaktadır. Bu rivayetlerin tamamı uydurma olmasına rağmen, Rafideler bu yalanların dikte ettiklerini takip etmeye çalışırlar, çünkü bunları dinlerinin en büyük direği olarak görürler. Bu rivayetler İbn Saba'nın izinden giden Yahudiler tarafından mı uyduruldu? Deccal'in şeytani ağı aracılığıyla Rafidelere ilettiği planlar mıydı? Şeytanlar tarafından Rafidelere rüya olarak mı vahyedildi? Allah en iyisini bilir.

Çözüm

Bunlar Rafidiler. Kurnaz bir Yahudi tarafından başlatılan bu sapkın mezhep, ölülerin tapınmasına batmış, Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) en iyi sahabelerine ve eşlerine lanet okuyan, dinin temelleri (Kur'an ve Sünnet) hakkında şüphe yayan, Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) şerefini lekeleyen ve on iki imamlarını peygamberlere ve hatta Allah'a tercih eden bir topluluktur! Takipçileri de liderlerinin ve önderlerinin sapkınlığına ortak olmaktadır. Buna göre, sıradan bir Rafidi ile bir "alim" arasında hiçbir fark yoktur; çünkü Rafidiler sadece Ebu Bekir ve Ömer'i reddetmekle kalmamış, İslam'ı ve dinin temelini de reddetmişlerdir. Tarih boyunca Yahudilerle, Hristiyanlarla ve putperestlerle İslam'a ve Müslümanlara karşı işbirliği yapmaktan asla çekinmediler.

Dolayısıyla Rafidiler müşriktir. Rafidiler ve kurucuları İbn Saba', Müslümanların halifeliğinden nefret etmiş, saflarında fitne çıkarmış, muhalefeti teşvik etmiş ve "iyiliği emretmek ve kötülüğü yasaklamak" adı altında tarihi hilafete karşı savaş açmışlardır; bu özellik, cihat iddiasında bulunanların da Rafidilerle paylaştığı bir özelliktir.

Son olarak, Rafideler Yahudi Deccal'i beklerler ve Müslümanlara karşı Yahudilerle birlikte onu desteklemeyi planlarlar. Dolayısıyla, Kıyamet alametleri yaklaşırken, bir Müslüman cehenneme çağıranların yaydığı

kafa karışıklığını görmezden gelmeli ve bunun yerine Rafidelerin, onları taklit edenlerin ve onları savunanların durumunu düşünmeli ve daha sonra Allah'tan kalbini İslam'a bağlı tutmasını, onu Deccal'in ve diğer tüm fitnelerin şerrinden korumasını ve kalbini hakikatle aydınlatmasını, Allah'ın kendisinden razı olduğu bir zamanda O'na kavuşana kadar dilemelidir.

Şiiliğin Kısa Tarihi

"Biz sadece reformcularız" dediler.

elçilerini takip ettiklerini iddia eden, ancak Sünneti terk edip heves ve sapkınlık yoluna girerek doğru yoldan sapanların birçoğunun durumudur . Her biri, üzerinde cehenneme çağıran bir şeytanın bulunduğu sapkın bir yola girdi; her biri peygamberlik bilgisini miras aldığını ve Şeriatın savunucusu olduğunu iddia etti; her biri takipçilerine, dini peygamberler zamanındaki haline geri döndüreceğine ve hatta o peygamberler için gerçekleşmemiş bir zafer, sağlamlaşma, kutsal kitabın uygulanması ve dinin kurulması seviyesine ulaşacaklarına dair umut verdi. Ve sonunda aralarında çeşitli mezhepler ortaya çıktı. Hristiyanların 71 gruba, Yahudilerin 72 gruba ayrılması gibi, Muhammed صلىاللهعليهوسلم ümmetinden olduklarını iddia edenler de 73 gruba ayrılmıştır; bunların hepsi, Peygamber صلىاللهعليهوســـلم ve yüce sahabelerinin izlediği peygamberlik yöntemine göre hareket eden grup hariç, sapkınlık içindedir .

Bu grupların birçoğunun tarihine bakan herkes, tamamen dinden ayrılmalarına yol açan metodolojik sapmalarının temelinde, peygamberlik metodolojisine dönme çağrılarının, yozlaşmış ilkeler üzerine kurulu davetleriyle birleşmesi ve Peygamberimiz (s.a.v.) dönemindeki durumdan büyük ölçüde farklı bir durum kurmaya çalışmaları olduğunu görecektir **.** Daha sonra sapmaları artmaya devam etti ve sapkın yolları onları doğru yoldan daha da uzaklaştırdı; dinin işlerine kendi sapkın metodolojilerine hizmet edecek şekilde eklemeler ve çıkarmalar yaptılar, öyle ki çeşitli

dinleri İslam dininden farklılaştı, oysa başlangıçta onu ilk dönemdeki haline döndürmeyi amaçlıyorlardı.

Rafideler -eğer gerçekten ortaya çıkan ilk mezheplerden biriyse- Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) ailesine fanatik bir bağlılık gösteren bazı kişilerle başlayan sapmanın bir devamıdır. Bu kişiler, dinin vahiy sona ermeden önceki haline asla dönmeyeceğine ve kıyamete kadar Peygamberin ailesinden ve soyundan gelenler dışında kimse tarafından korunmayacağına inanıyorlardı. Böylece Şiiler arasında dinde bir "naiplik" doktrini ortaya çıktı; bu doktrin, dini Ali'ye bağladı ve Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisinden sonra halife olması gerektiğini doğrudan şart koştuğu yönünde bir yalan uydurdular. Ayrıca , Ali'yi diğer tüm Sahabelerden, özellikle de Ebu Bekir ve Ömer'den üstün tutma bid'atını da icat ettiler. Mesele, Ali'nin statüsünün abartılmasına, hatta hem yaşamında hem de ölümünden sonra ilahlaştırılmasına kadar evrildi ve Ehl-i Beyt'in imameti (liderliği) meselesi dinlerinde bir ilke haline geldi. Bu nedenle, dini ancak Fatıma'nın soyundan gelen birinin önderliğinde yeniden kurmanın yolunu görebiliyorlar.

Kendilerine dayattıkları sözde "reform"daki bu sapkın eğilim, imamlarından biri öldüğünde onun reenkarnasyonunu iddia etmelerine veya ölümünü inkar etmelerine yol açtı. Hatta on birinci imam Hasan el-Askari'nin çocuk sahibi olmaması nedeniyle imamlık zincirinde baba-oğul bağlarını kurmak için, imamlarından birine var olmayan bir oğul bile isnat ettiler. Böylece, naiplik meselesindeki sapkınlıklarının utancını gizlemek için, Muhammed el-Mehdi İbn el-Hasan el-Askari adını verdikleri bir "on ikinci imam" yalanı uydurdular; çünkü dünya, soy ve "yasal" şartlarını

yerine getiren bir varisten yoksun kalmıştı. Ve sapkın, şirki ve sapkın yollarının devam etmesi için, onun Samarra'nın mahzenine çekilip bugüne kadar orada kaldığı hikayesini uydurdular; iddialarına göre o, zamanın sonunda ortaya çıkacak ve dünyayı tıpkı zulümle dolu olduğu gibi adaletle dolduracaktır.

Şiiliğin ortaya çıkışından, günümüzde çeşitli mezheplerinin işlediği şirk ve küfre kadar, onları takip eden kötü niyetli alimler, başlangıçta her türlü sapkınlıktan korumayı ve güvence altına almayı amaçladıklarını iddia ettikleri İslam dinini değiştirmişlerdir. Kitap Ehli ve putperestlerin dinlerinden birçok şeyi İslam'a eklemişler, kendi isteklerine ve bozuk yaşam tarzlarına uymayan her şeyi reddetmişlerdir. Allah'ın Resulü ve ailesine yalanlar isnat etmişler, saf ve bilgisiz insanları kandırmak için bu tür yanlış rivayetlerle dolu ciltler doldurmuşlardır. Yüce Kur'an bile onların küfür ve şüphelerinden kurtulamamıştır; çünkü iddialarını çürüten ayetler buldukları için Kur'an'da eklemeler ve eksiklikler olduğunu iddia etmişlerdir.

Metodolojilerinin Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'inkinden tamamen ayrı olması nedeniyle, sapkın mezhepler ve sahte dinlerle daha fazla ilişki kurmaya başladılar ve bunlardan kendi yozlaşmış inanç ve hukuk ilkeleriyle örtüşenleri seçtiler; sonunda da İslam dinine tamamen zıt olan Rafd dinini kendileri için yarattılar. Şii mezheplerinin tarihine bakıldığında, her zaman "İslam Devleti" olarak adlandırdıkları şeyi kurmakla ilgilendikleri, ancak bunu yalnızca insanları sahte dinlerine çekmek amacıyla yaptıkları görülecektir; bu dinin Allah'ın Resulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) vahyedildiğini ve gıyabındaki imamlar tarafından insanlığa iletilmek üzere miras alındığını iddia ederler. Bu amaçlar uğruna öldürülenlerin -hem takipçilerinden hem de Müslümanlardan- sayısını yalnızca Allah bilir. Müslümanlara karşı yürüttükleri savaşlar işte böyleydi ve son on dört yüzyıldır aralıksız

devam etmektedir.

Dolayısıyla Rafd dininin tamamı çürümüş bir kökten ve bozuk bir reform teorisinden gelişmiştir.

Bunu, “adaleti” sağlamak için gerekli gördüler ve bu yönde çalıştıklarını iddia ettiler. Bu yanlış reform, bazı erken dönem Şiiler tarafından Yahudilerden alınmış, İbn Saba gibi biri tarafından onlara öğretilmiş ve vahiy kesildikten sonra din üzerinde Ali İbn Abi Talib'in naipliğine olan inançlarına dayanıyordu - tıpkı Musa'dan sonra Beni İsrail'in naibi olan Yuşa İbn Nun gibi. Bu fikir yüzyıllar boyunca gelişti, Şii mezhepleri ve düşmanları arasındaki mücadelelerle, Şii mezheplerinin kendi aralarındaki anlaşmazlıklarla ve Allah'ın yanında kanun koyan kötü alimlerinin dinlerinde yaptığı birçok değişiklikle birleşti; sonuç olarak bugün Şii mezheplerinde görülen bu kirli inanç karışımı ortaya çıktı.

Rafidahları Takip Eden Örgütler ve Gruplar

Rafidi dininin bu uzun vadeli gelişimi, İslam Devleti'ni kurma çağrısı yapılırken doğru yoldan sapmış yolların izlenmesi durumunda neler olabileceğine dair canlı bir örnek sunmaktadır. Bu, bu sapmaları dinlerini kurmanın bir parçası olarak insanlara zorunlu kıldıklarında, kaçınılmaz olarak asıl dini kendi sapkınlıklarına uygun hale getireceklerini göstermektedir.

Bugün de dinin kurulması ve şeriatla yönetilmesi yönünde birçok çağrıya rastlıyoruz. Başlangıçtan itibaren başlayan sapmalar, Allah ve Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) razı olduğu peygamberlik yönteminden çok uzaklaşmaya, hatta o yönteme karşı savaş açmaya kadar varmaya devam etmektedir.

Yanlış çağrıların yayıcıları, kendi düşünce ve inançlarını üzerine inşa etmek için kendilerine yozlaşmış ilkeler icat ederler. Zamanla, düşüncelerinin bu ilkelere uygun olmadığını fark ederler ve bu nedenle yeni icat edilmiş sapkınlıklar ve sapmalarla bunları güçlendirirler.

Böylece, daha önce inşa ettiklerinin üzerine inşa ederek, çarpık yapılarını bir şekilde dengelemek için düşüncelerini yeniden düzenlerler. Bu şekilde, yapıları konusunda, ilkeleri güçlendiremeyecekleri veya yapıyı istikrara kavuşturamayacakları bir aşamaya ulaşana kadar devam ederler; böylece yapı üzerlerine çöker. Ahireti kaybettikten sonra dünyayı da kaybederler. Allah şöyle buyurdu: “Öyleyse, yapısının temelini Allah'tan takva alarak ve O'nun rızasını gözeterek kuran mı, yoksa temelini yıkılmak üzere olan bir yamaç üzerine kurup kendisiyle birlikte cehennem ateşine düşen mi daha üstündür? Allah, zalimleri doğru yola iletmez. Onların kurdukları yapı, kalpleri duruncaya kadar kalplerinde şüpheye sebep olmaya devam edecektir. Allah her şeyi bilen ve hikmet sahibi olandır.” (Tevbe 109-110)

Müslüman olduklarını ve İslam devletini kurmaya çalıştıklarını iddia edenlerin uydurduğu çoğu kavramda durum böyledir; ancak bunlar çabalarını, eylemlerini, eğilimlerini ve hatalı görüşlerini üzerine inşa ettikleri bozuk ilkelere dayandırmışlardır. Sonuçları ilkeleriyle çelişmeye devam ettiğinden, çökmekte olan ilkelerini daha fazla yalanla desteklemekten başka seçenekleri kalmaz; bu da onları daha da sapkın hale getirir ve yapılarını daha da yıkıma uğratır, sonunda İslam'dan hiçbir şey kalmaz.

İslam devletinin kurulma yöntemlerini, peygamberlik yöntemini izleyenler ve sapkın yolları izleyenler arasında tartışacak olursak, On İki İmam Rafizi deneyine uzun uzun bakmak zorunda kalırız. Bu deney, kendi sözleri ve eylemleriyle, İbrahim'in diniyle Yahudi ve Hristiyan dinlerinin bağlantısı kadar bir bağlantısı olan, İslam'la hiçbir bağlantısı olmayan yeni bir din uydurmalarına yol açmıştır. On bir yüzyılı aşkın bir süreye yayılan bu deneyi incelediğimizde, bunun en uzun ve en açık deneylerden biri olduğunu görüyoruz.

İslam devletini kurma çabalarında yozlaşmış bir ilke üzerine inşa edilmesinin yol açtığı sapmanın boyutunu göstermekte ve İslam'ı sapkınlıklardan ve hurafelerden koruma iddialarının ne kadar aldatıcı

olduğunu ortaya koymaktadır.

Rafizi müşrikler, çağrılarının başlangıcının Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) 'in hayatı sırasında , Ali İbn Ebu Talib'i ve ondan sonra gelen neslini halife ve imam olarak tayin etmesiyle (sözüyle) başladığını iddia ederler . Ancak, Kitap ve Sünnet'ten uydurdukları yanlış yorumlardan başka bu nass'a dair hiçbir delilleri yoktur. Aslında, Ömer'in şu sözü gibi, iddialarını çürüten deliller mevcuttur: "Eğer ben bir halife tayin etmeseydim, Allah'ın Resulü de bir halife tayin etmemiş olurdu. Eğer ben bir halife tayin etseydim, Ebu Bekir de bir halife tayin etmiş olurdu." (Müslim rivayet etmiştir). Bu, Peygamberimizin Ali'yi veya herhangi bir Sahabeyi halife olarak tayin etmediğini göstermektedir.

Ayrıca, el-Esved şöyle demiştir: “Aişe’nin huzurunda Ali’nin (otoriteye) varis olduğu söylendi. Bunun üzerine Aişe, ‘Peygamber onu ne zaman tayin etti? Çünkü ben onu göğsüme bastırıyordum, o sırada bir kap istedi ve sonra bedeni yere yığıldı, öldüğünü fark etmedim. Öyleyse onu ne zaman tayin etti?’ dedi.” (Buhari ve Müslim rivayet etmiştir). Benzer şekilde, Sahabeler Ebu Bekir, Ömer ve Osman’a biat etme konusunda ittifak etmişlerdir ve bu ittifaka Alibn Ebu Talib ve oğulları Hasan ve Hüseyin de dahildir. Rafidelerin bu yalanını çürüten, bunun gibi birçok başka delil de vardır.

Bu sözde nassı geçersiz kılan bir diğer şey ise, Rafideler ve Ehl-i Beyt'i desteklediğini iddia eden diğerleri arasındaki ihtilaftır; çünkü her biri otoritenin farklı birine, özellikle de Ali'nin öldürülmesinden sonra, ait olması gerektiğini savunmaktadır. Kimileri otoritenin el-Abbas İbn Abdil-Muttalib'in soyundan geldiğini söylerken, diğerleri el-Hasan İbn Ali, el-Hüseyin İbn Ali veya Muhammed İbn Ali'ye (İbnül-Hanefiyye) ait olduğunu iddia etmiştir. Hatta bazıları Cafer İbn Ebu Talib'in oğullarına ait olduğunu bile öne sürmüştür. Yukarıdakilerden herhangi biri

öldüğünde, bu inançlara sahip olanlar, bu tür şüpheli konuları takip ederek daha da sapkınlığa düşeceklerdir. Eğer gerçekten desteklenen bir nassları olsaydı, imamlarının doğruluğu kanıtlanırdı. Fakat çoğu zaman, rakiplerinin iddialarına karşı iddialarını destekleyecek uydurma mucizeler ve yanıltıcı olaylardan başka bir şey bulamadılar; tıpkı Rafidelerin, Ali İbn el-Hüseyin'in (es-Sajjad olarak da bilinir) imamlığını ilan ederken, amcası Muhammed İbn el-Hanefiyye'nin imamlığını, Ali İbn el-Hüseyin'in biatının taşlar ve ağaçlar tarafından sözlü olarak ilan edildiği gerekçesiyle reddetmeleri gibi!

Rafidelerin dininin dayandığı temel ilkeyi özetleyebiliriz ve bu ilke, onların bugüne kadar süregelen tüm sapkınlıklarının ve yanlış yollarının temelini oluşturmaktadır. Onların inancına göre, Allah'ın hiçbir yetki vermediği şartları yerine getiren bir imam olmadan İslam devleti kurulamaz. Bu şartların en önemlisi, imamın hatasız olmasıdır: görünür veya gizli hiçbir kusurdan arınmış, gayb dahil her şeyi bilen ve Allah'ın emriyle doğrulanmış olması. Böylece, insanların dininin bu imam olmadan kurulamayacağını ve insanların imamlarına tam olarak inanıp, emirlerine itaat ettiklerinde işlerinin yoluna gireceğini ve devletlerinin peygamberlik yöntemine uygun hale geleceğini iddia ederler. Onlar için bu imamın bu özelliklere sahip olması yetmez; aynı zamanda insanlar arasında eşsiz, emsali olmayan ve dengi olmayan biri olması gerekir. Kim bu konulardan herhangi birinde ona itiraz ederse, tağut olur; tıpkı imama ait olanı rakibine veren kişinin Allah katında şirk işlemiş olması gibi!

Bu yozlaşmış ilkenin dayanak noktası, imama itaat edilmesi gerektiği inancıdır ve

صلىاللهعليهوسلم

“Sıradan” Müslümanlar, cahil, hata yapan, unutkan ve arzuları olan

kişiler değildir. Aksine, günah işlemekte itaat edilmemesi ve sapkınlığa sürüklenmemesi için, hata yapan, ihmalkar ve duygusal eğilimlere kapılan insanların sahip olduğundan çok daha üstün bir şekilde, bilmek istediği her şeyi bilmelidir. Aynı şekilde, fitne çıkmaması için otorite konusunda kendisine rakip olabilecek kimse olmamalı, tıpkı görüşünün karşı çıkılmaması ve bölünme çıkmaması için bilgi konusunda da kendisine rakip olabilecek kimse olmaması gerektiği gibi.

Bu belirtilen özellikler gizli meseleler olup kimsenin doğrulayamayacağı şeyler olduğundan, Allah'ın peygamberleri seçtiği gibi bu imamı da seçmesi gerektiği sonucuna vardılar. Çünkü bu gizli meseleleri yalnızca O bilir. Hatta bu konuda daha da ileri giderek bunu Allah'a bir şart koştular -ki Allah, bir şeyi yapmaya zorlanmaktan çok yücedir- çünkü, diyorlar ki, eğer Allah bu imamı kendileri için seçmezse, onları cezalandırırsa onlara zulmetmiş olur; çünkü Peygamberin yerine geçen imamın yokluğunda onlara karşı bir hüccesi olmaz. Gerçekten de Allah onların söylediklerinden çok yücedir! Bu nedenle, imam olarak gördükleri herkesi "hücce" olarak kabul ederler, yani insanlar aleyhindeki hücce onun aracılığıyla kurulur ve ona itaatsizlik eden herkes Allah tarafından cezalandırılmayı hak eder. Allah'ın bu iddia edilen seçimi, Ali ve ondan sonra gelenlerin imamlığı hakkında uydurdukları aynı saçmalıktan kaynaklanmaktadır.

İmamlarının yanılmazlığını talep etmelerindeki bozuk prensipleri, imama itaat etme konusundaki sapkınlıklarından kaynaklanmaktadır. Zira Allah (s.a.v.), imamlara ve ümmete itaati, Allah'a ve Resulüne itaate bağlı kılmıştır, ona eşit kılmamıştır. Dolayısıyla, emirin emri faziletli olduğunda, ona itaat etmek Allah'a itaattir; emire itaat etmek Allah'a itaatle çeliştiğinde ise, emire itaatsizlik edip yalnızca Allah'a itaat etmek farzdır.

Allah, yetkili müminlere itaati farz kılmıştır. Ancak ihtilaf durumunda,

meselenin Allah'a ve Resulüne, yani Kitap ve Sünnete havale edilmesini emretmiş, böylece yetkililere itaatin aslında Allah'a itaat olduğunu teyit etmiştir. Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Ey iman edenler! Allah'a, Resulüne ve aranızdaki yetkililere itaat edin. Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz, Allah'a ve Resulüne havale edin. Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız, bu en iyi yoldur ve en güzel yorumlamadır.” (Nisa 59). Ve Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Kim bana itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur; kim bana isyan ederse, Allah'a isyan etmiş olur. Kim benim emirime itaat ederse, bana itaat etmiş olur; kim benim emirime isyan ederse, bana isyan etmiş olur.” (Buhari ve Müslim, Ebu Hurayra'dan rivayet etmiştir). Peygamberin (s.a.v.) itaat edilmesini emrettiği emire, kendi emirleriyle çelişen konularda itaat edilmesi gerektiği sonucuna varmak mantıklı değildir. Aynı şekilde, kendisine itaat edilmesi gereken imamın da hatasız olması gerekmez. Peygamber (s.a.v.) ayrıca şöyle buyurmuştur: "Günah işlerinde itaat yoktur. İtaat ancak faziletli işlerde vardır." (Buhari ve Müslim, Ali İbn Ebu Talib'den rivayet etmiştir).

Bu nedenle, imamın yanılmazlığının hiçbir faydası yoktur, yeter ki bu imama itaat ve onu takip etmek Allah'a itaat ve Resulüne itaatle sınırlı olsun. Bu, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'in yöntemidir ve onlar Resul zamanından beri ve Allah yeryüzünü ve üzerindekileri miras edininceye kadar buna bağlı kalmışlardır; buna göre, Müslümanların işlerinde yetkili olanlara, faziletli olan konularda, İslam'da kaldıkları sürece itaat etmek farzdır ve işledikleri herhangi bir zulüm, Allah'a karşı günah teşkil etmeyen konularda itaat edilme haklarını kısıtlamaz.

Rafideler, yeryüzünün kendisinden önceki imamların yerini alacak hatasız bir kişi olmadan bırakılamayacağı şeklindeki bozuk ilkeleri ve bu hatasız kişinin önceki imamın hayatta olduğu dönemde atanmış olması gerektiği iddiası, hatta bu imamın kendi çocuklarının da hatasız olması

gerektiği şartı nedeniyle birçok engelle karşılaştılar. Bazıları bu bozuk ilkeyi terk etmek zorunda kalırken, diğerleri ise bu ilkeyi korumak için daha da büyük bir sapkınlığa düştüler; bu ilke, sadece imamlık meselesiyle sınırlı kalmayıp tüm dinlerinin temel direği olmaya devam etmektedir. Buna birkaç örnek verebiliriz.

Ali İbn el-Hüseyn İbn Ali İbn Ebu Talib'in hayatta olduğu dönemde , tayin edilen varisin oğlu İsmail olduğunu iddia ettiler. Ancak İsmail, babası hayattayken vefat edince, nass'ı yerine getirme yükümlülüğü ile tayin edilen varisin ölümü arasında bir çelişki ortaya çıktı. Bu düşüncenin aldatmacası ve yalanı böylece bazı insanlar tarafından ortaya çıkarıldı ve bilindi; zira Allah'ın bir adamı imam olarak tayin edip, daha imam olmadan ölmesine sebep olması mantıksızdır. Ancak diğerleri bu bozuk prensibe sıkıca bağlı kalarak, bunun üzerine daha fazla yozlaşma inşa ettiler.

Bazı insanlar İsmail İbn Cafer'in imamlığına inanmaya devam ederek, onun öldüğünü inkar ettiler veya ölümünden sonra dirildiğini iddia ettiler; böylece, kendilerine es-Sadık (doğru sözlü) diye hitap ettikleri imam Cafer'in, oğlunun öldüğünü söylediğinde yalancı olduğunu ilan ettiler. Aksine, düşmanlarından korunmak için takiyye (korkudan gerçeği gizleme) nedeniyle oğlunun ölüm hikayesini uydurduğunu ve aslında sadece saklandığını iddia ettiler. Bu sapkınlardan, bugün de varlığını sürdüren ve takipçilerinin İsmail İbn Cafer'in soyundan gelen imamlığı koruduklarını iddia eden ezoterik İsmailî mezhebi ortaya çıktı. Ve onlardan, gaybe (uzun süreli yokluk), dünyada ebedi yaşam ve imamlarının reenkarnasyonuna inanma sapkınlığı geldi.

Diğerleri ise Allah'a karşı yalanlar uydurmak için ortaya çıktılar ve Allah'ın kimi atayacağı konusunda "fikrini değiştirdiğini" iddia ettiler. Bu uydurmaya "bada" (bir fikrin ortaya çıkması) adını verdiler; yani imamı bir kişiden diğerine aktarmanın Allah'ın aklına birdenbire geldiğini söylediler. Allah onlara lanet etsin! Musaviyye olarak bilinen bu kişiler, böylece düşüncelerinin yok olmasını ve ilkelerinin geçersiz kılınmasını

önlemek için atamayı İsmail İbn Cafer'den (merhum) kardeşi Musa İbn Cafer'e (onların el-Kadhim dediği kişiye) aktardılar.

Cafer İbn Muhammed öldüğünde, aşırı Rafideler yeni bir sıkıntıya düştüler, çünkü imamdan halefine bir nass (rıza) yoktu. Bu yüzden en büyük oğlu Abdullah İbn Cafer'i (ona el-Aftah derler) imam ilan ettiler. Ancak daha sonra bazıları, onun inançlarına karşı olduğunu görünce imamlığını reddettiler ve onu ahlaksızlıkla suçlayarak, kardeşi Musa İbn Cafer'in imamlığını kabul edenlere katıldılar.

Abdullah İbn Cafer'in imamlığını desteklemeye devam edenlere gelince, onun hiçbir torun bırakmadan ölmesiyle bu durum açıkça bir başarısızlık haline geldi. Dolayısıyla, kendisinden sonra imam olarak destekleyebilecekleri bir oğlu yoktu. Bunun üzerine bazıları bu akılsız inançtan vazgeçti, diğerleri ise sapkınlıklarında daha da ilerleyerek, imamlarına karşı bir yalan uydurdular ve görünüşte gizli olan bir oğlu olduğunu iddia ettiler - tıpkı İsmailîlerin İsmail İbn Cafer hakkında söyledikleri gibi - böylece gaybe inancı kök saldı. Ve bunlar daha da sapkınlaştılar, çünkü hiç doğmamış gizli bir imama biat etmişlerdi! Uydurmaya başladılar.

Var olmayan imamlar.

Musa (el-Kadhim) İbn Cafer'in imamlığını kabul edenler de yeni bir utançla karşı karşıya kaldılar; çünkü imamları, halef tayin etmeden hapishanede öldü. Bu yüzden, bozuk ilkelerini ve geçersiz düşüncelerini korumak adına yeni yalanlar uydurmaya giriştiler. Bazıları onun ölümünü inkar etti ve hayatta olduğuna, hâlâ imam olduğuna ve sadece saklandığına inanmaya devam etti. Bunlar Vakıfiyye mezhebi olarak bilindi. Ölümünü doğrulamak zorunda kalanlar ise imamı oğlu Ali İbn Musa'ya (onların rızıkçısı diye adlandırdıkları kişiye) verdiler. Bu nedenle

Vakıfiyye, Ali İbn Musa'ya düşmanlık gösterdi ve babasının öldüğünü duyurduğunda onu yalan söylemekle suçladı.

Onun imamlığına inananlar, bozuk ilkeleriyle büyük bir çelişkiye düştüler; çünkü o, el-Mamun İbn Harun er-Raşid'e biat etmiş ve onu kendi üzerinde meşru otorite olarak kabul etmişti. Bu, miras yoluyla geçen otorite, nass, masumiyet ve benzeri kavramların yanlışlığına karşı yeni bir delil sağladı; zira masum, atanmış bir imamın, hem din hem de bilgi bakımından kusurlu olan ve otoriteyi gasp eden birine biat etmesi mantıklı değildir. İmamın masumiyetini savunanlar ya onun yaptıklarını takip ederek imamlığın nass ilkesini tamamen ortadan kaldıracaklardı ya da ona karşı çıkacaklardı. Bu durumda, ona isyan etmiş olacaklar ve böylece tüm dinlerini temelinden yıkacak, "kusursuz" imamlarını eleştirecek ve miras yoluyla geçen imamlığını ve atanmasını reddedeceklerdi. Onlara kalan tek şey, bir şey uydurduklarında her zaman yaptıkları gibi, badaya veya takiyyeye inanmaktı .

Çocukların ve Var Olmayanların İmamlığına İzin Vermek

Çok geçmeden yeni bir felaket başlarına geldi; Ali İbn Musa'nın ölümünden sonra Rafidiler, Muhammed İbn Ali İbn Musa (onların el-Cevad diye adlandırdığı) gibi çocukların imamlığı anlayışını uygulamak zorunda kaldılar. Çünkü Ali İbn Musa Horasan'da öldüğünde oğlu Muhammed henüz yedi yaşındaydı. Rafidilerden bir grup onu terk edip amcası Ahmed İbn Musa'ya biat etti, diğerleri ise Rıza'nın imamlığını reddetti, çünkü Rıza kendisinden sonra bir imam bırakmamıştı ve bu yüzden ölümünden sonra cesedini yıkayacak bir imam yoktu. Başka bir grup ise Muhammed İbn el-Kâsim İbn Ömer İbn Ali İbn el-Hüseyn'e biat etti. Bir başkası ise el-Cevad'a biat ederek, onun imamlığının delili olarak gaybı bildiğini iddia etti. Hatta onun Medine'den Horasan'a babasının cesedini yıkamak için gidip, sadece birkaç dakika sonra geri döndüğüne

dair bir efsane uydurdular ve bunun gibi sözde mucizelerle ilgili fantastik hikayeler anlattılar. Bu durum, Muhammed (el-Cevad) yirmi beş yaşında vefat ettiğinde ve geride iki genç oğul, Ali (el-Hadi) ve Musa'yı bıraktığında, onların reşit olana kadar mallarını yönetecek bir varis tayin etmesiyle tekrarlandı. Bu durum, Rafizilerin, "yanılmaz" babası kendi kişisel servetini bile güvence altına alamazken, bir çocuğun nasıl ümmetin işlerinin başına getirilebileceği konusunda düşünmelerine yol açtı.

Rafizilerden bir grup, Ali (el-Hadi) İbn Muhammed'in (el-Cevad) kendisinden sonra veliahtı olarak atadığı oğlu Muhammed'in vefat etmesi üzerine, diğer oğlu Hasan'ı (el-Askari) halef olarak atayarak ona karşı çıktı. Başka bir grup ise Muhammed İbn Ali'nin (el-Hadi) imamlığını desteklemeye devam ederek, onun ölümünü inkar etti ve miras yoluyla geçen imamlık inançlarını savundu; diğerleri ise biat esasına dayanarak Hasan'a (el-Askari) biat etti.

Sonra, hiç oğlu olmayan Hasan (Askari) İbn Ali'nin (Hadi) ölümüyle ölümcül darbeyi yediler. Aşırılık yanlıları için, kardeşleri Aftahiyye'nin yaptığı gibi, Hasan'a hiç doğmamış bir oğul isnat etmekten başka çare kalmamıştı. Ona Muhammed (ve

Ona (Mehdi diye anılan) bir imam uydurdular ki, On İki İmamcı Rafideler onun aracılığıyla on iki katlı imamlıklarını tamamlayabilsinler. Daha sonra, onun bebekken düşmanlarından korkarak Samarra'daki bir mağarada gaybete gittiğini ve tehlike ortadan kalkınca yeniden ortaya çıkacağını iddia ettiler. Bu iddia edilen yokluk yaklaşık 1200 yıldır devam ediyor ve Rafideler, yozlaşmış ilkeleri olan yanılmaz imamlık üzerine İslam devletini kurmak için bu uydurma imamın ortaya çıkmasını hala bekliyorlar.

Yozlaşmış Bir İlke Üzerine Kurulmuş Bir Din

Bu sapkınların olaylar zinciri boyunca ve Müslüman cemaatinden ayrıldıktan sonra, onlarca mezhebe bölündüler. Her biri diğerlerini

lanetliyor ve tekfir ediyor. Ebu Bekir es-Siddik zamanından kıyametin kopmasına kadar, Müslümanların gerçek halifeliğini ve müminlerin ümmetini reddetmelerini haklı çıkarmak için kendi bozuk ilkelerini ve geçersiz fikirlerini uydurduklarını görüyoruz; çünkü hiç kimse, uydurdukları yalanlar dışında, masumiyet, nass yoluyla tayin ve "mucizeler" yapma gibi şartlarını yerine getiremiyor. Yine de, isteklerine boyun eğmedikçe bir imamı kabul etmiyorlar. Bu yüzden, kendi emirlerine karşı çıktıkları veya ilkelerine uymakta yetersiz oldukları için, imam ilan ettikleri kişilere karşı defalarca harekete geçtiklerini görüyoruz. Bu görüşlerin bir kısmını bile savunduğunu iddia edenlerin, hayatları boyunca bu görüşleri defalarca geçersiz kıldıklarını, söz ve davranışlarıyla bunlarla çeliştiklerini tespit ettik.

Aynı şekilde, defalarca dinlerine yeni ilkeler eklemeye, aksayan yapılarını düzeltmek için yeni prensipler uydurmaya zorlandılar. Böylece, miras yoluyla geçen otorite, nass, ofbada ve benzeri inançları eklediler. Hatta Kitaba ve Sünnete geri dönüp onları değiştirdiler, ilkelerine aykırı olan her şeyi inkar ettiler! Hayal ürünü şeyleri gerçekmiş gibi ilan etmeye ve ne kadar aptalca olursa olsun haklı çıkarmaya zorlandılar; örneğin, yüzlerce yıl boyunca gaybe inançları, gaybeden sonra geri dönüş, var olmayan oğullar uydurması, çocuk imamı ve benzerleri.

Daha önce, Rafide dininin tarihine ve kökenine, "el-i imame el-ilahiyye" (ilahi imame) yanlış teorisi ve ondan türetilen "vasiye" (miras yoluyla otorite), "nass" (kelimesi kelimesine atama), "takiyye" (korkudan gerçeği gizleme), "bada" (bir fikrin ortaya çıkması), "gaybe" (uzun süreli yokluk), "raj'ah" (reenkarnasyon) ve diğer küfürlü yenilikler ve batıl inançlar gibi teoriler temelinde bir bakış sunmuştuk.

Ve Allah'ın izniyle, Rafidelerin İslam Devleti'nin kurulması için şart koştukları "imam el-ilahiyye" teorisiyle nasıl oynamaya mecbur kaldıklarını ve bu teoriye nasıl ardı ardına değişiklikler ekleyerek, orijinal teorilerinin temellerini ortadan kaldıran ve bugün şirki İran devletinin temelini oluşturan ve tüm Müslüman topraklarına yaymaya çalıştıkları

"velayet el-fakih" (hukukçunun önderliği) teorisine nasıl ulaştıklarını açıklamaya çalışacağız.

Rafidelerin, dinlerinin Allah'ın Resulü Muhammed'e göklerden vahyedilmiş bir şey olduğunu ve Ali İbn Ebu Talib ve oğulları aracılığıyla aşama aşama kendilerine ulaştığını, hatta bunu kağıtlara yazıp halk arasında yaydıklarını iddia etmelerinin aksine, çoğu araştırmacı ve incelemeci, bu dinin, Ali'nin oğullarından imamlık ve masumiyet atfettikleri herkesin ölümünden sonra ve "gaybe dönemi" dedikleri, yani var olmadığı için uydurdukları 12. imamın yokluğu dönemine girdikten sonra Rafide alimleri tarafından yazıldığı sonucuna varmıştır; böylece yırtık elbiselerini onarıp yıkılmış binalarını güçlendirebilmişlerdir.

Ancak Rafideler, imamlık makamı için masumiyet ve nass şartını koşmakla yetinmediler; bunu, Ebu Bekir es-Siddik'ten başlayarak Allah'ın Resulü'nün tüm halifelerinin gayrimeşru olduğunu iddia etmek ve onlara karşı isyan edip tekfir etmek için bahane olarak kullandılar. Aksine, genel Müslüman kitlelere yönelerek, Müslüman olabilmeleri için imamlarına biat etmelerini ve reddiyeci dinlerine girmelerini şart koştular.

En önemli konulardan biri olarak imamlık meselesine başladılar. Böylece bunu dinin esaslarından bir ilke haline getirdiler; öyle ki, kendi zamanlarının imamını tanımayan ve ona biat etmeyenlerin imanı yoktu. Bu yüzden, imam tayininde ihtilafın olduğu dönemde, bazı önde gelen imam sahabelerinin vefat etmesi üzerine, onların imanları konusunda aralarında ihtilaf çıktı.

Din mensuplarını daha da kısıtlayan şey ise, imamlık makamıyla bağlantılı her şeyin, hüküm verme, hudud, hisbe, cihat, cuma namazı kılma ve benzeri işler de dahil olmak üzere, durdurulması gerektiği yönündeki sözleriydi; zira bu işlerin, imam olduğu iddia edilen veya imamın görevlendirdiği kişi dışında kimse tarafından yapılması doğru olmazdı. Ayrıca, "zalim imamlar" diye adlandırdıkları kişilerden hüküm istemeyi, onların arkasında savaşmayı, onların arkasında cuma namazı kılmayı ve onlara zekât vermeyi yasakladılar.

Onların sapkınlığı, dinde yasa koyma noktasına kadar ulaştı; bu yüzden takipçilerinin Allah'ın Kitabından veya Allah Resulü'nün Sünnetinden doğrudan bilgi almalarını yasakladılar ve hükümleri kesinlikle imamlardan almaları gerektiğini şart koştular. İmamlarının sözlerinin "konuşan Kur'an" olduğunu iddia ettiler; oysa kendileri buna "sessiz Kur'an" diyorlardı ve bu Kur'an'ın kitaplarda ve Müslümanların kalplerinde olduğunu söylüyorlardı. Daha sonra, mesele daha da ileri gitti; Peygamberin vefatıyla dinde yasa koymanın sona ermesine karşı çıktılar ve Peygamberin özellikle ailesine, kendi hayatında gerçekleşmeyen ve bu nedenle kendisinin konuşmasına gerek olmayan birçok hükmü koyma yetkisini verdiğini, imamlarına atfedilen tüm söz ve fiillerin aslında peygamberlik bilgisinden miras aldıkları şeyler olduğunu iddia ettiler. Aksine, bundan sonra daha da sapkınlaştılar ve imamlarının Allah'tan vahiy aldığını iddia ederek, sözlerinin usul al-fıqh'te "sünnet" olarak adlandırdıkları ilahi vahiy olduğunu öne sürdüler; böylece dinde içtihadı yasakladılar ve imamlar dışında fetva verme yetkisini kendi üzerine alan herkesi, Allah'ın Kitabı'ndan başka bir şeyle kanun koyup hüküm veren tevhid ehli saydılar.

Ve onlar, Kur'an ve Sünnet tefsirini kendi imamlarının sözleriyle sınırlamakla veya iki vahyedilmiş metni gizli yorumlarla açıklamakla yetinmediler. Aksine, sefil dilleri, metnin kendisini yalanlamaya ve tahrif etmeye kadar uzandı; öyle ki, Sünnette, Cafer es-Sadık'a yanlış bir şekilde atfedilen şu söze dayanan mezhepleriyle uyuşmayan tek sahih rivayet kaldı: "Kim kitlelere karşı çıkarsa, işte o hidayete ermiştir" ve kitlelerden kastettikleri Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'tır. Hatta Kur'an'ın gerçekliğini bile inkar ettiler; Allah'ın Resulü'nün (s.a.v.) sahabelerinin ayetlerini tahrif ettiklerini, Ali'nin (s.a.v.) ve ailesinin imamlığını anlatan açık metni çıkardıklarını, ayrıca Ebu Bekir, Ömer ve Beni Ümeyye'ye yapılan lanetleri ve kendi sahte mezhepleri ve küfür dinlerinde olmayan her şeyi de kaldırdıklarını iddia ettiler. Daha sonra imamlarına, insanların elinde bulunanlardan farklı bir mushaf isnat ettiler ve sonuç olarak, hem Kur'an hem de Sünnet'i yorumlama ve hükümlerini açıklama konusunda tüm hakları kendilerine aitmiş gibi göstererek, bu iki vahiy kaynağı üzerinde

de tekel kurduklarını iddia ettiler.

İnsanların dinini yalnızca imamların dinine uygun hale getirmekle kalmayıp, takipçileri arasında şirk ibadetini yayarak, imamlarından yardım istemeye ve onlara yalvarmaya, kurban ve yemin yoluyla onlara yaklaşmaya, mezarlarından ve geriye kalan eşyalarından bereket dilemeye, böylece kendilerini para ve evlatla zenginleştirmeye veya iddia ettikleri gibi hastalıklardan iyileştirmeye teşvik ederek, dünyevi işlerini de onlara bağladılar; tüm bunları, insanları kendi saflarına çekmek ve mezheplerine bağlamak için planlı ve kapsamlı bir operasyon çerçevesinde yaptılar.

İmamet temeli üzerine tüm dinlerini kurmalarıyla ilgili olarak bahsettiğimiz noktalar yeterlidir ve bu nedenle, batıl inançlara dayalı, insan yapımı dinlerinin bu tür garip konularla dolu olduğunu göz önünde bulundurarak, daha fazla örneğe gerek duyulmamalıdır.

İlahi İmamlıktan İmam Vekilliğine

Rafideler, yaklaşık iki yüzyıl boyunca imamlık meselesinde dinlerini defalarca değiştirmekten çekinmediler. Ancak, en utanç verici aşamaları, Hicret'ten sonraki üçüncü yüzyılın ortalarında, ilk imamları Hasan el-Askari İbn Ali el-Hadi'nin halef bırakmadan ölmesiydi. Teorilerinin geçerliliğini korumak için, Hasan el-Askari'nin Romalı bir köle kadından bir oğlunun doğduğu ve annesinin onu yöneticilerden korumak için büyüyene kadar sakladığı hakkında bir hikaye uydurdular. Daha sonra hikayelerini değiştirerek, düşmanlarının onu küçük bir çocukken bulduğunu ve bu yüzden Irak'taki Samarra şehrinde bir tünelde saklandığını söylediler.

Gizlendiğine dair hikaye uzadıkça ve takipçileri nerede olduğunu sormaya, onu görmek ve ondan dinlerini almak istemeye başlayınca, yalancı sahtekarlar onun halktan gizlendiğini ve gözlerinden saklandığını, bu nedenle de vekili Osman İbn Sa'id el-Umri dışında kimsenin onu tanımayacağını iddia ettiler. Osman İbn Sa'id el-Umri ise onlara, sözde

Mehdi tarafından yazıldığını iddia edilen ve onu halkın sorularına cevap vermek, imamın bilgisini onlara iletmek ve onlardan humus toplamakla görevlendiren mesajlar sundu - ki bu sonuncusu, daha sonra göreceğimiz gibi, en önemlisidir.

12. imam Muhammed el-Mehdi İbn el-Hasan el-Askari'nin vekilinin ortaya çıkması, Rafiziler için bilinen imamlar döneminin sonunu işaret etti ve böylece gaybe dönemi başladı. Bu dönem, imama yakın vekillerin varlığı ve Rafizi tevhidin yanlış teorisini ve bozuk temellerini korumaları nedeniyle "küçük gaybe" olarak adlandırıldı.

Küçük gaybe dönemi yaklaşık 70 yıl sürdü ve bu süre içinde üç vekil ardı ardına görev yaptı. Bunlardan en öne çıkanı, İmam el-Umri'den sonra oğlu Muhammed'di (ve imamlık makamının, imame makamı gibi, oğula geçtiğini belirtelim). Muhammed 40 yıl boyunca bu görevi sürdürdü ve ardından Hüseyin en-Nevbekti, daha sonra da Ali el-Mesiri geldi. Ali el-Mesiri'nin 329 Hicri yılında vefatı, bu dönemi sona erdirdi; özellikle de onun vefatıyla, küçük gaybe yalanının ve imamın gizli bir yerde bulunmasının artık kimseyi kandıramayacağı düşüncesi yaygınlaşmaya başlandı, zira ortalama bir insanın ömrüne denk gelen bir süre geçmişti.

Ya da imamın nerede olduğunu ve ne zaman ortaya çıkacağını soruyorlardı. Bu durum o zamandan bugüne kadar devam etti ve Rafideler 1000 yıldan fazla bir süre boyunca görünür bir imam olmadan yaşadılar. Bunun üzerine Rafide alimleri hadisler uydurmaya ve bunları imamlarına isnat etmeye başladılar ve sayısız kararnameyle gaybe labirentinden kurtulma girişimlerini ilerlettiler - şüphesiz Rafide İran'ındaki velayet-i fakih onların en son aşamasını temsil etmektedir - ve bu nedenle bu dönemde "ortaya çıkış dönemi"nden bahseden rivayetlerin arttığını görüyoruz ve bununla kastettikleri, beklenen Mehdi'nin ortaya çıkışı, adil bir İslam Devleti kurması, Ehl-i Beyt'in (onların deyimiyle Ehl-i Sünnet'in) düşmanlarından intikam alması ve iddia ettikleri gibi, bir zamanlar küfür ve zulümle dolu olan yeryüzüne adaleti yaymasıdır.

Bin Yıllık Kargaşa...

Rafizi tevhidciler kendi kötü eylemlerinin ve Müslümanlar için kurdukları ilahi imamet tuzağının kurbanı oldular. Ve uzun zamandır insanları zincirle bağladıkları kelepçelerin ve prangaların artık kendi ellerini ve boyunlarını da bağladığını gördüler; çünkü yasama, içtihat, hüküm verme, hudud kurma, savaşma, hums ve zekât toplama gibi imama bıraktıkları ve herhangi bir bireyin üstlenmesini yasakladıkları konular, artık kendilerinin de üstlenmesinin yasak olduğu konulardı. Bunun nedenleri arasında, imamın yokluğundaki hüküm, onun ölmesinin imkansızlığı ve on iki imamlık zincirini onunla tamamladıkları için ondan sonra bir imam atamanın imkansızlığı, ayrıca imamın otoritesi ve maddi kazançlarıyla cezbedilecek kalabalıkların vekillik makamını üstlenmesi nedeniyle vekil tayin etmenin zorluğu yer alıyordu (ve kabul edilen dört vekil döneminde, Rafidelerin reddettiği ve hums ve zekât toplamayı üstlenen 30 vekil ortaya çıkmıştı). (İmamın yokluğunda) Burada, Rafizi dinlerini canlı tutmak ve ilahi imam kavramlarını geliştirmek için yeni bir taktik bulmaları şarttı.

Bu nedenle, Rafidelerin inancı bu dönemde ciddi şekilde sarsıldı ve çoğu, dinlerinin ve dünyevi hayatlarının her yönünün, aslında bir efsane ve uydurma bir masaldan başka bir şey olmayan imamın varlığına bağlı olması nedeniyle birçok çelişki buldukları bu sahte dinden ayrıldı. “Doğru sözlü” diye adlandırdıkları yalancı tevhidîlerden biri, büyük gaybe döneminin başlangıcında –ki buna “karmaşa dönemi” diyorlar– Rafidelerin durumunu şu sözlerle tanımladı: “Şiilerden benimle aynı fikirde olmayanların çoğunun gaybeden dolayı şaşkına döndüğünü ve el-Kaim (Şii Mehdi) meselesi hakkında şüpheye düştüklerini gördüm.” Başka bir tevhidîleri olan Nu'mani ise şöyle dedi: “Bundan daha büyük bir karışıklık olabilir mi ki, bu karışıklık bütün bu insanları bu meseleden uzaklaştırdı, öyle ki, bu meseleye daha önce bağlı olanlardan çok azı kaldı?! Ve bu, insanların şüphesinden kaynaklanıyor.”

“Tevakkufiyyin” ve “Harakiyyin”

Bu dönemde, ilahi imamlık teorisini geliştirmek ve "intidhar" (bekleme) olarak bilinen yeni bir teori icat etmek şarttı; bu teorinin yorumu daha sonra farklı görüşlere yol açarak iki ana yaklaşıma neden oldu. Birincisi, "tawaqqufi" (sakınma) eğilimi, yok olan imamın dönüşüne kadar takiyye yoluyla kendini gizlemeye dayanır. İkincisi, "haraki" (aktif olma) eğilimi, mevcut durumun imamın dönüşüne hazırlanmasının gerekliliğine dayanır ve bu da imamın düşmanlarından duyduğu korkunun nedenlerini ortadan kaldırmak için konsolidasyon ve güç kazanımı yoluyla sağlanır; böylece imam ortaya çıkabilir, hüküm sürebilir ve dini kurabilir.

Tavakkifi akımı ise İslam Devleti kurma girişiminin ve Ehl-i Beyt'in yönetimini geri getirme adı altında yokluk döneminde ortaya çıkan herhangi birini takip etmenin caiz olmadığını vurgulamış ve Muhammed el-Baqir'e şu sözü isnat etmişlerdir: "Mehdi'nin sancağından önce herhangi bir sancak kaldırılırsa, onun önderi Allah'tan başka tapılan bir tağuttur ve el-Kaim'in (Mehdi'nin) ortaya çıkışından önce yapılan her biat küfür, riya ve aldatma biatıdır."

Bu akımın takipçileri arasında, yanlış bir şekilde Ehl-i Hadis'in yöntemine benzettikleri ve âlimlerini içtihattan, cahillerini ise körü körüne takipten men eden, hepsine sadece imamlarına isnat edilen rivayetlerden yararlanmalarını emreden "ihbari" yöntemi yaygınlaştı. Peygamberimize ve ailesine, hatta gıyabındaki Mehdi'ye karşı yalan söylemekte aşırıya kaçtılar. Rafidelerin dinine sokulan yalanların, sapkınlıkların, mitlerin ve İslam'a, mensuplarına, Kur'an'a ve taşıyıcılarına yönelik iftiraların çoğunun, bu ihbarilerin eylemlerinden kaynaklandığı söylenebilir. Hatta geçmiş nesillerin tarihini kendi keyiflerine ve inançlarına göre yeniden yazdılar. Bu nedenle Rafideler -ve aralarında en önemlisi ihbariler- dinlerini sadece yozlaşmış ilahi imamlık ilkesi üzerine kurmakla yetinmediler. Aksine, insanlık tarihini bu yanlış teoriyle örtüşecek şekilde yeniden yazdılar ve hatta geleceğin de onunla örtüşmesi için geleceğe dair yol gösterici ilkeler belirlediler.

Bu temelde, tevekküfî akıma mensup olanlar, Rafidiyaların önceki

dönemlerde kurduğu her devlete karşı olumsuz bir tutum sergilediler ve vasiyye, nass, masumiyet ve intidar teorilerine dayanarak bu devletlerin geçerliliğini reddettiler; ayrıca, Rafidiya dinine bağlı olmalarına ve Mehdi'nin gelişine inanmalarına rağmen, bu yöneticilerin hiçbirinin yerine getirmediği diğer şartları da öne sürdüler. Bazı krallar Rafidiya tevhidîlerden Mehdi'nin ortaya çıkmasını ve devletlerinin kontrolünü ele geçirmesini istemelerini rica ettiklerinde, imamlarının görevden alınmasını haklı gösterdikleri faktörlere rağmen, bu talebi reddettiler. Ancak, Mehdi'nin ortaya çıkışının henüz ortaya çıkmamış işaretlerle birlikte olacağı bahanesiyle bunu reddettiler!

Diğer eğilime bağlı olanlara gelince, intiharın katılığına sıcak bakmayanlar, Mehdi'nin ortaya çıkması dışında imamın olamayacağına inanmalarına rağmen, ilahi imamlık teorisine ve onun yanlış şartlarına olan inançlarıyla, muhaliflerinin argümanları karşısında yeni teorilerinin ve batıl inançlara dayalı hikayelerinin zayıflığından büyük ölçüde rahatsız oldular. Böylece, takipçilerinin baskısı nedeniyle, intiharın katı kurallarından kurtulmak için yola koyuldular; Mu'tezile'nin sapkın entelektüel yöntemleriyle ve bilgi edinme, içtihat yapma ve tartışmada izledikleri ilkelerle donandılar; böylece bu Rafizi tevhidciler -ki onlara usulîyyin diyorlar- yavaş yavaş içtihat yapmanın, takipçi toplamanın ve gaybe döneminde tevekkülcüler tarafından askıya alınan bazı ibadet biçimlerinin (Cuma namazı, hisbah, savaş, hudud kurma ve hatta liderlik gibi) uygulanmasına yeniden başlamanın kapısını aralayabilsinler; ve tüm bunlar elbette Rafizilerin dinine göre, İslam dinine göre değil.

Usulîyyin'in tevhidi, kendilerine içtihat kapısını açan, ilahi imametin kilidini kırarak ve ihbarîyyin'in tevhidinin yarattığı düğümü çözerek başarılı oldular. İhbarîyyin'in tevhidi, peygamberlerin ve imamların bilgisi dışında herhangi bir bilginin sadece varsayılan bilgi olduğu ve bu tür bilgilere göre hareket etmenin yasaklanmasıyla ilgiliydi. Böylece,

imamlarından birine atfedilen ve onların geleneklerini bilenlere itaate izin veren bir metnin açıklamasına dayalı olarak, Mehdi adına "hukukçuların genel vekilliği" ilkesi üzerine kurulu yeni bir teori ürettiler.

Bu nedenle, onlar bu konuda Mehdi'nin vekilleridir ve bundan fazlası değil; Mehdi (yani Mehdi), Mu'tezili'nin "lütf" teorisine dayanarak onları yönlendirir ve hatalardan korur; hatta gerektiğinde, bilinen veya bilinmeyen bir kişiye atfederek, onların sözleri arasına kattığı bir ifadeyle, bir hata konusunda sahip oldukları ittifakı geçersiz kılmak için ortaya çıkar.

Ancak, niyabat al-faqih teorisiyle ilgili olarak ortaya konan prensiplerin büyük bir kısmı, imamın yokluğu nedeniyle uzun bir süre durdurulan hums vergisinin toplanması sorununu çözmek için kurulmuştu. Bu nedenle, Rafizilerin tevhidinden önce, bu parayı hazinelerinde saklayıp Mehdi ortaya çıktığında ona teslim etme veya onun adına kullanıp Ehl-i Beyt için harcama ve dinlerini yayma ve takipçilerini güçlendirme amacıyla kullanma iddiasıyla halktan alma yolunu açmaktan başka bir şey kalmamıştı. İmamın yokluğunda onun adına hareket etme kapısı bir konuda -humus meselesinde- açıldıktan sonra, Rafizi tevhidciler adım adım diğer tüm konularda da onun adına hareket etme yetkisini kendilerine tanıdılar; öyle ki bu akımın öncülerinden biri olan şeyhleri el-Karaki, "İmam Mehdi tarafından fetva vermenin tüm şartlarını yerine getiren güvenilir bir hukukçu atanır" demiştir.

Bu nedenle, Rafizi tevhidciler imamlarının konumunu üstlenmeye ve onları giderek daha fazla taklit etmeye, yasama, içtihat, hüküm ve liderlik de dahil olmak üzere kendilerine özgü olan her şeyi tekelleştirmeye başladılar. Liderleri kendilerine yönetim izni vermeye zorlamak için hukukçuların vekilliği teorisini istismar etmeye başladılar ve eğer izin vermezlerse, müşrik tevhidci olacaklarını söylediler. Bunu yaparken, Hristiyanların zayıflık dönemlerinde Avrupa krallarının yönetiminin meşruiyetini onaylayarak, bu konuda İsa Mesih'in vekilleri olduklarını iddia eden papaların yaptıklarına benziyorlardı.

Safevi devleti, belki de Rafizi tevhidin sözde Mehdi'nin vekilleri olarak yetkilerini kullandığı ilk Rafizi devletidir. Bu devlette Tahmasib İbn İsmail es-Safavi, onlardan biri olan el-Karaki'ye, Mehdi'nin vekili olarak hüküm sürme yetkisini verdi. Bunun şartı, el-Karaki'nin İran topraklarının işlerini yönetmesi için ona onay vermesiydi. Böylece, özellikle Osmanlı düşmanlarına karşı kendi saflarına katmak ve uzlaştırmak istediği Rafizilerin gözünde meşruiyet kazanacak ve aynı şekilde Kızılbaşlı Batini Sufiler arasından askerleri ve destekçilerinin gözünde de meşruiyet elde edecekti.

Ancak, Mehdi'nin vekillerinin liderleri onaylaması şartı, öncelikle kralların bu konudan kaçınması ve niyabat al-faqih teorisinin kökeni konusunda, hiçbir zaman kardeşleri Usuliyyin'e boyun eğmemiş ve Mehdi tarafından atanmayı kabul etmemiş olan İhbariyyin ile yaşanan anlaşmazlık nedeniyle, kesin bir kanun olarak yerleşmedi. Buna rağmen, Rafizi tevhidin takipçileri arasındaki etkisi artmaya devam etti ve sonuç olarak, daha önce Kaçari hanedanının hükümdarları üzerinde yaptıkları gibi, hükümdarlıklarının sonuna kadar yöneticiler üzerinde baskı kurabilecekleri güçler elde ettiler. Rafizi tevhidciler ile yöneticiler arasındaki çalkantılı ilişki nedeniyle, Rafizi tevhidciler arasında, yetkinin doğrudan kendi ellerinde olması ve daha sonra bu yetkinin bir kısmını halk arasından uygun gördükleri kişilere devretmeleri gerektiği yönünde güçlü bir eğilim ortaya çıktı; bu, yetkinin yöneticilerle paylaşılması ve dini işler dışında hiçbir konuda yetkilerinin kalmaması anlamına gelmiyordu.

Ve böylece Rafideler ve tevhidleri, ilahi imamet teorisi ve şartları ile gaybe ve intidar teorileri yüzünden sıkıntıya düştükten sonra, bu yanlış teorileri gözden geçirmenin veya en azından devlet ve hükümet kurmalarına, ihtilaflı konularda nihai karar verme yetkisine sahip olmalarına ve savaş cephelerinin korunması, hududun uygulanması,

hums ve zekâtın toplanması ve toplumlarının vazgeçilmez diğer meseleleri üzerinde yetki sahibi olmalarına olanak sağlayacak bazı yollar yaratmanın gerekliliğini daha yumuşak bir sesle açıkça ilan etmeye başladılar. Böylece onlarda yeni bir teori - velayet-i fakih teorisi - şekillendi ve bu teori üzerine son tağut devletlerini inşa ettiler.

Daha önce, müşrik On İki İmamcı Rafizilerin dininin gelişimini ve dinlerinin tamamen "ilahi imame"nin bozuk ilkesi üzerine nasıl kurulduğunu ele almıştık. Bu ilke, liderlik hakkını, Allah'tan gelen bir ahit ^ ve Peygamberden ^ miras aldıkları gerekçesiyle hak ettiklerini iddia ettikleri bir grup insanla sınırlandırmaktadır.

Dinlerinin temelinin istikrarsızlığı ve sürekli olarak daha fazla yalan ve batıl inançla destekleme ihtiyaçları nedeniyle, geçmiş yüzyıllar boyunca dinlerine nasıl eklemeler ve çıkarmalar yaptıklarını keşfettik. Bu durum, gerçekte hiç çocuğu olmayan bir adamdan doğduğunu iddia ettikleri bir kişiliği uydurmaları ve ardından onun yokluğunun hikayesini anlatmalarıyla da son bulmadı. Daha sonra bu hikayeyi, Müslümanların kıyamet zamanında işlerinin başına atayacakları ve Deccal ve müşriklerle savaşta onlara önderlik edecek olan Abdullah el-Mehdi'nin hikayesiyle ilişkilendirdiler.

Şimdi, On İki İmam Rafizilerin sözde bir İslam Devleti kurma deneyimine dair tartışmamızı sonlandırırken, bu dinin gelişim öyküsünü tamamlamaya çalışacağız.

İnsanlar, ve onların tevhidcilerinin ortaya attığı en yeni yalan ve aldatmacalara, yani bugün İran'daki Rafidi devletinin siyasi sisteminin dayandığı ve Rafidilerin ele geçirebildikleri her toprağa yaymaya çalıştıkları "velayetü'l-fakih" teorisine ulaşacaklar.

Rafide tevhidinin öncülleri, kendi zamanlarındaki imamları devirmek

ve takipçi ve destekçi toplamak için ilahi imame teorisini ortaya attılar; bunu da İslam Devleti'nin ilk dönemindeki gibi kurulmasının ancak Peygamber ailesinden gelen kişiler tarafından yönetilmesiyle mümkün olabileceğine inandırarak yaptılar. Bu kişileri, peygamberlik yönteminin emanetçileri, peygamberlerin ilminin mirasçıları ve masumiyet, gayb bilgisi gibi atfedilen özellikler nedeniyle halkın kendilerine uymasına layık olan kişiler olarak görüyorlardı.

Ve onlar, halkı yöneten, aralarında hüküm veren, onlar için dini fetvalar veren veya cemaat namazı, zekât, cihat ve benzeri dini uygulamaları yerine getiren herkesi, kendi imamları veya imamlarının bu görevleri yerine getirmek üzere atadığı kişiler dışında, tağut saydıklarında, imam silsilelerinin kesilmesi ve imamlarının yeryüzünden tamamen yok olması nedeniyle kendileri için bir tuzak kurmuş oldular. Çünkü bu, onların yozlaşmış prensibine göre, halkın cemaatsiz, arkasında toplanabilecekleri, namaz kılabilecekleri ve düşmanlarıyla savaşabilecekleri bir imam olmadan, anlaşmazlıklarını çözecek bir hakim olmadan kalması anlamına geliyordu; tüm bunların yanı sıra Şeriat hükümleri askıya alınmış, halk tevhid hükümlerine boyun eğmek zorunda kalmış, dinin ritüelleri kaldırılmış ve sembolleri ortadan kalkmıştı. Bütün bunlar, kendilerini yönetmek, yönlendirmek, adaletle ve Şeriatla yönetmek üzere, yokluklarında bulunan, uydurma imamlarının ortaya çıkması için gerekli olduğunu iddia ettikleri şartların oluşması içindir.

Rafizilerin tevhidcileri nesilden nesile, kendi boyunlarına taktıkları prangalardan ve ellerine ve ayaklarına bağladıkları zincirlerden kurtulmaya, kendilerini içine soktukları tuzaktan çıkmaya çalıştılar. Böylece, daha önce yok olan imamlarına atfettikleri rolleri yerine getirmelerini haklı çıkarmaya başladılar; fetva vermek, hüküm vermek, humus toplamak, vakıfları ve yetimlerin mallarını denetlemek gibi

işlere giriştiler ve sonunda imamın vekili olarak halkı yönetme hakkına sahip olduklarını iddia ettiler. Bu hakkı, ya ona yanlışlıkla atfedilen mektuplar ya da önceki imamlarına yanlışlıkla atfedilen rivayetler yoluyla, yok olan imamdan aldıklarını öne sürdüler. Ve böylece Rafidelerin tevhid meselesi, kendilerini krallarının mütevellileri olarak atamalarına ve buna dayanarak, yüzyıllar önce Avrupa krallarıyla Hristiyan papaları arasında olduğu gibi, imamlarından aldıklarını iddia ettikleri yetkiyle imamın vekilleri olarak yönetim ve idare işlerini üstlenmelerine kadar ulaştı. Dolayısıyla, kabul ettikleri herkesi İslam Devleti ilan ettiler ve onların yönetimini üstlenmelerine izin verdiler.

Takipçileri, onun arkasında savaşmak ve ondan hüküm beklemek için bir araya gelirken, aynı zamanda imamın vekilleri olarak humsların serveti üzerinde tekel kurmuşlardı. Herhangi bir kralın yönetimini reddettiklerinde ise onu tağut ilan edip, takipçilerini ona karşı gelmeye ve onu devirmeye teşvik ediyorlardı.

Rafidiyaların takip ettiği kötü niyetli alimler ile kralları arasındaki anlaşmazlıklar şiddetlenince, her iki taraf da birbirine karşı komplo kurmaya ve diğerinden bağımsız olarak hüküm sürebilmek için tekel kurmaya çalışmaya başladı. Böylece Rafidiya alimleri arasında, yönetimin yalnızca kendi ellerinde olması gerektiğini açıkça ilan eden kişiler ortaya çıktı ve böylece imamlarının Müslümanların işlerini yönetme hakkına sahip olduğunu iddia eden ilahi imamet teorisini geliştirdiler; böylece bu hakkı, başlangıçta imamlarına özgü olan ve daha sonra kendilerine izin verdikleri diğer tüm işlerde olduğu gibi, kendilerine devredebilirlerdi. Ve böylece, gerçekte sahte dinlerinin temeline karşı gizlice isyan etmenin bir yolu olan velayet-i fakih teorisi ortaya çıktı; bu teori, daha önce iddia ettikleri gibi, yöneticinin sahip olması gereken tüm yetkiyi, adil olması ve dini peygamberlik metodolojisi üzerine kurması için zorunlu olan özelliklere sahip olmayan kişilere vererek, sözde imamlarına verdikleri yetkiyi ele almayı amaçlıyordu. Bu özelliklerin en önemlisi ise hata yapmamak ve açık veya gizli, mevcut veya yok olan her şeyi bilmekti. Onlar ise bu

özellikleri değiştirerek ve bir dereceye kadar azaltarak kendilerine uygun hale getirmeyi başardılar. Dolayısıyla, yöneticinin hata yapmaktan muaf olması şartı yerine, dıştan adil olması şartını; her şeyi bilmesi şartı yerine de, şeriatlarına göre hüküm sürebilmek için gerekli bilgiye sahip olması şartını, yani imamlarının sözlerini bilmesi, onların sözleriyle içtihat yapabilmesi ve onlardan dini hükümler çıkarabilmesi şartını koydular.

Hatta daha önce "imam vekili" pozisyonuyla yetindikleri halde, "imamın halefi" pozisyonunu aramaya cüret ettiler. Sonra, daha önce reddettikleri Ehl-i Sünnet'in imamlıkla ilgili hükümlerine -ki bunun temeli Peygamber'in ümmetini yönetmede ve onları yaratılmışların Rabbinin şeriatıyla idare etmede halef olmaktır- geldiler; böylece bu hükümleri alıp, velayet-i fakih teorisini, bunlara ekledikleri sapkınlıkları ve bu konuda Ehl-i Sünnet ile yanlış bir şekilde ilişkilendirilen kardeşleri Mu'tezile'nin görüşlerini açıklığa kavuşturabilsinler.

Rafidiyaların tevhidi, bir devletin İslam şeriatıyla yönetildiğinde İslami hale geldiğini ve kuruluş amacının dini kurmak olduğu için, bu dini kuracak ve bu şeriatla yönetecek bir yönetici atamanın zorunlu olduğunu, ancak bu hükümetin kurması gereken dinin kendi uydurma, insan yapımı dinleri olduğuna ve yönetmesi gereken şeriatın ise Allah'tan başka âlimlerini efendi edinmeye dayanan tağut şeriatları olduğuna inandıklarını ileri sürdü.

Aynı şekilde, bu imamın atanmasının ancak seçilerek yapılabileceğini, başka bir yolla yapılamayacağını da teyit ettiler.

Nass yoluyla veya peygamberden miras kalan yetkiyle. Dolayısıyla, halifenin şartlarını yerine getiren herkesin yönetici olması caizdi.

Aslında bu onun için farz olurdu ve onu seçmeye muktedir olanların da onu seçmesi farz olurdu ki, o onların dinini kurup şeriatlarına göre yönetsin ve bu yönetici "müminlerin işlerinin koruyucusu" ve imamın yerini alacak, onun makamını devralacak ve yokluğunda imama inanan herkes üzerindeki haklarını üstlenecek bir halef olsun.

Böylece, “İslam Devleti ancak onu kurmak için çaba gösteren müminler tarafından kurulabilir” gerçeğini kabul ederek “bekleme” inançlarını ortadan kaldırmak zorunda kaldılar ve sonuç olarak, insanların geri çekilip imamın dönüşünü beklemesini, böylece başkası tarafından kurulamayacak adil devleti kurmasını isteyenleri ve bunun gerçekleşmesini hızlandırmak için yapılan her türlü eylemi yasaklayanları ve hatta imamlarının dönüşünden önce bu devleti kurmak için ortaya çıkan herhangi bir bayrağı Cahiliye bayrağı ve bu tür bayrakları kaldıranları şeytan olarak görenleri kınamak zorunda kaldılar. Dolayısıyla, “İslam hükümeti” “yanılmaz imamın” yokluğunda kurulabildiği sürece, insanların bu hükümeti kurmak için ortaya çıkıp aktif olmalarına izin vermek - hatta bunu zorunlu kılmak - daha da uygun hale geldi.

“Önemli Yokluktan”... Tam Yokluğa

Ve böylece Rafizilerin baş tağutu Humeyni'nin, ünlü kitabı "el-Hukumet el-İslamiye"de, getirdikleri ve şeriatlarıyla insanları yönetme konumuna ulaşacaklarını düşündükleri sapkınlıkların kötü etkilerini doğruladığını görüyoruz. Merhum Humeyni şöyle diyor: "İmamımız Mehdi'nin büyük yokluğunun üzerinden 1000 yıldan fazla zaman geçti ve beklenen imamın gelmesi için durumun gerekli hale gelmesinden önce binlerce yıl daha geçebilir; öyleyse İslam'ın hükümleri bu uzun yıllar boyunca askıda mı kalacak?" Ayrıca şöyle diyor: "'Hucce'nin (Mehdi'nin) ortaya çıkışına kadar [hükümleri] askıya alacağız' demeyin, çünkü [bu durumda] neden siz de Hucce'yi beklerken namazı bırakmıyorsunuz?!" Daha sonra, dinin hükümlerini tesis etmek için İslam Devleti'nin kurulmasının zorunluluğunu doğruluyor. Şöyle diyor:

"İslami bir hükümet kurmanın gerekli olmadığı görüşünü savunan herkes, İslam hükümlerinin uygulanmasının gerekliliğini reddediyor ve bu hükümlerin dondurulmasını ve askıya alınmasını savunuyor."

Humeyni, Rafidiya'nın her çağda ve her yerde imamın bulunmasını zorunlu kılan anlayışının ötesine geçerek, bunun yerine bir yönetim otoritesinin varlığını zorunlu kılar; çünkü ona göre bulunması gereken şey bizzat liderliktir. Şöyle der: “Sistem üzerinde liderlik üstlenen ve İslam kanunlarının uygulanmasını sağlayan bir yönetim otoritesinin varlığı gereklidir, çünkü o zulmü, haddi ve yolsuzluğu önler, emaneti taşır, insanları hak yoluna yönlendirir ve sapkınların ve inatçıların sapkınlıklarını ortadan kaldırır. Emirü'l Müminin'in (Ali'yi kastediyor) hilafeti bu amaçla kurulmadı mı?”

Ve velayet-i fakih'e izin vermek amacıyla, tağut Humeyni, yöneticilik için gerekli nitelikleri, imamın yokluğunda karşılanamayacak olan nass'a (kelimesi kelimesine atamaya) göre değil, kendisinin belirlediği liderlik şartlarına göre belirler. Şöyle der: "Her ne kadar yöneticinin özelliklerini açıklayan bir metin olmasa da..."

İmamın yokluğunda onun yerine vekalet eden kişi, halkı yönetmeye layık görülen her insanda yönetici özelliklerini bulabilir."

Merhum Humeyni, bu hükümeti kurma eylemini bile, dinlerinin ilkelerinden biri olan velayet imanının bir yönü olarak nitelendirmiştir. Şöyle buyurmuştur: “Bu hükümeti kurmanın ve bu kurumları oluşturmanın gerekliliğine iman etmek, kişinin velayet imanının bir parçasıdır.” Daha sonra, bu hükümete önderlik eden kişinin, imamların konumlarını veya statülerini edinmeden onların rollerini üstlendiğini vurgular, “çünkü buradaki sözlerimiz kişinin statüsü veya seviyesi etrafında değil, işlevsel rolü etrafında dönmektedir”, tıpkı masum imamın yönetim rollerini üstlenmesinin onu diğer yöneticilerin seviyesine indirmediği gibi, “çünkü imam övgüye değer bir konuma, yüce bir statüye ve liderliğine evrenin her zerresinin boyun eğdiği bir hilafete sahiptir ve mezhebimizin gerekli yönlerinden biri de

imamlarımızın bir kralın veya bir peygamberin ulaşamayacağı bir konuma sahip olmalarıdır.”

Ve bununla birlikte, Rafizilerin tevhidi, Allah'ın isim ve sıfatlarında O'na ortak koşmalarını, onlara dua etmelerini ve itaat yoluyla onlara yakınlaşmaya çalışmalarını imamlarına bıraktılar ve onlardan yasama ve yönetme hakkından bazılarını geri aldılar. Böylece, "fıkıhçılar" diye adlandırdıkları kişiler, içtihat adı altında yasama işini ellerinde tutuyorlar ve takipçilerin, imamın vekilleri oldukları için onlara itaat etmeleri gerekiyor. Ve bu tevhidciler doğrudan halkı yönetme ve yasalarını uygulama konumunu üstlendiklerinde, yok olan imama duyulan ihtiyaç tamamen ortadan kalktı. Ve eğer imamın yokluğunda bile sahte dinlerini kurmak, insan yapımı şeriatlarını uygulamak, “humus” adı altında halkın mallarını yağmalamak ve “cihad” adı altında düşmanlarıyla savaşmak mümkünse, imamın varlığı veya yokluğu arasında hiçbir fark yoksa, imamın geri dönmesine veya ortaya çıkmasına ne gerek olurdu ki?

Buna dayanarak, Rafiziler bugün velayet-i fakih teorisi konusunda bölünmüş durumdadır; bir grup bunu destekleyip bir yükümlülük olarak görürken, diğer bir grup buna karşı çıkmakta ve intidhar (bekleme) teorisinde ısrar ederek, imamlarının yokluğundan dönüşünden önce herhangi bir devlet kurmayı haram saymaktadır. Bir başka grup ise, velayet-i fakih teorisinin, destekçilerinin artması, askeri teçhizatın hazırlanması ve güçlerinin artması yoluyla doğru koşulları sağlayarak imamlarının dönüşüne ve ortaya çıkmasına zemin hazırlayacağı, böylece yok olan imamın düşmanlarından duyduğu korkuyu ortadan kaldıracağı ve hatta velayet-i fakih esasına göre işleyen devletleri, yeryüzünde fesat ve kargaşa yaymanın bir aracı olarak görüp, bunun da imamın ortaya çıkmasına ve yeryüzünü adalet ve güvenlikle doldurmasına vesile olacağını savunmaktadır.

Ancak, günümüzde vilayet el-fakih'i destekleyenlerin sesleri en yüksek seviyededir; bunun nedeni, otorite ve devlet yönetimini

ellerinde tutmaları, İran'ın kaynaklarını kontrol etmeleri ve Irak ile diğer ülkelerin kaynaklarını ele geçirmeleri yoluyla sahip oldukları geniş insan ve mali imkanlardır.

Velayet-i Fakih'ten Sonra Neler Gelir?

Velayet-i fakih ilkesine inanan Rafide alimleri, daha önce imamlarına özgü kıldıkları uygulamaları kendilerine özgü kıldılar ve bunu kendi anlayışlarına dayanarak yaptılar.

“Âlimler peygamberlerin mirasçılarıdır” diyen rivayete ilişkin olarak, bu sözü Cafer es-Sadık’a atfediyorlar. Merhum Humeyni şöyle demiştir: “Eğer Allah’ın şu sözüne bakacak olursak: ‘Peygamber, müminler için kendilerinden daha değerlidir’ (El-Ahzab 6) ve onun (yani Cafer es-Sadık’ın) ‘Âlimler peygamberlerin mirasçılarıdır’ sözünü düşünecek olursak, liderliğin devredilebilen unvanlı işlerden olduğunu ve bunun geleneksel olarak imkansız olmadığını anlarız.” Ayrıca şöyle der: “‘Allah’ın Hücceti’ demek, imamın insanların tüm işlerinde referans noktası olması ve Allah’ın onu tayin edip insanlara fayda ve mutluluk getiren tüm işler üzerinde yetki vermesi demektir; aynı şekilde fıkıhçılar da ümmetin referans noktaları ve liderleridir.”

Ve kendilerini, imamları tarafından insanlar arasında hüküm vermek üzere atanmış kişiler olarak görüyorlardı ve bu nedenle, takipçilerinin bu hukukçuların önderliğindeki imanları, "yanılmaz" imamlarının önderliğindeki imanlarının bir yönüydü. Humeyni, Cafer es-Sadık'tan rivayet edilen şu hadisi aktarır: "Aranıza helal ve haramı bilen birini hakem olarak atayın, çünkü ben onu aranıza hakem olarak atadım." Bu hadisi aktardıktan sonra şöyle der: "Bu hadisin gerektirdiğine göre, âlimler imam tarafından insanlar arasında hüküm vermek ve yönetmek üzere atanmışlardır ve konumları onlar için güvence altına alınmıştır." Bunun üzerine, Ehl-i Helal ve'l-Akd'ın (yöneticiyi atayan ve görevden alanlar) yönetmeye yetkin bir kişiyi (çünkü o kişi, adaletli olmak ve fıkıh bilgisine sahip olmak gibi temel saydıkları iki şartı taşıyordu) seçmeleri durumunda, bunun daha önce imamlık veya imam vekili

olmak için şart koştukları nass ile aynı seviyede olduğunu düşündüler.

Bahsettiklerimizin toplamına bakıldığında, Rafidelerin bugün, dinlerinin temelini oluşturan ilahi imamet teorisi ve ondan türeyen diğer ilke ve teorileri uygulamalarıyla, Allah'ın yanı sıra tapınmak için kendi elleriyle hurmalardan putlar yapan ve acıktıklarında bunları yiyen Arap müşriklerine büyük ölçüde benzedikleri açıkça görülmektedir. Bu nedenle, Rafidelerin tevhidi, yüzyıllarca taptıkları putlar ve velayet ve bara için temel olarak benimsedikleri, ya sevgi bağları kurdukları ya da düşmanlık ilan ettikleri ilke ve teorilerinden, başka yerlerde buldukları faydalar nedeniyle yavaş yavaş vazgeçmişlerdir.

Rafidelerin dini, geçmiş yüzyıllar boyunca işte böyle gelişti ve Müslümanların cemaatini terk ettikleri şeyin doğruluğunu savunmalarına yol açtı: Müslümanların kendilerini seçmiş olmaları nedeniyle doğru yolda olan halifelerin liderliğinin meşruiyetini reddetmeleri ve Müslümanların işlerinde liderliğe layık olan herkes için ilahi bir metin (nass) ve peygamber vasiyetinin (vasiyet) zorunlu olduğunu iddia etmeleri. Bunu, iddia ettikleri nass ve vasiyyeye dayanarak, Ali ve ondan sonra gelen oğullarıyla sınırlamak ve böylece Müslümanların işlerine önderlik eden herkesin liderliğini reddetmek, onlara düşmanlık ilan etmek ve onlarla savaşmak, dinlerine eklemeler yapmak, birçok sapkınlık sokmak ve Allah'a, Resulüne ve Resulünün ailesine karşı yalanlar uydurmakta aşırıya kaçmak için yaptılar; tüm bunları kendi dinlerine yardımcı olmak ve mezheplerini Müslümanların dininden ayırmak için yaptılar, öyle ki şirk ve batıl inanç üzerine kurulu, rivayetleri olmayan bağımsız bir din haline geldi.

Ona uymak için güvenebilecekleri bir zeka yoktu, ama ondan bir şeyler öğrenmek için güvenebilecekleri bir zeka yoktu.

İşte tüm yanlış mezhepler ve sapkın gruplar böyle gelişir; bunlar İslam Devleti'ni kurmaya çalıştıklarını iddia ederler ve salih Selef'ten hiçbir delil veya rivayete dayanmayan sapkın yollara saparlar. Bu sapkın yollar onları doğru yoldan uzaklaştırır ve din kurmayı amaçladıklarını iddia etseler bile, şirk ve küfür uçurumlarına sürükler. Bu yüzden kör gibi bu uçurumlara düşerler ve bukalemun gibi renk değiştirirler; öyle ki, temel olarak kullandıkları hiçbir ilkeyi bilemezsiniz. Ve eğer bazı söz ve eylemlerinde bazı doğru yönleri kabul edecek olsalar bile, bununla daha önce izledikleri sapkın yolların herhangi birinde kastettiklerinden başka bir şey kastetmezler. Eğer o hakikatin içinde özledikleri bir şey bulurlarsa ona sarılırlar, eğer ondan başka bir şey bulurlarsa onu eleştirir ve kafa karışıklığı içinde çırpınmaya, sapkınlık yollarında rehberlik aramaya geri dönerler. Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat ise, dinlerini kurma çabalarında peygamberin yöntemini esas alırlar; onlar, peygamberleri (sav) gönderildiğinden beri ve Allah yeryüzünü ve üzerindekileri miras alacağı zamana kadar terk etmedikleri tek bir yoldadırlar. Çeşitli yollardan etkilenmediler ve sapkın yollara sapmadılar. Aksine, Allah'ın doğru yoluna, yani Kitabı'na ve Peygamberinin (sav) sünnetine sarılırlar ve Allah'ın güçlü ipine, yani Müslümanların cemaatine sıkıca tutunurlar. Allah'a hakikatle inanırlar, O'na hakikatle tevekkül ederler ve O'nun yolunda samimiyetle cihat ederler ve Allah onları doğru yola hidayet eder.

Şiilerin İmamların türbelerine ve mezarlarına yaptıkları hac yolculuğu.

Sünni Müslümanlar, Peygamberimizin şu sözünün talimatlarını izlerler: “Allah, Yahudileri ve Hristiyanları, peygamberlerinin ve salih kişilerin kabirlerini ibadet yeri edindikleri için lanetlemiştir. Peygamberlerinizin kabirlerini mescit yapmayın, çünkü ben bunu size yasaklıyorum.” [Buhari, Müslim, Nesai ve Malik]

Küfür etme korkusuyla, Hristiyanlara ve Yahudilere benzemekten özenle kaçınmışlardır. Başka bir konuda da Peygamberin emirlerine

uymaya özen göstermişlerdir. Peygamber şöyle buyurmuştur: “Bir şey isterseniz Allah'tan isteyin, yardım isterseniz Allah'tan yardım isteyin.” [Tirmizi; El-Albani, Mişkat el-Mesabih adlı eserinde bunun sahih (doğru) olduğunu teyit eder.]

Bu nedenle, dualarını ve yakarışlarını yalnızca Allah'a yöneltirler. Ölülerin kabirlerini ziyaret edip onlardan iyilik dilemek yerine, ölümsüz, ebedi ve hem iyiliğin hem de kötülüğün kaynağı olan Allah'a dua ederler.

Şiiler için ise, imamlarının türbelerini ziyaret etmek ve bu türbelerin bekçilerine para vermek normal bir şeydir. Hepsi bunu onaylar.

Alimlerinden Şeyh Müfid, El-İrşad (Hidayet) adlı kitabında bize şunu anlatıyor:

"...Hüseyin'in kabrini bir kez ziyaret etmek, yüz defa Hac ve yüz defa Umre yapmak gibidir; Hüseyin'in kabrini ziyaret eden herkese cennet garanti edilir."

Kaynak: Muhammed İbn Muhammed İbn-i Nu'man İbn 'Abdüs-Selam El-'Ukbari A1-' Arabi El-Hariti El-Bağdadi El-Müfid İbnü'l-Mu'allim (ö. 413/1022), El-İrşad fi Ma'rifat Hujac Allah 'ala El-'İbad, 252; ayrıca 'Abdullah Al-Ensari, Ma'a Al-Khatib fi Khututih A1-' Aridah, 81. Ayrıca şöyle diyor:

"Peygamberin ailesinin kabirlerini ziyaret eden kimse, Allah tarafından cehennem ateşinden korunur ve şüphesiz cennete kabul edilir."

Kaynak: İbn Babawayh Al-Qummi, 'Uyun Akhbar Ar-Rida, 255; ayrıca Al-Ansari, op. cit., s. 18. Şiiler, bu türbeleri ziyaret etmenin ve orada ağlamanın faziletlerini ve bu ziyaretler için uydurulmuş özel duaları anlatacak hadisler uydurmuşlardır.

Şüphesiz ki, Peygamberin ailesinin hiçbir üyesi böyle şeyleri kabul etmezdi, İbn Babawayh Al-Qummi'nin şu sözlerini de beğenmezlerdi:

İmam Cafer es-Sadık'ın veya İmam Hüseyin'in kabrini ziyaret eden kimse yetmiş hac sevabı kazanır; ya da Hüseyin'in kabrinde gecelemek Allah'ın tahtını ziyaret etmek gibidir.

Kaynak: İbn Babawayh Al-Qummi, 'Uyun Akhbar Ar-Rida, 2:259; Muhammed İbnü'l-Hasan At-Tusi, Şeyh Et-Taife (ö. 459/1917), Tehzib El-Ahkam (Hükümlerin Kısaltılması), 6:51; El-Meclisi, Bihar el-An savaşı, s.101, 105.

Üstelik bize şunları söylüyor:

Allah'ın kendisi, peygamberler ve müminler gibi, herkesin kabrini ziyaret eder. Kaynak: El-Meclisi, Bihar El-Anwar, s. 100, 257.

İmamların kabirlerini ziyaret etmenin daha önemli ve daha büyük bir sevap getirdiği düşünülürse, insanların Mekke'deki Mescid-i Haram'ı (Kutsal Cami) ziyaret etmeye hâlâ istekli olmaları mümkün müdür? İşte bu yüzden birbirlerini camilerini kabirlerle doldurmaya ve yeni türbeler inşa etmeye teşvik ediyorlar. Onlara göre, bir türbe veya kabir, sıradan bir camiden daha uygun bir ibadet yeridir.

Günümüzde Şiilerin dikkati sürekli olarak mezarlığa ve türbeye yönelmektedir.

Türbelerin duvarlarını öperler, üzerlerine para asarlar ve ölüler için özel dualar ederler. Yeni mezarlıklar eski türbelerin çevresini doldurur; çünkü bir İmam'ın türbesinin yakınına gömülen kişinin kabirdeki azaptan korunacağına ve Kıyamet Günü'nde cennete bir kapının açılacağına inanırlar.

Dolayısıyla, bu durum ile Yahudilerin ve Hristiyanların inanç ve uygulamaları arasında açık bir benzerlik vardır. Bunlar, Allah'ın "Kitap Ehli"ni lanetlediği aynı uygulamalardır.

Şiiler kıyas (analojik çıkarım) yöntemine karşı olsalar da, bu durum onların İmamların türbelerini öpme ve okşama ile Mekke'deki Kara

Taş'ı öpme arasında bir analoji kurmalarına engel olmaz. Ancak Kara Taş'ı öpmek sünnettir, bu durum türbeler için geçerli olamaz.

Peygamberin Sahabeleri böyle şeyler yapmazlardı. Hepsi Peygamberin ve ailesinin kabirlerini öpmez, bugün onu takip ettiğini iddia edenlerin yaptığı gibi türbelerin duvarlarına ve kapılarına asılmazlardı.

Akıl sahibi her insan, Şiilerin ve Sufilerin İslam dünyasındaki imamların ve salih kişilerin mezarlarında yaptıkları şeyin, Hristiyanların türbelerinde ve manastırlarında İsa ve Meryem heykellerinin bereketini ararken yaptıklarıyla aynı olduğunu görecektir. Budistler ve Hindular da tapınaklarında aynı şeyi yaparlar ve ölülerin lütfunu dilemek için kapıları öpmeyi ve ağıt yakmayı ihmal etmezler; ebediyen yaşayan ve asla ölmeyen Yüce Varlık'tan ziyade ölülerin lütfunu isterler.

Sünniler ise, Peygamberin ailesine lanet edenlerle, onlardan yardım isteyerek, kabirlerini ziyaret etmeyi Mescid-i Haram'ı ziyaret etmekten daha sevap sayarak onlara olan sevgilerini abartanlar arasında orta bir tutum sergilemişlerdir.

Sünniler, ölülerin ibadet eden ile Rabbi arasında aracı olabileceğini reddederler. Bir cami

Allah'a ibadet eden gerçek bir Müslümanın zihninde, can ve kabir asla karıştırılamayacak iki şeydir.

Allah şöyle buyurmuştur: {“Ve [O indirdi ki] mescitler Allah içindir, öyleyse Allah'tan başka kimseye dua etmeyin.”} [72:18]

Camiye gidip "Ey Allah!" demek, sonra da bir mezara gidip "Ey Ali, ey Hüseyin!" demek sadece akıl dışı değil, aynı zamanda küfürdür.

Eğer imamlardan birinin kabrini ziyaret etmek yüz kere hac yapmaya denkse, Allah'ın Resulü'nün kabrini ziyaret etmek neden buna veya daha fazlasına denk olmasın? Neden Peygamberin ailesine bu kadar

önem verip, Peygamberin kendisini ihmal ediyorlar? Ailesine duydukları sevgi, ona duydukları sevgiden daha mı büyük?

Kaynak: Sayfa 27-30, Hiwar Hadi beyna Sünnet ve Şii, Şeyh Dr. Abdul Rahman Dimashqiah tarafından Sünnet ve Şii arasında sakin bir diyalog

'Alee Raḍi-Allahu 'Anhu şöyle dedi:

sallallahu aleyhi ve sellem'den sonra en hayırlısı Ebû Bekir, sonra da Ömer'dir.

[Halifelerin Tarihi, sayfa 54]

Ömer adında bir oğulları vardı .

Jafar Al Sadiq, Mousa Al Khadem, Ali Al Redda ve Ali Al Hadi'nin (Şiilerin imam olduğunu iddia ettiği), hepsinin
Aisha adında bir kızı vardı.

Şiiler neden sahabelere hakaret ediyorlar?

Dikkatli olmalısınız! Bu insanlar (Raviafidler) uzak bir hedef için planlar yapıyorlar. Ve bu yakın zamana ait bir şey değil, eski zamanlardan beri olan bir şey. Ve Aboe Zur'a'nın dediği gibi, hâlâ bu durumdalar.

Onlardan herhangi birinin Aboe Jahl'e, Aboe Lahab'a, Fir'awn'a, Hamaan'a, Qaroen'e, As-Saamiriey'e veya Namroet'e hakaret ettiğini hiç duydunuz mu?

Onlardan bunu hiç duymadık, kitaplarında da okumadık. Oysa ki onların kâfir oldukları ve eylemlerinin iğrenç olduğu aşikardır.

Allah onların kâfir olduklarını bildirmiştir, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam) de aynı şekilde.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam) Ebu Cehl hakkında, "O, bu ümmetin firavunudur" demiştir. Fakat buna rağmen ona hakaret etmezler.

Ondan hiç bahsetmiyorlar bile. Hatta İblis'e hakaret bile etmiyorlar. Ama Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabelerine hakaret ediyorlar.

Suçları neydi? Yaptıkları neydi? Neden onlardan nefret ediyorlar? Çünkü onlar Kur'an ve Sünnet'in nakilcileridir.

Onlar kendilerine bahşedilen nimetleri kıskanıyorlar. Kur'an'ın zincirine de sahip değiller, Sünnet'in zincirine de sahip değiller.

Kur'an ve Sünnet'in rivayet zincirleri Ehl-i Sünnet ve-Cemaat tarafından nakledilmiştir.

Onların amacı nedir? Onların amacı Kur'an'ı ve Sünneti zayıflatmaktır. Sizin inancınızı hedef alıyorlar. Sahabeleri hedef almıyorlar, sahabeler aracılığıyla size aktarılan inancı hedef alıyorlar.

Sahabeler ne gibi hatalar yapmışlardır? Allah, sahabeler hakkında şöyle buyurmuştur:

Onları, Allah'tan lütuf ve rıza dileyerek, secde edip rükû halinde namaz kılarken görüyorsunuz. [48:29]

Başka bir deyişle, onların eğilip secde etmelerini görmek adettendi.

Onlar münafık mıdır? Allah münafıklar hakkında şöyle buyuruyor:

Onlar namaz kılmak için ayağa kalktıklarında tembellikle kalkarlar. [4:142] Allah'ın şu sözleri kimler hakkındadır:

...birbirlerine karşı şefkatlidirler. [48:29] Onlar kimlerdir?

Allah'ın hakkında şöyle buyurduğu kimseler kimlerdir?

Ve kalplerini bir araya getirdiler. [8:63] Onlar kimlerdir?

Allah'ın hakkında şöyle buyurduğu kimseler kimlerdir?

ve kendi aralarında merhametlidirler [48:29] Onlar kimlerdir?

Onları hedef alıyorlar, onları hedef alıyorlar. Bizim Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabelerine bakış açımız, onları sadece birer kişi olarak görmekle sınırlı değil. Elbette biz de onları birer kişi olarak destekliyoruz. Ancak bunun sebebi, bu inancı bize aktarmış olmalarıdır.

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabelerini küçük düşürmek, Kur'an'ı küçük düşürmek ve reddetmek demektir!

Çünkü Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabelerini zayıflatmak, Sünneti zayıflatmak ve reddetmek demektir!

İmam Ahmed bin Hanbel'e, kendisini selamlayan Rafizi bir komşusu hakkında, selamına karşılık verip vermemesi gerektiği soruldu. O da "Hayır" diye cevap verdi. [Sunnah lil-Khilaal, 3/493]

Soru: Bazı davetçiler ve ilim talebeleri, Şiilerin ve Rafizilerin kardeşlerimiz olduğunu kesin bir dille söylüyorlar. Bunu söylememiz caiz midir ve bu konuda bizden ne istenmektedir?

Cevap: Biz onları ve bu sözleri Allah katında temize çıkarır ve aklıyoruz. Onlar bizim kardeşlerimiz değildir. [Allah'a yemin ederek] Onlar bizim kardeşlerimiz değildir. Aksine, onlar şeytanın kardeşleridir, çünkü müminlerin annesi Aişe'ye (Allah ondan razı olsun), Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sallam) eşine küfrediyor ve iftira atıyorlar.

Allah onu Peygamberi (sallallahu aleyhi ve sallam) için seçti. Sıddıka bint Sıddık. Doğru sözlü, doğru sözlünün kızı (babası Ebu Bekir Sıddık). Ayrıca Ebu Bekir ve Ömer'i kâfir ilan edip ikisine de lanet

ederler. Sahabenin tamamını, Ehl-i Beyt hariç, kâfir ilan ederler; [onlardan biri] Ali İbn Ebi Talib'dir (Allah ondan razı olsun).

Bununla birlikte, onlar Ali İbn Abi Talib'in düşmanlarıdır. Ali onlardan masumdur ve onlardan münezzehtir. Ali bizim İmamımızdır, onların değil. O, Ehl-i Sünnet'in İmamıdır, kötü niyetli ve zalim Rafizilerin değil. Bu yüzden kendimizi Allah'a onlardan arındırırız ve onlar bizim kardeşlerimiz değildir.

"Onlar benim kardeşlerimdir" diyen kimse, Allah'tan bağışlanma dilemeli ve değişmeye karar vermelidir. Allah, bizlere sapkınlık içindekilerden arınmayı ve iman edenlere yaklaşmayı farz kılmıştır.

...Ve bunun bir işareti de şudur ki, Rafizilerin çektiği imtihan, Yahudilerin çektiği imtihanla aynıdır:

1- Yahudiler der ki: Bir kralın Davud ailesinden olmaması doğru değildir; Rafiziler der ki: Bir imamın Ali'nin soyundan olmaması doğru değildir .
2- Yahudiler derler ki: Deccal ortaya çıkıp kılıç gökten ininceye kadar Allah yolunda cihat yoktur. Rafiziler derler ki: Mehdi ortaya çıkıp gökten bir davetçi çağırıncaya kadar Allah yolunda cihat yoktur.
3- Yahudiler, Rafiziler gibi, yıldızların karmaşık desenleri görünene kadar akşam namazını (Maghrib) ertelerler ve Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetim, yıldızların ince desenleri görünene kadar akşam namazını ertelemedikçe fıtrattan vazgeçmeyecektir."

Ebu Eyyub'un rivayetine göre, Ahmed (5/422) tarafından nakledilmiş ve hadis Hasan'dan (sahih) gelmektedir.

4- Yahudiler, tıpkı Rafiziler gibi, kıbleden hafifçe yüzlerini çevirirler.
5- Yahudiler dua sırasında sallanırlar, tıpkı Raafidhahlar gibi.
6- Yahudiler, tıpkı Rafiziler gibi, dua sırasında elbiselerini indirirler.

7- Yahudiler boşanmış kadın için herhangi bir bekleme süresi öngörmezler, Raafidhahlar da aynı şekilde.

8- Yahudiler Tevrat'ı tahrif ettiler, aynı şekilde Rafiziler de Kur'an'ı tahrif ediyorlar.

9- Yahudiler derler ki: Allah bize elli vakit namazı farz kılmıştır; Rafiziler de aynı şeyi söylerler.

10- Yahudiler, müminlere selam gönderirken samimi değillerdir; aksine, Rafiziler gibi "Es-Saamu Alaikum" (yani ölüm üzerinize olsun) derler.

11- Yahudiler, Rafizihalar gibi, pulları olmayan hiçbir deniz canlısı, yılan balığı veya tavşan yemezler.

12- Yahudiler, Khuffain'in üzerini silmeyi caiz görmezler, Rafidhalar da görmezler.

13- Yahudiler, tıpkı Rafiziler gibi, herkesten para almayı helal kılıyorlar ve Allah bunu Kur'an'da bize bildirmiştir:

قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ

Onlar şöyle diyorlar: "Cahillerin (Arapların) mallarına ihanet etmek ve onları ele geçirmek bizim için bir suç değildir."

[Âl -i İmran: 75]

Tıpkı Raafidhah gibi

14- Yahudiler, tıpkı Rafiziler gibi, namaz sırasında “boynuzları” üzerine secde ederler. [Boynuzları: Yahudilerin başlarına bağladıkları tefillin ve Rafizilerin secde ettikleri taş.]

15- Yahudiler, tıpkı Rafiziler gibi, başlarını birkaç kez rükûya girer gibi hareket ettirmeden secde etmezler.

16- Yahudiler Cebrail'den nefret eder ve "O, meleklerden bize düşman olan kişidir" derler; tıpkı Rafiziler'in "Muhammed'e (Allah'ın salat ve selamı ona ve ailesine olsun) vahiy vermekle hata etti" demeleri gibi.

17- Aynı şekilde Rafiziler de Hristiyanlarla bir konuda hemfikirdir: (O da şudur ki) Hristiyanlar kadınlarıyla herhangi bir evlilik sözleşmesi

yapmazlar, sadece onlardan zevk alırlar (yani onlarla cinsel ilişkiye girerler), tıpkı Rafizilerin geçici olarak evlenip, geçici olarak helal kıldıkları gibi (sadece cinsel ilişki için).

Yahudiler ve Hristiyanlar, Rafizihalardan iki özellik bakımından daha üstündür:

1- Yahudilere, dinlerinin en hayırlı insanları kimlerdir diye soruldu. Onlar da şöyle cevap verdiler: Musa'nın arkadaşları.
2- Hristiyanlara, dinlerinin en iyi insanları kimlerdir diye soruldu. Onlar da şöyle cevap verdiler: İsa'nın peygamberleri .

Rafizilere, dinlerinin en kötü insanlarının kimler olduğu sorulduğunda, şöyle cevap verdiler: Muhammed'in (Allah'ın salat ve selamı ona ve ailesine olsun) Sahabeleri!

Onlara, iftira ettikleri her ne kadar iftira niteliğinde olsalar da, onlar adına af dilemeleri emredildi.

Kaynak:

Şeyhul İslam İbn Taymiyye (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

“Âlimler, Rafizilerin tüm mezhepler arasında en namussuz ve yalancı oldukları konusunda oybirliği içindedirler. Namussuzluk özellikleri en başından beri onlarda mevcuttur; bu yüzden âlimler onları yalancı olarak nitelendirmişlerdir.”

Eş'hab b. Abdülaziz şöyle dedi: İmam Malik'e (Allah ona rahmet etsin) Rafizidha hakkında sordum ve o şöyle dedi:

Onlarla konuşmayın ve onlardan hiçbir şey anlatmayın, çünkü onlar yalancıdırlar.

İmam Malik, Allah ona rahmet etsin, şöyle demiştir:

Allah Resulü'nün Sahabelerine lanet eden kimsenin İslam'da hiçbir payı yoktur.

İbn Katheer, bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir:

Muhammed, Allah'ın elçisidir; ve onunla birlikte olanlar, kâfirlere karşı güçlü, kendi aralarında ise merhametlidirler. Onları rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve rıza dileyerek görüyorsunuz. Onların alameti, yüzlerinde (alınlarında) secde izindendir. Bu, Tevrat'taki tasvirleridir. İncil'deki tasvirleri ise, filizlerini işleyen ve onları güçlendiren, böylece sağlamlaşıp sapları üzerinde duran, ekenleri sevindiren bir bitki gibidir; böylece Allah, onlarla kâfirleri öfkelendirir. Allah, aralarında iman eden ve salih ameller işleyenlere bağışlanma ve büyük bir mükafat vaat etmiştir.

(Kuran 48:29)

...İmam Malik (Allah ona rahmet etsin) bu ayetten yola çıkarak, Peygamberin Sahabelerini hor gören Rafizilerin inkârını ortaya koymuştur. Şöyle demiştir:

Onlar onlardan nefret ederler ve bu ayete göre, Sahabelerden nefret eden kimse kâfirdir (inanmayandır).

İmam el-Kurtubi şöyle dedi:

“İmam Malik sözünde haklıydı ve bu ayetin tefsirinde de doğruydu. Bir Sahabenin rivayetini alaya alan veya ona saldıran kimse, Allah'ın şeriatını hiçe saymış olur.”

Ebu Hatim şöyle dedi: 'Harmalah dedi ki: İmam Şafiî'nin (Allah ona rahmet etsin) şöyle dediğini işittim:

Rafiziha'dan daha fazla yalanı kabul eden birini görmedim.

Mu'mal b. Ahaab dedi ki: Yazid b. Harun'un şöyle dediğini işittim:

"Bid'at ehli olan ve bunu açıkça dile getirmeyen veya başkalarını bid'ata çağırmayan her adamın rivayetini yazın; Rafiziler hariç, çünkü onlar yalancıdırlar."

Muhammed b. Sa'eed el-Asbahani şöyle dedi: Şurayik'in şöyle dediğini duydum:

"Rafidhalar hariç, karşılaştığım herkesten ilim öğreniyorum; çünkü onlar rivayet uyduruyorlar ve bunu dini bir görev olarak görüyorlar."

Şureyk b. Abdullah, Kûfe'nin kadısıydı. Muaviye şöyle dedi: El-A'muş'un şöyle dediğini işittim:

Birçok insanla tanıştım ve hepsi de onları yalancı olarak nitelendirdi.

O, İmam ez-Dhahabi tarafından yalancı olarak nitelendirilen el-Muğire b. Sa'id er-Raafidhi'nin arkadaşlarını kastediyordu.

Şeyhul İslam İbn Taymiyye (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

“Rafidyelere gelince, onların sapkınlığının kaynağı küfür, inkâr ve yalandır. Bunu kendileri de şöyle diyerek ifade ederler: ‘Dinimiz tılsımdır.’ Tılsım, insanlara söylediğinizden başka bir şeyi kalpte gizlemek demektir. Bu da yalan ve riyakarlıktır.”

Abdullah b. Ahmed b. Hanbel şöyle dedi: Babama Raafidhah hakkında sordum ve o da şöyle dedi:

“Ebu Bekir ve Ömer’e küfredenler ve küfredenler mi? Allah’tan onlara rahmet dileyin ve onlardan nefret edenlerden uzak durun.”

El-Hal'laal, Ebu Bekir el-Mervezi'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: Ebu Abdullah'a, Ebu Bekir, Ömer ve Aişe'ye (y) küfredenler hakkında sordum ve o şöyle dedi:

Böyle bir kişinin Müslüman olduğunu düşünmüyorum.

El-Hal'laal şöyle dedi: 'Harb b. İsmail el-Kirmani ona, Musa b. Harun b. Ziyad'ın şöyle dediğini aktardı: El-Firyabi'ye Ebu Bekir'e küfreden biri hakkında soru sorulduğunu duydum ve o da 'kafirdir' diye cevap verdi. Sonra ona bu kişi için cinneze namazı kılınıp kılınmayacağı soruldu ve o da 'hayır' diye cevap verdi.'

İmam İbn Hazm (Allah ona rahmet etsin), Hristiyanlarla tartışırken, onlar da onu çürütmek için Rafiziha kitaplarını getirmişlerdi. Bunun üzerine İmam şöyle dedi:

“Raafidhalar Müslüman değildir, onların sözleri dine aykırı sayılamaz. Bu mezhep, Peygamberin ölümünden yaklaşık 25 yıl sonra ortaya çıkmıştır. Küfür ve ahlaksızlık açısından Yahudiler ve Hristiyanlara benzer bir mezheptir.”

Ebu Zur'a er-Razi şöyle dedi:

"Eğer bir adamın Allah Resulü'nün sahabelerinden birine iftira attığını görürseniz, bilin ki o kâfirdir."

Suudi Arabistan'daki Daimi Komiteye bir soru soruldu. Soru soran kişi ve bir grup insan, Caferi (Şii) mezhebine mensup bir grubun yakınında yaşıyordu.

Bazı Sünni Müslümanlar kesilmiş hayvanların etinden yemeyi reddederken, bazıları da yedi. Sünnilerin, hem kolaylık hem de zorluk zamanlarında Ali, Hasan ve Hüseyin'e dua ettikleri bilindiğine göre, bir Sünni'nin bu hayvanlardan yemesi caiz midir?

Daimi Komite Şeyh Abdülaziz b. Baz, Şeyh Abdur-Razaq el-Afifi, Şeyh Abdullah b. Gudayan ve Şeyh Abdullah b. Ka'ud (Allah hepsinden razı olsun) şöyle cevap verdi:

"Allah'a hamd olsun ve Allah Peygamber'e hamd etsin ve onu her türlü

aşağılayıcı şeyden korusun. Eğer mesele, soruyu soranın belirttiği gibi, Caferi mezhebine bağlı olan ve Ali, Hasan ve Hüseyin'e tapan insanlar varsa, bunlar İslam'dan dönmüş müşriklerdir. Biz bundan Allah'a sığınırız. Onların kestiği hayvanların etini yemek caiz değildir, çünkü bu 'Maita' yani haram hayvan sayılır. Kesilmeden önce Allah'ın adı anılsa bile."

Alim Abdullah b. Abdurrahmann b. el-Cibren'e (Allah onu korusun) şu soru soruldu:

Kasaplık yapan bir Rafizi var. Sünni Müslümanlar hayvanlarını ona kestiriyorlar. Onunla iş yapan birkaç restoran var. Bu Rafizi ile iş yapmanın hükmü nedir? Kesilen hayvanların hükmü nedir? Ve aleyküm selam ve rahmetullahi ve berekatuh.

Şöyle yanıt verdi:

"Rafidîlerin kestiği hayvan bizim için helal değildir, tüketmek de helal değildir. Rafizîlerin çoğunluğu müşriktir, çünkü ihtiyaç anlarında, hatta Arafat'ta, Tavaf'ta ve Sa'i'de bile Ali'ye başvururlar."

Daha önce defalarca duyduğumuz gibi, onun çocuklarına ve imamlarına sesleniyorlar. Bu, daha büyük bir şirk türüdür. Bu aynı zamanda, uğruna öldürülmesi gereken bir küfürdür.

Onlar, Allah ondan razı olsun, Ali'ye tapınırlar ve ona yalnızca Allah'a ait olan özellikler isnat ederler; bunu Arafat'ta da duyduk. Bununla birlikte, Ali'yi ilah ve yaratıcı, evrenin işlerine hükmeden, gaybı bilen, zarar verebilen ve fayda verebilen biri haline getirdikleri için mürteddirler.

Ayrıca Kur'an'a hakaret ederler ve Allah Resulü'nün Sahabelerinin Kur'an'ı yanlış anladıklarını iddia ederler.

Ayrıca, Allah Resulü'nün büyük sahabelerini, özellikle Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ı, müminlerin annelerini ve Enes, Cabir ve Ebu Hurayra gibi ünlü sahabeleri de karalıyorlar.

Onlar, bu hadisleri Müslüman olmayanlardan geldiğini iddia ederek kabul etmiyorlar.

Onlar, Sahih Buhari ve Sahih Müslim'de geçen hadislere, Ehl-i Beyt'ten rivayet edilenler hariç, bağlı kalmazlar.

Onlar sahte deliller kullanıyorlar ve bazen söylediklerine dair hiçbir kanıt sunmuyorlar. Münafıklar ve kalplerinde gizlediklerinin tam tersini söylüyorlar. 'Tukyesi olmayan, dini de olmaz' diyorlar. Biz onların bizi sevdiklerini veya kardeşlerimiz olduklarını iddia etmelerini kabul etmiyoruz, çünkü onların inanç sistemi münafıklıktır.

Kaynak:

Temel Şii İnançları, Abdullah b. Muhammed es-Selefi

Mut'ah

İmam Müslim Sahih'inde şöyle buyurmuştur:

Baab Nikaah al-Mut'ah ve bayaen annahu ubeeha sümme nusikha sümme ubeeha sümme nusikha vestekarra tahreemuhu ilaa Esne il-kıyamet

(Mut'ah nikahı hakkındaki bölüm ve bu nikahın önce caiz olduğu, sonra yasaklandığı, sonra tekrar caiz olduğu, sonra tekrar yasaklandığı ve bu yasağın Kıyamet Günü'ne kadar yürürlükte kalacağına dair açıklama.)

İyas ibn Seleme'den babasından rivayet edildiğine göre, şöyle demiştir: "Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam), Avtas yılında [Hicri 8. yılda Humayn Savaşı'ndan sonra] üç gecelik mut'ah akdine izin vermiş, sonra da bunu haram kılmıştır." (2499)

El-Rabi' ibn Sabra'dan, babasından rivayet edildiğine göre: Mekke'nin fethi günü, Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam) kadınlarla sünnet (mut'ah) yapmayı yasaklamıştır. [Sahih Müslim, 2506]

Ondan (Allah ondan razı olsun) ayrıca şu rivayet de bulunmaktadır: Allah Resulü (salât ve selam olsun) mut'ah'ı yasaklamış ve şöyle buyurmuştur:

“Bugünden kıyamet gününe kadar haramdır ve kim bir şey vermişse onu geri almasın.”

[Sahih Müslim, 2509]

Ali ibn Ebu Talib'den rivayet edildiğine göre, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sallam), Hayber zamanında kadınlarla geçici evliliği ve eşek etini yasaklamıştır. Bu hadis Tirmizi tarafından rivayet edilmiş olup, Tirmizi şöyle demiştir: Ali'nin hadisi hasen sahihtir ve bu, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sallam)'in sahabeleri ve diğerleri arasında âlimlerin izlediği görüştür... Bu görüş aynı zamanda Sevri, İbn Mübarek, Şafii, Ahmed ve İshak'ın da görüşüdür. (Sünen Tirmizi, 1040)

Mut'ah'ı çürütmek

Hamd Allah'a olsun. Mut'ah veya geçici evlilik, bir erkeğin belirli bir süre için belirli bir miktar para karşılığında bir kadınla evlenmesi anlamına gelir.

Evliliğe ilişkin temel ilke, evliliğin sürekli ve kalıcı olmasıdır. Geçici evlilik - yani mut'ah evliliği - İslam'ın başlangıcında caizdi, sonra yürürlükten kaldırıldı ve kıyamet gününe kadar haram oldu.

Ali'den (Allah ondan razı olsun) rivayet edildiğine göre, Allah Resulü (salât ve selam olsun) mut'ah evliliğini ve evcil eşek etinin tüketimini yasaklamıştır.

Hayber zamanında. Başka bir rivayete göre, Hayber zamanında mut'ah evliliğini ve evcil eşek etini yasaklamıştır. [Buhari, 3979; Müslim, 1407]

El-Rabi' ibn Sabrah el-Cuhani'den rivayet edildiğine göre, babası ona, Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam) ile birlikte olduğunu ve Resulullah'ın şöyle buyurduğunu anlatmıştır:

“Ey insanlar, eskiden size mut'a nikahı yapmanıza izin verirdim, fakat Allah bunu kıyamet gününe kadar haram kılmıştır. Bu yüzden mut'a nikahıyla eşi olan kimse onu serbest bırakmalı ve ona verdiği (paradan) hiçbir şey almamalıdır.”

[Müslim, 1406]

Allah, evliliği, bizleri düşünmeye ve tefekkür etmeye çağıran işaretlerinden biri kılmıştır. Eşler arasında sevgi ve şefkat yaratmış, kadını kocası için bir huzur kaynağı kılmıştır. Çocuk sahibi olmamızı teşvik etmiş ve kadının iddet süresini beklemesi ve ardından miras alabilmesi gerektiğini hükmetmiştir. Bu haram evlilik biçiminde bunların hiçbiri mevcut değildir.

Rafizilere göre -yani bu tür nikahın caiz olduğunu söyleyen Şiilere göre- mut'ah nikahıyla evlenen bir kadın ne eş ne de cariye sayılır.

Fakat Allah şöyle buyuruyor (anlamı):

Ve iffetlerini koruyanlar (yani özel bölgelerini yasadışı cinsel eylemlerden koruyanlar)

Eşleri veya ellerinin altında bulunan köleler hariç, çünkü o zaman suçsuz sayılırlar;

Ama kim bunun ötesini ararsa, işte onlar günahkârlardır.

[el-Müminun 23:5-7]

Rafiziler, mut'ah'ın caiz olduğunu savunmak için geçersiz deliller öne sürüyorlar. Örneğin:

(a) Allah'ın şu ayeti zikrediyorlar (anlamı şöyledir):

"...bu nedenle cinsel ilişkiye girdiğiniz kişilerle, onlara kanunda belirtildiği şekilde mehirinizi verin..."

[Nisa Suresi 4:24]

Onlar şöyle derler: Bu ayet, mut'ah'ın caiz olduğunu gösterir ve 'mehirleri' (ujoorahunna - kelime anlamıyla hakları veya ücretleri) ifadesi, 'cinsel ilişkiye girdiniz' ifadesinin mut'ah olduğunun delilidir.

Bunun reddi, Allah'ın bundan önce erkeğin evlenmesinin yasak olduğu kadınları zikretmesi, sonra da evlenmesinin helal olduğunu belirtmesi ve erkeğe evlendiği kadına mehir vermesini emretmesidir.

Evliliğin mutluluğu burada "zevk almak" (cinsel ilişkiye girdiğiniz kişi) kelimesiyle ifade edilmiştir. Sünnette de benzer bir örnek vardır; Ebu Hurayra'nın hadisinde Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam) şöyle buyurmuştur:

“Kadın eğri bir kaburga kemiği gibidir, onu düzeltmeye çalışırsanız kırarsınız. Ondan zevk almak istiyorsanız, henüz biraz eğriliği varken tadını çıkarın.”

[Buhari, 4889; Müslim, 1468 rivayet etmiştir]

Burada mehir, ajr (kelime anlamı: ücret veya harç) olarak geçmektedir, ancak bu, mut'a sözleşmesinde mut'a yaptığı kadına ödenen parayı ifade etmez. Mehir, Allah'ın Kitabında başka yerlerde de ajr olarak geçmektedir; Allah orada şöyle buyurmaktadır (anlamı

şöyledir):

“Ey Peygamber (Muhammed)! Şüphesiz biz, sana mehirlerini (evlilik sırasında kocanın karısına verdiği başlık parası) verdiğin eşlerini helal kıldık...”

[el-Ahzab 33:50]

Bu nedenle, bu ayette mut'ah'ın caiz olduğunu gösteren hiçbir delil bulunmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Diyelim ki, tartışma amacıyla bu ayetin mut'ah'ın caiz olduğunu gösterdiğini varsayalım; ancak yine de sahih sünnetteki rivayetlerin mut'ah'ın kıyamet gününe kadar haram olduğunu kanıtladığı için bu ayetin yürürlükten kaldırıldığını söyleriz.

(b) Bazı sahabelerin, özellikle İbn Abbas'ın, bunu caiz gördüğüne dair rivayetler vardır.

Buradaki çürütme, Rafizilerin kendi heves ve arzularının peşinden gittikleri gerçeğidir; çünkü onlar Peygamberimizin (Allah onlardan razı olsun) sahabelerini kâfir olarak görürler ve bu durumda ve diğer durumlarda onların eylemlerini caiz olarak gösterirler.

Muta'nın caiz olduğunu söyleyenlere gelince, onlar bunun haram kılındığını duymamış olanlardandır. Sahabe (Allah onlardan razı olsun) - Ali ibn Ebu Talib ve Abdullah ibn Zübeyr dahil - İbn Abbas'ın mut'ah'ın caiz olduğu görüşünü reddetmişlerdir.

Ali'den rivayet edildiğine göre, İbn Abbas'ın mut'a nikahına izin verdiğini işitmiş ve şöyle demiştir:

“Bir dakika bekle, ey İbn Abbas, çünkü Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam) Hayber günü bunu yasakladı ve (aynı zamanda) evcil eşeklerin etini de yasakladı.”

[Müslim, 1407]

Sünniler ve Şiiler, İslam'ın ilk dönemlerinde geçici evliliğin caiz bir şey olarak kabul edildiği konusunda hemfikirdir. Bu, İmam Buhari ve İmam Müslim ile diğer hadis derleyicileri tarafından da doğrulanmıştır.

Sünniler ise geçici evliliğin daha sonra yasaklandığına inanır ve Şiilerin bunu uygulamaya devam etmelerine karşı çıkarlar. Şiiler, geçici evliliği doğrulayan eski hadis ve rivayetlere dayanırken, bunu yasaklayan daha sonraki sahih hadisleri göz ardı ederler.

Şeriat, bir dönem geçici evliliğe açıkça müsamaha göstermiş, ancak daha sonra bunu kesin olarak ve sonsuza dek yasaklamıştır. Şarap da İslam'ın başlangıcında müsamaha gösterilmiş ve caiz görülmüş, ancak daha sonra yasaklanmıştır. Aynı şekilde, Sahabeler yasaklanmadan önce evcil eşeklerin etini yiyorlardı.

Özetle, daha önce izin verilen geçici evlilikler, şarap ve evcil eşek eti yasaklandı.

Şii âlimler, bazı hadislerin daha sonraki hadislerle yürürlükten kaldırıldığını kabul ederler. Kitapları ayrıca Kur'an'daki bazı ayetlerin hadislerle yürürlükten kaldırılmasını da destekler. [El-Murtada, Nehcü'l-Belaga, s. 26.]

Geçici evlilik konusuna gelince, Şii alimler Ömer İbnü'l-Hattab'ın bunu yasakladığını, Ali İbn Ebu Talib'in ise halifeliği döneminde bunu yasakladığını ve Sahabelerin buna itiraz etmediğini savunmaktadır.

Ali , yanlış olan bir şeyi asla doğrulamazdı ve kendisine gelen dini bilginin hiçbir kısmını da gizlemezdi. Allah, ilim sahibi olanlardan, gerçeği açıklamak ve bildiklerinin hiçbir kısmını gizlememek için bir ahit almıştır.

Ayrıca Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) şöyle buyurmuştur:

"Dinî bilgiden herhangi bir şeyi gizleyen kimse, kıyamet gününde ateşten bir gemle bağlanacaktır."

Ebu Davud ve Tirmizi ve El-Albaani bunun sahih bir hadis olduğunu teyit etmektedir, bkz. Al-Albaani, et-Tergib, No. 116

Ayrıca, Şiilerin uyguladığı ve yaygınlaştırdığı geçici evlilik, İslam'ın ilk dönemlerinde caiz olan ve daha sonra tamamen yasaklanan evlilikten tamamen farklıdır.

Aşağıdaki noktaları dikkate alın:

Şiiler, geçici evliliği dinin temel direklerinden biri haline getirmiş ve bunun haram olduğunu savunanın dini inkâr ettiğini ilan etmişlerdir. İbn Babawayh Al-Qummi [As-Saduq] ve Al-Kashani'ye göre, İmam Cafer As-Sadiq şöyle demiştir:

“Geçici evlilik benim dinimin ve benden önceki atalarımın dininin bir parçasıdır. Bunu uygulayan herkes bizim dinimizi uygular. Bunu reddeden ise bizim dinimizi reddeder, dinimizden başka bir şeye inanır.”

Kaynak: İbn Babaveyh el-Kummi, Man la Yahduruhu el-Fakih, 3:366 ve Fathul-Allah el-Kaşani, Tefsir Menhaj Es-Sadıkin, 2:495.

Şiiler, geçici evliliğin Allah'ın gazabını uzaklaştıran bir fazilet olduğuna inanırlar. Onlara göre Peygamber (sallallahu aleyhi ve sallam) şöyle buyurmuştur:

zorlayanın [Allah'ın] gazabından güvendedir .” Kaynak: Fethul-Allah Al-Kashani, Tefsir Manhaj As-Sadiqin, 2:493.

Şiiler geçici evliliği Allah'ın affıyla ilişkilendirir ve Cebrail'in (Gabriel) Peygamberimiz (sallallaahu alayhi wa sallam) 'e göğe yükselişi sırasında şöyle dediğini iddia ederler:

“Ey Muhammed! Allah şöyle buyurdu: ‘Ümmetin kadınlarından geçici bir evlilik akdi yapmış olanlar, Benim affımı kazanacaklardır.’”

Kaynak: İbn Babaveyh El-Kummi, Man la Yahduruhu El-Fakih, 3:463.

İbn Babawayh Al-Qummi'ye göre, bir adam İmam Cafer As-Sadiq'e gelip geçici bir evlilik yapan kişinin ödüllendirilip ödüllendirilmeyeceğini sordu. İmam şöyle cevap verdi: "Eğer bunu Yüce Allah rızası için yaparsa..."

“Allah, ona söylediği her söz için ona bir sevap yazacaktır. Onunla birlikte yattığı için Allah'ın affını kazanacaktır. [Sonrasında,] yıkandığında, üzerine değen her su damlası için affedilecektir.” Kaynak: Aynı eser, 3:366.

Şiiler, geçici evliliği cennetle ödüllendirilecek bir amel olarak kabul etmişlerdir. Bunun sayesinde kişinin cennette peygamberlerle aynı mertebeye yükseleceğine inanırlar. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam) 'in şöyle buyurduğunu iddia ederler:

zorlayanın [Allah'ın] gazabından korunmuş olur . İki defa nikah kıyan kimse salihlerden sayılır. Üç defa nikah kıyan ise cennetteki mertebeme yaklaşır.”

Kaynak: Aynı eser, 3:366.

Şii alimler, geçici bir evlilik yapmamanın kıyamet günündeki sevabını azaltacağı konusunda insanları uyarıyorlar. Şöyle diyorlar:

“Geçici bir evlilik akdi yapmadan bu dünyadan ayrılan kimse, kıyamet gününde sakat olarak geri getirilecektir.”

Kaynak: Fethulullah el-Kaşani, Tefsir Menhaj Es-Sadıkin, 2:495.

Bir erkeğin aynı anda sahip olabileceği geçici eş sayısında bir sınır yoktur. Bir erkek bu şekilde dilediği kadar, hatta bin veya daha fazla kadınla evlenebilir. [Kaynak: Muhammed İbnü'l-Hasan İbnü't-Tusi, Taifah Şeyhi, Al-Istibsar fima Ikhtulifa fihi min Al-Al-Akhbar, 3:143 ve Muhammed İbnü'l-Hasan İbnü't-Tusi, Taifah Şeyhi, Tahdhib Al-Ahkam, 7:259.]

Şii alimler, velisinin izni olmadan ve tanık olmadan bir bakireyle geçici nikahın yapılmasına izin verirler. [Kaynak: Muhammed ibn el-Hasan ibn el-Tusi, Şeyh At-Taifah, Tehzib el-Ahkam, 7:254 ve Necmud el-Din el-Hilli, Şeriati el-Ahkam, 2:1

Bu, Peygamberimizin (sallallaahu 'alayhi wa sallam) açık talimatlarıyla çelişmektedir.

“Veli izni ve iki şahit olmadan hiçbir evlilik geçerli değildir.”

İmam Ahmed tarafından Aişe'den rivayet edilmiştir ve İbn Hibban, el-Beyhaki ve Darakutni tarafından sahih (gerçek) bir hadis olarak kabul edilmektedir. Bkz. Al-Albaani, Irwa al-Ghalil, no. 1858.

Şii alimler ayrıca reşit olmayan kızlarla geçici evliliklere de izin vermektedir.

El-Kafi'ye göre, Cafer es-Sadık'a genç bir kızın geçici eş olarak alınıp alınamayacağı sorulmuş. O da, "Evet, yeter ki (çok genç olup da yanlış yola sürüklenmesin)" demiş. Birisi bunun ne anlama geldiğini sorduğunda ise, "On yıl" diye cevap vermiş. [Kaynak: El-Kafi fi El-Furu', 5:463, El-Tusi, El-İstibsar, 3:145 ve Tahdhib el-Ahkam, 7:255.]

Şii alimler ayrıca eşlerle anal ilişkiye de izin verirler ve İmam Ali Rıza'nın bunun Kur'an'da geçen şu ayetle caiz olduğunu savunduğunu iddia ederler: "...çünkü Lut kavmine şöyle dedi: {“...Ey kavmim, bunlar benim kızlarımdır; onlar sizin için daha temizdirler...”} [Kaynak: Tusi, İstibsar, 3:243 ve Tahdhib el-Ahkam, 7:514.]"

Onlara göre Lut, halkının vajinal yolla cinsel ilişkiye girmek istemediğini bilmesine rağmen böyle söylemiştir.

Şii alimlere göre, bir kadınla geçici bir evlilik yapmadan önce onun evli olup olmadığını veya fahişe olup olmadığını sormaya gerek yoktur; zira geçici evliliğin tek şartı kadına önceden kararlaştırılmış bir miktar mehir ödemektir.

El-Kulayni'nin anlattığı bir rivayete göre, bir adam Cafer es-Sadık'ın yanına gelerek, "Zaman zaman seyahat ediyorum ve bazen güzel bir kadın görüyorum, ama evli olup olmadığından emin olamıyorum" demiş. Cafer ona, "Bunu araştırmak senin sorumluluğun değil. Sadece mehirini ödemen yeterli" diye cevap vermiş.

Kim bilir, belki de geçici evlilik, düşmüş kadınların fuhuşu bırakmasına yardımcı olur, tıpkı Humeyni'nin Tahrir el-Vasilah adlı kitabında bahsettiği gibi. [Kaynak: Bkz. At-Tusi, Tahdhib el-Ahkam, 7:253]

Şii alimler, geçici evliliğin asgari süresinin bir ay, bir gün, hatta bir saat veya daha az olabileceğini savunmaktadır. Asgari süre, bir erkeğin bir kadınla cinsel ilişkiye girmesi için geçen süredir. [Kaynak: El-Kafi fl El-Furu', 5:460 ve El-Tusi, El-İstibsar, 3:151.]

Buna "özel organ ödünç verme" diyorlar. Ama bir erkek bir fahişeyle geçici bir evlilik sözleşmesi yapıp, cinsel ilişki karşılığında ona evlilik bedelini öderse, bu hâlâ fuhuş sayılır mı?

Ayrıca, bazı Şii alimlerin savunduğu gibi, geçici evliliğin asgari süresinin bir ay olduğunu kabul edersek, bir kadın bir yıl içinde on iki erkekle "evlenebilir". Hangi şerefli ve saygın Müslüman, kızının, kız kardeşinin veya annesinin her yıl on iki erkekle evlenmesine izin verir?

Dahası, asgari süre bir aydan az ise kaç tane evlenebilir ki? Bir kadın zamanını yataktan yatağa atlayarak geçirebilir ve bunu Şeriat adına yapıyor diyebilir mi? İslam'ın kadınlara verdiği edep ve tevazu nerede? Bu, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam)' in buyurduğu hadisle çelişmiyor mu?

Gerçekten de, ben soylu ahlakı mükemmelleştirmek için gönderildim."

Al-Buhari, Al-Adab Al-Mufrad No. 273 ve Al-Albaani, Silsilat Al-Ahadeeth As-Saheehah, No. 45.

Geçici evliliği hararetle savunanlar, başkaları için iyi olanın kendileri

için iyi olmadığına inanarak, kız kardeşlerinin, kızlarının ve annelerinin bunu yapmasına hâlâ izin vermiyorlar.

Bu durum, biri Sünni diğeri Şii olan iki kişi arasında geçici evlilik konusunda yaşanan bir tartışmayı akla getiriyor:

Sünni, "Geçici nikah hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Şii, "Bu caizdir ve iyi bir şeydir," diye yanıtladı.

Sünni adam, "Ben burada yabancıyım ve bu ülkede eşim yok," dedi, "ülkeme dönene kadar bana geçici eş olarak kız kardeşinizi veya kızınızı ödünç verebilir misiniz?"

Şii öfkelenip ona küfretmeye ve hakaret etmeye başladı.

Geçici evlilik, kadınların onuruna karşı bir suçtur ve onları, din değiştirmeyi [Sünnilikten Şiiliğe] umanların elinde ucuz bir meta haline getiren aşağılık bir şeydir.

Şiiler, zayıf iradeli insanları cezbetmek ve onları mezheplerine çekmek için geçici evliliği kullanırlar ve geçici evliliği Şiiliğin bir avantajı olarak sunarlar; diğer Müslümanlar ise bunu yapmazlar.

Din adına şehvet, kendini kontrol edemeyen gençleri cezbedebilir. Temel eğilimlere sahip olanlar, cinsel arzularının sınırsızca tatmin edilmesine yönelecektir. Geçici evlilik anlayışı, Peygamberin ailesine duyulan sevgi adına kadınların onurunu zedelemekte ve İslam'ın güvence altına aldığı kadınların yüce ve asil statüsünü düşürmektedir.

Kaynak: Sayfa 83-89, Hiwar Hadi beyne Sünnet ve Şia, Şeyh Dr. Abdul Rahman Dimashqiah tarafından Sünnet ve Şia arasında sakin bir diyalog

Takiyye

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Takiyye, alışılagelmiş ve bilinen anlamıyla, İthna-Eş'ari Rafizilerin temel prensiplerinden biridir; Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat ise bu konuda onlardan farklıdır ve bu, onları Allah'ın doğru yolunun sınırlarının ötesine götüren bir şeydir.

Râfızîler bu takiyyeyi dinlerinde yüce bir fazilet ve yüksek bir makam olarak görürler. Kuleyni (onların önde gelen isimlerinden biri) Usool Al-kaafee'de (sapkın ve şirk inançlarını içeren ana kitap) dinlerinin onda dokuzunun takiyyeye dayandığını ve kişinin takiyyesi yoksa (Rafidi dinine atfedilemeyeceğini) söylemiştir. [Usûl el-kaafî 2/217]

Onların dininde takiyye, kişinin içten inandığı şeyden farklı bir şeyi dışa vurması ve bunu dini bir bağlılık gösterisi olarak sunması anlamına gelir. Böylece, haksız yere ve düşmanlık nedeniyle, yalanı ve hilekarlığı Allah dinine isnat ettiler.

Hafız İbn Hacer (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

Takiyye, kişinin kalbindeki inancını veya bunun dışındaki şeyleri başkalarına bildirmekten sakınmaktır.

Alıntının sonu: Fat-hul baaree 12/314

Bu bozuk inancın Ehl-i Sünnet'in inançlarıyla (akidesiyle) hiçbir ilgisi yoktur. Ehl-i Sünnet'e göre yalan söylemek münafıkların özelliklerinden biridir. Bir kişi yalan söylemeye devam edebilir ve Allah katında yalancı olarak kaydedilene kadar yalan söylemekte ısrarcı olabilir. Bu insanlar her şeyde yalan söyler ve yalan söylemekte ısrarcı olurlar, sonra da bunu inançlarının ve dinlerinin bir parçası olarak görürler.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın yolu doğruluk ve adalete dayanır; yalan,

Allah'a hamd olsun, onların dininin bir parçası değildir.

Şeyhülislam İbn Taymiyye (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

Rafiziler, mezheplerin en cahil ve yalancı olanıdır ve metinlerden veya akılcı delillerden en uzak olanıdır. Takiyyeyi dinlerinin temel prensiplerinden biri olarak görürler ve Ehl-i Beyt (Peygamber ailesi) hakkında, Allah'ın bile bilemeyeceği kadar yalan söylerler. Hatta Cafer es-Sadık'tan şöyle rivayet etmişlerdir: "Takiyye benim dinim ve atalarımın dinidir." Fakat takiyye, münafıklığın işaretlerinden biridir; aslında onların durumunda, kalplerinde olmayan şeyleri sözlü olarak söylerler ve bu da münafıklığın özüdür.

Ayrıca şunları söyledi:

Rafizilere gelince, onların bidatlerinin temelinde, aralarında yaygın olan sapkınlık ve kasıtlı yalan vardır. "Dinimiz takiyyedir" dediklerinde bunu iddia etmişlerdir. Bu, içlerinden birinin kalbinden başka bir şey söylemesi anlamına gelir ki bu da yalan ve riyakarlıktır. Buna rağmen, diğer Müslümanları dışlayarak kendilerinin (gerçek) müminler olduğunu iddia ederler ve ilk müminleri mürted ve riyakar olarak nitelendirirler; oysa bu nitelendirmeyi hak edenler onlardır. Dışarıdan Müslüman olduğunu iddia edenler arasında onlardan daha fazla riyakarlık ve mürtedliğe yaklaşan kimse yoktur ve hiçbir grupta onlardan daha fazla mürted ve riyakar yoktur.

Minhac-i Sünnet-i Nebeviyye'den alıntı sonu, 1/30

Şiiliğin temel inançlarını ele alan el-Mevsu'ah el-Muyassarah'ta (1/54) şöyle denmektedir:

Takiyye:

Onlar -yani İmam Şiiler- bunu dinlerinin temel prensiplerinden biri

olarak görürler ve bunu uygulamayan kişiyi namaz kılmayan kişiyle aynı sayarlar. Bu farzdır ve gizli imam ortaya çıkana kadar bundan kaçınmak caiz değildir. Kim imam ortaya çıkmadan önce bundan kaçınırsa, Allah'ın dininin ve İmam Şiilerin dininin sınırlarını aşmış olur.

Alıntı sonu.

Dr. Naasir ibn 'Abdullah el-Qafaari şunları söyledi:

El-Mufeed onlar için takiyyeyi şu şekilde tanımlamıştır:

Takiyye, hakikati gizlemek, hakikate olan inancı gizlemek, gerçek inançlarını kendisinden farklı düşünenlerden gizlemek ve dini veya dünyevi anlamda olumsuz sonuçlara yol açabilecek şeyleri açıkça göstermemek anlamına gelir.

Böylece el-Mufîd, takiyyeyi, kendileriyle aynı fikirde olmayanlardan - yani genellikle bu terimi kullandıklarında olduğu gibi Ehl-i Sünnet'ten- zarar görme korkusuyla inançlarını gizlemek olarak tanımlamıştır. Başka bir deyişle, bu, Ehl-i Sünnet mezhebine (ki bunu yanlış olarak görürler) bağlı olduklarını dışarıdan göstermek ve doğru olduğuna inandıkları Rafizi mezhebini gizlemek anlamına gelir. Bu nedenle bazı Sünniler, bu inanca bağlı olanların münafıklardan daha kötü olduğunu düşünürler; çünkü münafıklar gizledikleri küfürün yanlış olduğuna inanırlar ve korkudan dolayı Müslüman olduklarını dışarıdan gösterirler. Ancak bu kişiler, gizledikleri şeyin hakikat olduğuna ve yollarının Peygamberlerin ve İmamların yolu olduğuna inanırlar.

Usool Madhhab ash-Shi'ah al-Imaamiyyah'dan son alıntı, 2/805

İkinci olarak:

Takiyye, aşırı durumlarda geçici olarak başvurulacak bir fikir veya taviz olarak Ehl-i Sünnet tarafından bilinir, ancak genel ve özel anlamda Rafizilerin uyguladığı takiyyeden farklıdır. Ehl-i Sünnete göre,

başka seçeneği kalmadığında başvurulacak bir şeydir ve yalnızca aşırı zorunluluk zamanlarında başvurulacak olağanüstü bir önlemdir.

İbn al-Qayyim (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

Takiyye, kişinin inandığı şeyin aksini söylemesi ve takiyyeye başvurmadığı takdirde başına gelebilecek zarardan korkmasıdır.

Ahkaam Ehl-i Zımmet'ten alıntının sonu, 2/1038

Bunun caiz olmasının temeli, Allah'ın (celle celaluhu) buyurduğu ayettir (anlamı şöyledir):

"Müminler, kâfirleri kendileri yerine veli (destekçi, yardımcı vb.) edinmesinler. Bunu yapan kimseye Allah hiçbir şekilde yardım etmez; ancak onlardan bir tehlikeden korkarsanız durum farklıdır."

[Âl-i İmran 3:28]

“Eğer onlardan gerçekten bir tehlike duymuyorsanız” ifadesi şu anlama gelir:

Ancak bazı ülkelerde veya bazı zamanlarda onların kötülüğünden korkan kimse hariç. Bu durumda, kalbindeki inancını ve niyetini değiştirmeden, dış görünüşünü değiştirerek (kendini onların kötülüğünden korumak için) takiyye yapabilir. Örneğin, Buhari, Ebu'd-Darda'nın şöyle dediğini rivayet etmiştir: Kalbimiz onları lanetlerken, bazı insanların yüzüne gülümseriz.

Tafseer İbn Katheer'den alıntının sonu, 2/30

el-Mevsû'atü'l-Fıkhiyye, 13/186-187'de şöyle diyor:

Sünni âlimlerin çoğunluğunun görüşüne göre takiyye ile ilgili temel ilke, haram olmasıdır; sadece zorunluluk halinde ve sadece gerekli olduğu ölçüde caizdir. El-Kurtubi şöyle demiştir: Takiyye ile ilgili temel ilke, ölüm, uzuv kopması veya aşırı zarar korkusu olmadıkça caiz

olmamasıdır ve bildiğimiz kadarıyla, Sahabe'den Mu'az ibn Cebel ve Tabiin'den Mücahid'den rivayet edilenler dışında, bunun aksini gösteren bir rivayet yoktur.

Alıntı sonu.

Ehl-i Sünnet'e göre, takiyyenin caiz olması için, zarar görme korkusu olmalı ve kişinin takiyye dışında zarardan kaçınmanın başka bir yolu olmamalıdır. Ayrıca, korkulan zararın katlanılması son derece zor bir türde olması da şart koşulmuştur. Takiyyeye başvuran kişi, haram bir fiil işlemeyi gerektirmeyen başka bir seçeneği varsa, onu seçmelidir. Ayrıca, gerekli olanı elde ettikten sonra haram fiiller işleyerek takiyyenin sınırlarını aşacak kadar taviz vermemesi gerektiğini de unutmamalıdır. Bununla ilgili temel ilke, Allah'ın (celle celaluhu) mecburiyete düşen kimse hakkında buyurduğu hadistir (anlamı):

“Fakat kim, kasten isyan etmeksizin ve sınırları aşmadan, zorunluluk gereği buna mecbur kalırsa, şüphesiz Rabbin çok bağışlayandır, çok merhametlidir.”

[el-Anaam 6:145]

Yüce Allah, takiyyeye atıfta bulunarak şöyle buyurmuştur (anlamı):

“Müminler, kâfirleri kendileri yerine veli (destekçi, yardımcı vb.) edinmesinler. Bunu yapan kimseye Allah hiçbir şekilde yardım etmez; ancak onlardan bir tehlikeden korkarsanız durum değişir. Allah sizi kendisinden (cezasından) sakındırır.”

[Âl-i İmran 3:28]

Burada Allah, takiyye yoluna başvuranın bu yolda ısrar etmemesi için, kendi azabıyla ilgili uyarıda bulunuyor.

Ayrıca niyetine de dikkat etmeli ve haram olan bir şeyi sadece zorunluluktan yaptığını, haram olduğunu bildiği halde Allah'ın verdiği

izinden yararlandığını düşünmelidir. Eğer meseleyi hafife alıp bunda bir sakınca olmadığını düşünürse, günaha düşer.

Bakınız: el-Mevsû'a el-Fıkhiyye, 191-200

Dr. Naasir al-Qafaari şunları söyledi:

İslam'da takiyye genellikle kâfirler üzerinde kullanılır.

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır (anlamı):

Eğer onlardan gerçekten bir tehlike duyuyorsanız, o başka.

[Âl-i İmran 3:28]

İbn Cerir at-Taberi şöyle demiştir:

Allah'ın bu ayette bahsettiği takiyye, kişinin kendisini kâfirlerden korumak için başvurduğu takiyyedir, başkalarından değil. Bu nedenle, ilk nesillerden bazıları, Allah İslam'ı yücelttikten sonra takiyyenin kalmadığını düşünmüştür. Mu'az ibn Cebel ve Mücahid şöyle demişlerdir: "Takiyye, Müslümanlar güçlenmeden önce, İslam'ın ilk dönemlerinde uygulanıyordu. Ancak şimdi Allah Müslümanları yücelttiği için takiyyeye gerek yok." Ancak Şiilerin takiyyesi, özellikle Ehl-i Sünnet arasında, Müslümanlar arasında o kadar yaygınlaşmıştır ki, Şeyhleri Müfîd'in de belirttiği gibi, en hayırlı dönemin takiyye dönemi olduğunu düşünürler. Bu durum, imamlara atfettikleri metinlerde de görülebilir; çünkü Ehl-i Sünneti, Yahudilerden ve Hristiyanlardan daha kötü bir inkâr içinde sayarlar; zira on iki imamı reddeden, peygamberliği reddedenden daha kötüdür.

Ehl-i Sünnete göre takiyye, zorunluluk zamanlarında başvurulacak bir tavizdir; bu nedenle Allah -celle celaluhu- kâfirleri destekçi ve yardımcı edinmeyi yasaklayan prensipten muaf tutmuştur.

Allah, şanı yüce, şöyle buyurmaktadır (anlamı):

“Müminler, kâfirleri kendileri yerine veli (destekçi, yardımcı vb.) edinmesinler. Bunu yapan kimseye Allah hiçbir şekilde yardım etmez, ancak onlardan bir tehlikeden korkarsanız durum değişir. Allah sizi kendisinden (cezasından) sakındırıyor ve dönüş Allah'adır.”

[Âl-i İmran 3:28]

Allah, şanı yüce, kâfirleri destekçi ve yardımcı edinmeyi yasaklamış ve bu konuda sert bir uyarıda bulunmuştur. Şöyle buyurmaktadır: “Kim bunu yaparsa, Allah ona hiçbir şekilde yardım etmez.” Yani, Allah'ın bu konudaki yasağını çiğneyen, Allah ile olan bağını koparmış olur. Sonra Allah, şanı yüce, şöyle buyurmaktadır: “Ancak onlardan bir tehlikeden korkarsanız durum farklıdır.” Yani, bazı ülkelerde veya bazı zamanlarda onların kötülüğünden korkanlar hariç; bu durumda, iç inanç ve niyetleriyle değil, dış söz ve davranışlarıyla kendilerini onlardan koruyabilirler.

Alimler, takiyyenin zorunluluk halinde izin verilen bir taviz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir. İbn el-Mundhir şöyle demiştir: Bir kimse canından korktuğu ölçüde küfr sözleri söylemeye zorlanırsa ve kalbi imanla razı iken küfr sözleri söylerse, o kişi kâfir sayılmaz.

Fakat bu durumda sebat etmeyi seçen daha iyidir. İbn Battal şöyle demiştir: Ve onlar, inkâr etmeye zorlandığı halde öldürülmeyi seçen kimsenin Allah katında en büyük mükafatı alacağı konusunda ittifak etmişlerdir.

Ancak Şiiler arasında takiyye bambaşka bir şeydir. Onlar için bu bir taviz değil; aksine namaz gibi, hatta ondan daha önemli bir dinin temel direklerinden biridir.

Son alıntı: Usool Madhhab ash-Shfah al-Imaamiyyah, 2/806-807.

Allah'ın dinindeki takiyye ile Rafizilerin dinindeki takiyye arasında büyük bir fark vardır. İslam'da takiyye, zorunluluk hallerinde yapılan bir tavizdir; ancak Rafiziler için takiyye dinin onda dokuzudur ve onlara göre takiyyesi olmayan dinsizdir.

İbn Baabaveyh (Şafi alimlerinden) şöyle demiştir:

Takiyye hakkındaki inancımız şudur ki, o farzdır ve ondan vazgeçen, namazdan vazgeçen gibidir.

El-Etikaadaat, s. 114'ten alıntı sonu.

Sadık (onların imamlarından biri) şöyle dedi:

Eğer takiyyeden vazgeçenin namazdan vazgeçen gibidir deseydiniz, haklı olurdunuz.

[Jaamf al-Akhbaar, s. 110; Bahâr el-Envâr, 75/414, 412]

İkisi arasında ne büyük bir fark var!

Allah en iyisini bilir. (s)

Cezayir ve Diğer Müslüman Ülkelerde Ravifî (Şii) Dininin Yayılmasına Karşı Bir Uyarı

Hamd Allah'a mahsustur, salat ve selam Allah'ın Resulü'ne, sahabelerine ve onun yolunu izleyenlere olsun.

Devam etmek için:

Gerçekten de büyük üzüntüye neden olan şey, Ravifî mezhebine Arap Müslüman topraklarında yayılma fırsatı verilmiş olmasıdır. Bu mezhep son derece yaygınlaşmış ve yayılmasının arkasında İran Fars topraklarının yöneticileri, İran'ın ayetleri ve İslam'ın, hakikatin, tevhidin ve halkının düşmanları olan mollalar bulunmaktadır. Bu mezhebi yaymak için değerli ve kıymetli olan her şeyi

kullanmaktadırlar; bu mezhep, acımasız bir gayret ve tüm Müslüman topraklarını ele geçirme yönünde korkunç bir planla birlikte yayılmaktadır.

Bunu, üzerine kurulu yıkıcı mezhepleriyle yapıyorlar:

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sahabelerini tekfir etmek (onları gayrimüslim ilan etmek) .

s.a.v.) sünnetini reddetmek , çünkü bu sünnet Hz. Muhammed'in (s.a.v.) doğru sözlü ve sadık Sahabeleri aracılığıyla gelmiştir .

Kur'an'ı tahrif etmek ve kâfirler ile münafıklara ilişkin ayetleri Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sallam) sahabelerine uygulamak .

Ayrıca, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sahabelerine , özellikle de Ebu Bekir ve Ömer'e (radıyallahu anhuma) cehennem ateşinin tehdidinden bahseden metinleri de ele alalım.

Övgü ayetlerini ve Allah'ın vaadini yalnızca kendilerine ve Peygamberimiz -sallallaahu alayhi wa sallam- ailesine uyguluyorlardı. Ancak Allah, Peygamberimiz -sallallaahu alayhi wa sallam- ailesini, Ravâfîlerin aşırılıkçı mezhebinden ve bu küfüre dayalı inançsızlık ilkelerinden kurtarmıştır.

Onların sapkınlıklarından biri de, Allah'a yalnızca O'na ibadet etmeyi işaret eden Tevhid ayetlerini uygulamalarıdır; örneğin Allah'ın şu sözü:

Allah şöyle buyurmuştur: "Kendinize iki ilah edinmeyin. O, tek bir ilahtır."

[an-Nahl: 51]

- İmamlarına!

Kur'an metinlerini ne kadar tahrif ettiler? Dinlerinin gerçekliğini öğrenmek isteyen herkes, Kullayni'nin 'el-Kafi'si, Tefsir el-Kummi ve

Tefsir el-Ayaashi gibi temel kaynaklarını okumalıdır; bu kaynaklar, tahrifat açısından Yahudileri ve Hristiyanları bile geride bırakmıştır!

Kalbimizi kederle dolduran şey, bu sapkın, yıkıcı mezhebin Cezayir'de yayılmaya başlamış olmasıdır. Nitekim, bu insanların büyük bir kısmının Rafizi (Şii) akidesini benimsediğini okuduk ve duyduk. Birçoğu Kum adlı Rafizi şehrinde eğitim görüyor, ancak hükümetten ve bazı alimlerden buna karşı zayıf da olsa bir muhalefet var. Onlardan İslam ve tevhid için gerekli kaygıyı nerede görüyorlar?!

Peki Kur'an ve Sünnet'e duyulan ilgi nerede? Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sallam) Sahabelerine duyulan ilgi nerede ?!

Ey Cezayirliler - hükümet ve halk - bu hareketin ve mezhebinin yayılmasına karşı sessiz kalmanız, Allah'a yemin ederim ki, dininiz, dünyevi işleriniz, siyasetiniz ve ahiretinizde Rabbinizle karşılaştığınızda felaket sonuçlar doğuracaktır; çünkü dininiz ve dünyevi işleriniz için en büyük kötülük ve en büyük tehlike karşısında sessiz kaldınız.

Allah'tan Müslümanların duyularını ve akıllarını uyandırmasını, bu yıkıcı tehlikeyle yüzleşmelerini sağlamasını niyaz ediyorum. Karşı karşıya oldukları durumun en önemli yönlerinden biri, kötülüğü ve büyük sapkınlığı teşvik eden ve yayan internet sitelerinden uzak durmaktır.

Rafizilerin (Şiilerin) bazı prensiplerinin açıklanması:

1. Onların prensiplerinden biri de Sahabeleri tekfir etmek ve onlara saldırmaktır. Bu, İslam'ın yıkıma yol açmasının bilinen bir türüdür. Bu yüzden de bu tekfiri en iyi şekilde iletmeye çalışırlar.
2. Onların prensiplerinden biri, imamlığın dinin esaslarından biri olduğudur ki bu onlar için aşırılıktır. Din esasları Allah'ın Resulü - sallallahu aleyhi ve sallam - tarafından açıklanmıştır ve imamlık bunlardan biri değildir.

3. Onlara göre, on iki İmamı bilmek dinin esaslarından biridir ve on iki İmamı bilmeyen herkes onlar tarafından kâfir (inkârcı) sayılır.
4. Onlara göre imamlar hatasızdır (günah işlemekten korunmuştur) ve her türlü ihmal veya unutkanlıktan muaftır. Onları peygamberlerden ve elçilerden -aleyhim es-selam- üstün tutarlar.
5. Onlar, imamlarının gaybı bildiğine ve evrendeki her bir atomu yönetip kontrol ettiğine inanırlar. Bu, en büyük küfür eylemlerinden biridir; çünkü onlar, imamlarını gayb bilgisi ve evrenin kontrolü konusunda Allah'a ortak koşmuşlardır.
6. Onlar, Allah Resulü'nün -sallallahu aleyhi ve sallam- Ali'nin -radıyallahu anhu- halife olmasını tavsiye ettiğini yanlış bir şekilde iddia ediyorlar. Sahabelerin halifeliği ondan zorla ve haksız yere aldığını iddia ediyorlar. Bu iddia en büyük yalandır ve temelini oluşturmaktadır.

Onların sapkınlıklarından, Sahabelere karşı uyguladıkları zulümden, onları tekfir etmelerinden ve onlara lanet okumalarından dolayı.

7. Batıl inançları ve hikayelerine göre, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam) ailesinden bir Mehdi'leri vardır ve onu beklemektedirler. Bu Mehdi'nin 1200 yıldan fazla bir süredir bir mağarada olduğunu ve 12. İmam olduğunu iddia ederler. Bu İmam mevcut değildir, bu Mehdi henüz yaratılmamıştır bile. Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sallam) bahsettiği Mehdi gerçektir, ancak Ravâfîlerin (Şiilerin) Mehdi olduğunu iddia ettiği kişi o değildir. Hikayelerine göre, Ravâfîlerin İmamlarından biri olduğunu iddia ettiği Musa bin Cafer (ö. 183 Hicri), zamanında bir kişiye şöyle demiştir: "Eğer yaşarsan, onunla karşılaşacaksın." O zamandan beri 1249 yıl geçti ve hala onunla karşılaşmadılar. Bu, Musa'ya karşı bir iftira ve yalan olduğunun kanıtıdır.
8. Onların temel prensiplerinden biri, bir insanın öldükten sonra yeniden diriltileceğine olan imandır ve dinlerine göre buna inanmayan kâfirdir. Al-Aloosi, 'Mukhtasir at-Tuhfa al-Ithna Ashareeyah' adlı eserinde (s. 200-201) şöyle demiştir:

'Ehl-i Sünnet mezhebine göre ölüler kıyamet gününden önce dünyaya geri dönmezler. İmamiye (Şii) mezhebinin tamamı ve Ravifî (Şii) mezhebinin bazı diğer kolları ise ölülerin bir kısmının geri döneceğini söyler.'

Onlar, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam) ve onun vasiyet ettiği kişi (yani Ali), iki cömert (Hasan ve Hüseyin) ile düşmanları -ki bununla üç halife, Muaviye, Yezid, Harun, İbn Ziyad ve benzerlerini kastediyorlar- ve öldürülen diğer imamlar ve halklarının, Mehdi ortaya çıktıktan sonra diriltileceğini ve (yani Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sallam), Ali, Hasan ve Hüseyin) imamlarına zulmeden herkesi cezalandırıp onlardan intikam alacaklarını, Deccal'in gelişinden önce kıyameti bekleyerek öleceklerini iddia ediyorlar. Allah, Ravâfidhalarla savaşsın.

9. İnançlarının temelinde, Sahabelerin Kur'an'ı tahrif ettikleri iddiası yatmaktadır. Allah korusun ki, Allah'ın Elçisi - sallallaahu alayhi wa sallam -'nın Sahabeleri , Allah'ın Kitabından tek bir kelimeyi bile tahrif etmiş olsunlar. Aksine, onu tahrif edenler aslında Ravâfîlerdir. Kur'an'ın sözcüklerini ve anlamlarını kaç defa tahrif ettiler? Tahriflerinin çoğu, Allah'ın vaatleri ve uyarıları ile kâfir ve münafıklara ilişkin ayetlerle ilgilidir; bunları Allah'ın Elçisi - sallallaahu alayhi wa sallam -'nın Sahabelerine uygularlar, oysa bu ayetlerin uygulanmasını hak edenler Ravâfîlerdir.
10. Onların en büyük esaslarından biri de tılsımdır (yanlışlarını örtbas etmek için yalan söylemek). Bunu dinlerinin onda dokuzu olarak görürler ve tılsımı olmayan kimsenin dini yoktur derler. Bu sözü Ebu Cafer'e isnat ederler: 'Allah -azze ve celail- bizim ve sizin tılsımınızı şart koşmuştur.' Ayrıca şöyle dediğini de söylerler: 'Tılsım benim dinimden ve atalarımın dinindendir ve tılsımı olmayan kimsenin imanı yoktur.' [Kulani'nin el-Kafi'si 2/217-218'e bakınız]
11. Dinlerinin gereği olarak, özellikle imamlarının türbeleri olmak üzere, türbelerin üzerine yapılar inşa ederler, bunların etrafında tavaf yaparlar ve türbede bulunanlardan yardım isterler. Onlara büyük

miktarlarda para verirler, bu yapıların kapılarında yemin ederler ve kurban keserler. Bunlar en büyük şirk türlerindendir.
12. Şiilerin dinlerinin önemli konularından biri de geçici nikahtır. Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sallam- bunu ancak ihtiyaç ve zorunluluk hallerinde istisna olarak kabul etmiştir. Ancak bu, daha sonra Allah tarafından Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sallam-ın ağzından yürürlükten kaldırılmıştır. Geçici nikahın yasaklanmasının rivayetçilerinden biri de Ali -radıyallahu anhu-'dur. Şiiler ise geçici nikahı caiz kılmış ve şeriatın ve aklın reddettiği, onun faziletini gösteren sözde 'rivayetler' nakletmişlerdir. Örneğin, onların şu sözü: 'Kim mümin bir kadınla cinsel ilişkiye girerse, sanki Kâbe'yi 70 defa ziyaret etmiş gibidir.'

Rivayet edenler, Sadiq'ten (aleyhisselam) şöyle rivayet etmişlerdir: 'Şüphesiz geçici nikah benim dinimden ve atalarımın dinindendir. Kim buna göre amel ederse, dinimizi yükseltmiş olur; kim de bunu reddederse, dinimizi reddetmiş ve dinimizden başka bir şeye inanmış olur.'

Onlara göre bu biçimdeki geçici evlilik, en temel esaslarından biridir ve bundan ayrılmak küfür (inkar) olarak kabul edilir.

Onlardan bu konuda bazı rivayetler var, bunlardan biri de şu :

'Kim bir kere nikah kıyırsa, derecesi Hüseyin -aleyhisselam-ın derecesi olur. Kim iki kere nikah kıyırsa, derecesi Hasan -aleyhisselam-ın derecesi olur. Kim üç kere nikah kıyırsa, derecesi Ali -radıyallahu anhu-ın derecesi olur. Kim dört kere nikah kıyırsa, derecesi benim derecem olur.'

Onların "aleyhisselam" ifadesi, kendi söylemlerinden kaynaklanmaktadır; oysa gerçekte, Sahabe olan bir kişi için söylenmesi gereken "radıyallahu anhu" veya Tabiinler (Sahabelerin takipçileri) ve onlardan sonra gelenler için "rahimahullaah" olmalıdır.

Bu, Ravifîlerin dinine dair kısa bir bakıştır; ancak onların sapkınlıkları ve küfürleri ciltler dolusu kitaba konu olmuştur.

Aisha Ra'ya iftira atmak

Dahası, İslam alimlerinin tamamı, Allah'ın masum olduğunu belirttiği bir şeyden dolayı Aişe'yi kınayan kişinin kâfir olduğu konusunda hemfikirdir; çünkü o, Allah'ın Nur Suresi'nde onun masumiyetine dair verdiği sözü reddetmiştir.

İmam İbn Hazm, isnadı Hişam ibn Ammar'a dayanan bir rivayeti aktarmıştır; Hişam ibn Ammar şöyle demiştir:

Malik ibn Anas'ın şöyle dediğini duydum:

'Ebu Bekir'e küfreden kırbaçlanmalı, Aişe'ye küfreden ise öldürülmelidir.'

Ona şu soru soruldu:

'Aişe'ye (lanet eden kişiye) ilişkin olarak neden böyle diyorsunuz?'

Şöyle dedi:

'Çünkü Allah, Aişe hakkında (Allah ondan razı olsun) şöyle buyurmaktadır (anlamı):'

"Allah size bunu [iftirayı] haram kılmış ve müminlerseniz, bunun benzerini bir daha asla yapmamanız konusunda sizi uyarmıştır."

[Nur 24:17]

Maalik şöyle dedi:

"Onu suçlayan Kur'an'a karşı gelmiş olur ve Kur'an'a karşı gelen öldürülmelidir."

İbn Hazm şöyle dedi:

"Malik'in bu yorumu doğrudur ve Allah'ın onun masumiyetini açıkça belirten sözlerini reddetmek tam bir küfürdür."

Ebu Bekr ibn el-Arabi şöyle dedi:

“Çünkü Aişe’ye iftira atanlar, temiz ve masum bir insanı ahlaksızlıkla suçladılar, sonra Allah onu akladı. Dolayısıyla, Allah’ın masum olduğunu belirttiği bir şeyle onu suçlayan herkes, Allah’ın sözünü inkâr etmektedir ve Allah’ın sözünü inkâr eden herkes kâfirdir. Bu, Malik’in görüşüdür ve bu konu, basiret sahibi olanlar için çok açıktır.”

Kadı Ebu Yala şöyle dedi:

“Allah’ın masumiyetini belirttiği bir şeyle Aişe’yi suçlayarak iftira eden kimse, hiç şüphesiz kâfirdir. Birden fazla imam bu icma’yı (konsensüsü) ortaya koymuş ve bu hükmü vermiştir.”

İbn Abi Musa şöyle dedi:

"Allah'ın 'Aişe'yi (Allah ondan razı olsun) Allah'ın masum olduğunu belirttiği bir şeyle suçlayan kimse dinden çıkmış (artık Müslüman değildir) ve Müslüman bir kadınla evlenmeye hakkı yoktur."

İbn Kudame şöyle dedi:

“Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sallam) eşlerinden, müminlerin annelerinden, her türlü kötülükten arınmış ve masum olanlardan bahsettikten sonra ‘Allah ondan razı olsun’ demek sünnettir. Bunların en hayırlıları, Allah tarafından masumiyetleri teyit edilmiş olan Hatice bint Huveylid ve Aişe el-Sıddık bint el-Sıddık’tır; (onlar) bu dünyada ve ahirette Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sallam) eşleridir. Allah'ın masumiyetini teyit ettiği bir şeyle onu suçlayan, Yüce Allah'ın sözlerini inkâr etmiş olur.”

İmam Nevevi (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir:

“Aişe’nin kendisine yöneltilen suçlamalardan masum olduğu Kur’an’da

kesin olarak belirtilmiştir. Kim bundan şüphe ederse (Allah bizi böyle bir şeyden korusun), Müslümanların ittifakıyla kâfir ve mürted olur.”

İbn al-Qayyim, Allah ona rahmet etsin, şöyle demiştir:

Ümmet, ona iftira atan kişinin kâfir olduğu konusunda ittifak etmiştir.

El-Hafız ibn Katheer, Tefsirinde şöyle dedi:

"Alimlerin hepsi, Allah onlara rahmet etsin, bu ayetin nazil olmasından sonra onu suçlayan veya iftira eden kişinin kâfir olduğu konusunda ittifak etmişlerdir; çünkü o Kur'an'ı reddetmiştir."

Badr al-Deen al-Zirkashi şöyle dedi:

Ona iftira eden kimse kâfirdir, çünkü Kur'an onun masumiyetini açıkça belirtmektedir.

El-Hafız ibn Katir, Allah ona rahmet etsin, şöyle demiştir:

Yani, Allah, Aişe'yi Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sallam) eşi yapmazdı.

Eğer o kadın iyi olmasaydı, Allah (aleyhisselam) onunla evlenmeye layık olmazdı; çünkü o, her iyi insandan daha üstündür. Eğer kadın kötü olsaydı, şer'i açıdan onunla evlenmeye layık olmazdı ve Allah da bunu asla takdir etmezdi."

Son olarak, Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sallam) en sevdiği kişinin Aişe el-Siddika bint el-Siddik olduğunu hatırlayalım; bu, Amr ibn el-Aas'ın rivayetinde de ispatlanmıştır. Amr ibn el-Aas şöyle demiştir:

“Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sallam), Selasil gazvesi sırasında beni bir ordunun başına getirdi. Ona gidip sordum,

'Ey Allah'ın Resulü, insanlar arasında sana en sevgili olan kimdir?'

Şöyle dedi:

'Aişe.'

'Erkekler arasında kim?' diye sordum.

Şöyle dedi:

'Babası.'

'Peki o zaman kim?' diye sordum.

Şöyle dedi:

'Umar,'

Ardından başka birkaç isimden daha bahsetti.

Dolayısıyla, Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sallam) sevgili kullarına karşı nefret besleyen kimse, kıyamet gününde O'nun tarafından hor görülmeyi hak edecektir.

En doğrusunu Allah bilir.

İtibaren:

'Aqeedat Ehl al-Sunnah wa'l-Jamaa'ah fi'l-Sahaabah al-Kiraam, Naasir al-Shaykh, 2/781 ve

1'tiqaad Ehl-i Sünnet fi'l-Sahaabah, Muhammed el-Vahaybi, s. 58

Şiilere sorulacak bazı sorular

1. Şiiler, Ali'nin (radıyallahu anhu) hatasız olduğuna inanırlar. Bununla birlikte, Şiilerin kendilerinin de itiraf ettiği gibi, Hasan ve Hüseyin'in (radıyallahu anhu) öz kız kardeşi Ümmü Kulsum'u Ömer ibn Hattab'a (radıyallahu anhu) nikahladığını görüyoruz.

Şiiler burada iki acı seçenekten birini kabul etmek zorundalar:

Birincisi: Ali'nin (radıyallahu anhu) masum olmadığı, çünkü kızını kâfir birine nikahladığı ve buna inanmanın Şii ideolojisinin temel dayanaklarıyla kesinlikle çeliştiği iddiasıdır. Sadece bu da değil, ondan sonra gelen tüm imamların masumiyet iddiasını da geçersiz kılmaktadır.

İkincisi: Ömer (radıyallahu anhu) Müslümandı ve Ali, onun kayınpederi olmayı ve damadı olmayı kabul etti.

2. Şiiler, Ebu Bekir (radıyallahu anhu) ve Ömer'in (radıyallahu anhu) kâfir olduğunu iddia ederler. Ancak Şiilere göre masum bir İmam olan Ali'nin (radıyallahu anhu), onların halifeliklerini kabul edip onayladığını, her birine sırayla biat ettiğini ve onlara karşı asla isyan etmediğini görüyoruz.

Neden? Bu, Ali'nin yanılmazlığını ortadan mı kaldırıyor yoksa Ömer'in (radıyallahu anhu) Müslüman olduğunu mu kanıtlıyor?

İmam Buhari (rahimahullah):

Rafizi (Şii) birinin arkasında namaz kılanın vay haline!

[Halk Afal el-İbaad (s. 125)]

İbn Taymiyye:

Rafizilerin (Şiilerin) tek amacı İslam'ı yok etmektir.

[Minhacu's-Sünnet (c. 7 s. 415)]

Bu, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Amerika Birleşik Devletleri'nde bir .sorundur

Günahların karanlığını görmek istiyorsanız, Rafidelerin (Şiilerin) yüzüne bakın.
— İmam İbn al-Qayyim | Ighathatu Lahfaan (1/477)